

Bakgrund

Under koloniseringen av Amerika gav sig många grupper av oliktänkande iväg för att börja ett nytt liv på en ny, mer eller mindre obefolkad kontinent.

Eftersom den gemensamma nämnaren för dessa människor var att de var villiga, eller kände sig tvugna att lämna sina hem och emigrera, så är det inte så förvånande att sammansättningen blev påtagligt inhomogen och i många fall rent bisarr. Det är därför som USA kallas "The great melting pot", eller den stora smältdegeln.

Till Salem kom människor från, i första hand., England. De flesta av dem var köpmän, kväkare, tjuvar eller driftiga investerare. Samhället som skapades var djupt kristet med vissa inslag av fanatism, något som fortfarande är märkbart i New England området. Detta hade inte behövt betyda så mycket, om inte en slav vid namn Tituba hade berättat spökhistorier för ett par unga flickor med minst sagt livlig fantasi.

De båda flickorna hette Elisabeth Parris och Abigail Williams, och som en följd av spökhistorierna började de springa runt och påstå att de var förhäxad, lägga sig till med egendomliga gester och konstiga kropsställningar och allmänt leva rövare. Eftersom de var 9 resp. 11 år gamla, så hade man väl normalt sett inte lagt så stor vikt vid detta om det inte varit för att Salem var ett samhälle på gränsen till religiös hysteri, och att 1692 var ett bra år för häxbränningar. Under förhören pekade flickorna ut flera olika häxor och hade tydlig jätteskoj. Det är inte ofta som ett par småungar har en hel rättegångssal för sina fötter.

För att döm saken skickade man efter en berömd präst och författare från Boston vid namn Cotton Mather. Olyckligtvis var Mather en obalanserad individ som fullt och fast trodde på både häxor, besättelser och dödsstraff. Genom en serie dramatiska rättegångar piskade han upp samhället till en vanvettig frenesi av hat och misstro där alla var potentiella häxor, och ingen gick säker. Hjälpt därtill blev han av att många invånare spontant intog konstiga ställningar, dansade runt och uppträddes irrationellt. Mer om detta senare.

20 hängningar, 200 arresteringar och en hel del upprörd polemik senare lade sig vansinnet och staden Salem undrade vad den hade hållit på med.

Scenariot

Så långt historia. Nu över till det övernaturliga. Det finns ett annat namn på det rituella avrättandet av en grupp människor, utfört av en annan grupp, mycket upphetsade människor. Det ordet är människooffer. Tanken med ett människo-offer är att utvinna energi genom att ceremoniellt ha ihjäl någon. När en hel stad rituellt (rättegångar är väldigt ritualistiska till sin natur) mördar 20 personer, så får man en djävla energi. Energin hänger bara kvar i luften som en jättelik stående våg eftersom ingen gjorde något för att ta den tillvara när den skapades.

Salem firar nu 300-års jubileumetav häxbränningarna, och denna makabra tillställning har äntligen gett energin möjlighet att utlösas. Var och varannan eftermiddag spelar man upp Titubas rättegång nere i hamnen, och alla är överhuvudtaget mycket för att begrunda häxprocesser just nu. Det behövs bara en ingrediens till för att energin skall lossna. Dödandet av några av de ursprungliga offren eller deras ätlingar genom hängning. Lyckligtvis har en grupp utmärkta ätligar dykt upp, och energin kommer nu att se till att de dör på rätt sätt. Behöver det sägas att jag talar om karaktärerna. Eftersom det rör sig om mycket energi som bara ligger och väntar på att användas, så har det samlats en stor mängd ockultister och annat oknytt till festivalen. För mer info om detta, se Darkbirds. Yog-Soggoth själv är närvarande i sin Umr-at-Tawil form. Av skäl kända bara av honom själv, så har han en uggla på axeln. Han kommer inte att ta någon aktiv del i sakernas förlopp utan är mera där som betraktare. Utterligare en kraft är inblandad i händelserna. Detta är Den Gröne Mannen. Han förtjänar verkligen de stora bokstäverna. Han är nämligen naturkrafterna personifierad och betraktar detta med magi och energier som ren djävla miljöförstörelse. Se mer om denna varelse senare. Energin har antagit en fysisk form, vilken också ger en ledtråd till hur den kan avledas på ett ofarligt sätt. Denna fysiska form är ett diorama av Salem med en Jesus-staty omgivet av ett törnsnår av järn. Om ni spelldare som läser detta vill vara med om spänningen i att försöka lösa gåtan om hu spelarna på ett ofarligt sätt skall kunna avleda energin, så är detta rätt ögonblick att börja gissa, för i nästa mening tänker jag avslöja det, en ledtråd är att energin är färgad av hatet mellan de hängda och deras domare. Okej, lösningen är: att förlåta sina fiender. D.v.s spelarna måste förlåta sina domare när dessa skall till att hänga dem. Detta beror på att det enda mönster som har getts energin, är hat och kristendom, och det som upplöser energin är således motsattsen till hat enligt det kristna mönstret; förlåtelse. En viktig historisk detalj som förtjänar att omnämñas är att Salem-borna inte brände sina häxor, de hängde dem.

Början

När scenariot börjar ligger alla och sover och drömmar sina öppningsdrömmar. Ge dem alltså sagda drömmar. Drömmarna går långsamt över i ett kallt uppvaknande och de upptäcker att de ligger på den kalla marken på fältet där de parkerade cirkusen igår. De är en halv timmas gångväg från Salem. Cirkusen är spårlöst försvunnen. Det är cirkusarbetarna och djuren också. Deras kläder och personliga tillhörigheter ligger i slarviga högar i närheten. De och deras prylar ligger i de ungefärliga positioner de skulle ha hamnat i om vagnarna de låg och sov i bara hade försvunnit.

Det är nu den 10 augusti och klockan är 530 på morgonen. Det ligger ett tunt lager av frost på marken och det är kallt i luften. Karaktärerna är med andra ord stelfrusna. Ingen undersökning, oavsett hur noggrann den är, kommer att avslöja några spår av cirkusen. Den passade inte in i energins planer för karaktärerna, och har således avlägsnats. Den finns helt enkelt inte längre, och kommer inte heller att göra det förrän vidscenariots slut.

Förr eller senare borde karaktärerna bege sig in till Salem. Om någon av dem ger sig till att försöka lämna Salem, så låt dem komma till kanten av kartan i "The Witchcraft Hysteria Of Salem Town and Salem Village in 1692"-broschyren, gör därefter så här: Tala om att de känner en krypande skräck, något tittar på dem de känner sig rädda för att gå längre. Om de fortsätter så ge dem SAN 1/1D6 per runda tills de vänder eller blir tokiga. Eventuella torskade omvänta IDEA-rolls (vid -SAN 5 eller mer) gör att de paniskt flyr tillbaka mot Salem. Sluta SAN-checka dem så fort de vänder om. Detta är till för att hålla dem innanför scenariots gränser och inte för att ha ihjäl dem.

När de kommer till Salem upptäcker de snabbt att det enda som öppnar före 800 är det nattöppna kafeet. Där kan man dock få gott kaffe och tidig frukost.

Mitten

Salems karaktär har förändrats under festivaldagarna. Från att ha varit en liten sömnig stad som lever på turistnäringen har den förvandlats till en maniskt aktiv liten stad som lever på turistnäringen. Staden är fyllt med turister. Alla hotell är fyllda med turister. Alla fullt upptagna med att sug in den rustika stämningen samt med att ta kort på varandra. Många av dem är irriterande på det sätt som bara turister kan vara. Låt dem klappa Pedro på huvudet och tycka att han är söt och pe Vincent posera när han lyfter något tungt lite då och då. De skall användas som en slags ständig migrän, men det är upp till dig som spelldare hur mycket du utnyttjar dem. Bland dessa glider Darkbirdsen mer eller mindre omärkt omkring. Karaktärerna märker dem ifall de frågar sig ifall det finns någon som ser misstänkt ut. I Sandras fall innebär misstänkt att hon står och svänger med en pendel och försöker spåra kraftströmmar, i bagladyns fall att hon står precis bakom dem och mumlar otydligt, i Umrs fall att han är och förblir skum både till uppträdande och sätt. Lloigoren märks genom att den består av en djävla massa katter. Vart man än går så finns det alltid några katter närvvarande. Den enda information man kan få av Darkbirds är att energier fyller Salem, att karaktärerna är inblandade samt att de bör hata sina fiender. Detta är naturligtvis inte alls vad de bör göra, men Darkbirdsen vill att energierna skall lösgöras och att karaktärerna skall hängas. Om karaktärerna är uppseendeväckande slöa med att undersöka skumma individer, så skicka fram bagladyn i alla fall och låt henne mumla lite kufiska saker.

Energin är starkare på vissa ställen än på andra. Dessa ställen är naturligt nog de platser som finns omnämnda i "The Witchcraft Hysteria ..."-broschyren. På dessa platser kommer karaktärerna att drabbas av hallucinationer och onda drömmar. Det finns drömmar färdigskrivna för var och en av karaktärerna. När de ger sig in på något av ställena skall du ge dem drömpapperna. En plats i "The..." undantas från detta. Det är Bridget Bishops gamla hus. Detta behandlas speciellt senare. I övrigt är befolkningen i Salem vänlig, tillmötesgående och mycket jäktad. Det finns också en röd tråd som förtjänar att tas upp. En annan cirkus finns på orten. Den heter Cirkus Flamboyant och är en gammal konkurrent till Cirkus El Grande Mayne. Den är något större än El Grande Mayne och har en mindre dvärg och en större elefant samt ett mycket mera imponerande lejon. Vincent avskyr dem av hela sitt hjärta. De är naturliga misstänkta till stölden av cirkusen men är naturligtvis helt oskyldiga. Deras ledare: Niedar Holved är ett inskickrande äckel, annars är de helt harmlösa. Polismyndigheten i Salem sköts av Park Rangers. De tar gärna emot en efterlysning på den bortsprungna cirkusen och försäkrar att de skall hålla ögonen öppna. I övrigt är de hårförda, ärliga män som det är omöjligt att trixa med, köra med eller muta.

Slutet

Detta parti av scenariot inträffar när en av två saker händer. Antingen när spelarna har spelat sig fram till dag två (11 Augusti) vid 2000 tiden på kvällen, eller när speltiden börjar närma sig sitt slut. Vad som än händer inträffar det alltså. Plötsligt finner de sig omringade av en ilsken mobb människor. Stanken av otvättade kroppar slår emot dem. En stämning av hat och fanatism sänker sig över dem som en ilsken svärm getingar. Deras armar grips och tvingas upp bakom ryggen på dem. De blir bundna. Motstånd är inte bara meningslöst, det är omöjligt. Under hugg och slag tvingas de fram mot en kulle. Den mörka skuggan av en galge reser sig över kullen. Från folkmassan hörs ett sammelsurium av röster. Det är bara möjligt för karaktärerna att urskilja enstaka ord: Häxa, satanskonor, Du skall icke låta en häxa leva. De förs under galgen, och snaror läggs om deras halsar. De står ovanpå en stor fallucka. Vid sidan av luckan står Cotton Mather. Han tystrar folkmassan med en gest. Han frågar karaktärerna - "Nå häxor, har ni några sista ord innan jag sänder er till er rätta plats i helvetet.". Folkmassan vrålar härvid ett extatiskt - "Häng dem". Därefter frågar Mather spelarna en efter en om de har några sista ord. Om de skulle få för sig att säga något i stil med jag förlåter dig så har de klarat scenariot, detta är dock inte uppenbart än. När de alla är tillfrågade, och har fått en chans att säga sitt, så rycker Mather i spaken och karaktärerna faller tills snarorna stoppar dem med ett hastigt ryck. Innan de dör, hinner de precis höra Mather som gudsnådlig som alltid skickar med dem ett - "Må Gud vara Era själar nådiga" i graven. Samtliga karaktärer hamnar därmed i sina sängar i cirkusvagnarna på fältet där scenariot började.

5

De som förlät Salem, levande, de andra med brutna nackar. Om hela partyt torskar, så släpps energin fri, delas mellan darkbirdsen och används till allt möjligt oknytt.

Diverse

Danssjuka

Också känt som Huntingdons Chorea. En genetiskt överförd sjukdom som alla karaktärerna lider av. Den märks först i 30-40-årsåldern och yttrar sig sålunda att offren börjar lida av fullkomligt ofrivilliga muskelryckningar, vilket leder till en slags makaber dans i svåra, långt gångna fall. Efter att dessa symptom har börjat dyka upp, så försämras offrets sinnestillstånd i riktnings mot paranoia, lättstötthet, öresonlig vrede och så småningom fullständigt vansonne. Detta tar dock tid, och är inget som kommer att spela in i scenariot. Vad som kommer att spela in är dock de första symptomen på danssjuka. Dessa hade nämligen en stor roll att spela under de ursprungliga häxrätegångarna i Salem. Det gick till så här: personer som upptäckte att de hoppade och dansade mycket utan att de själva ville det under medeltiden hade ett val, antingen var de besatta av Gud eller djävulen. De flesta valde naturligtvis att tro att det rörde sig om Gud, och gick därför med i sekter där denna typ av beteende var vanligt och uppmuntrades. Kväkarna var ett sådant. Kväkarna utsattes dock för religiös förföljelse i England, och ett stort antal kväkare gav sig därför av till Amerika för att leva ett liv i tolerans och religiös frihet. När häxrätegångarna kom var det således ett stort antal mäniskor som inte kunde låta bli att dansa runt och verka misstänkta inför domarna som letade efter just denna typ av symptom. I det här scenariot antar vi att Bridget Bishop var en av dem. Info om Bridget finns i "The Witchcraft...". Karaktärerna är alla ättlingar i rakt nedstigande led till henne. Huntingdons försvinner aldrig ur en familj även om den i 50% av fallen ligger recessiv. Detta gör dock inget, eftersom energierna vilka försöker återskapa förhållandena av år 1692 sågott som möjligt, har sett till att den har satt igång hos samtliga karaktärer. Även de som av åldersskäl, normalt sett inte skulle kunna drabbas än. När du bedömmar att de är i ett stressigt läge så ge dem 50%-chans att någon av de då närvarande får en attack. Alltså bara en åtgången, slå tärning om vem du väljer. Första attacken är inte så farlig. En arm eller ett ben som flyger upp och ner bara. Andra attacken hos samma person är dock vansonnesdans i en minut och 1/1D4-SAN. Därefter stabilt detta.

Bridget_Bishops_hus

Själva huset finns beskrivet i "The ...". Det ägs för nuvarande av Martha Bishop. En snäll och moderlig kvinna som gärna bjuder in karaktärerna i huset omde uppträder hyggligt. Hon är van vid en massa turister som vill ta sig en titt. Får hon veta att karaktärerna är släkt med henne blir hon glad över att träffa nya släktingar och varnar dem också för den otäcka danssjukan som grasserar i släkten. Hon anser att Bridget råkade ut för ett hemskt justitie-mord p.g.a den och kan överhuvudtaget lämna ifrån sig det mesta av den information du hittar under danssjuka. Hon lagar också gott te och kommer ihåg att en Jonathan Bishop flyttade i riktning mot Mexico. En annan intressant sak med huset är att Bridget går igen i det. Om karaktärerna skulle befinna sig där, ensamma vid något tillfälle kommer att se henne komma in som en vag gestalt genom ena väggen samtidigt som det blir väldigt kallt i rummet. Hon bryter nästan genast ut i förbannelser mot dem som dömde henne och hängde henne och nämner att hon aldrig kommer att förlåta dem för det övergreppet. Hon tar ingen som helst notis om karaktärerna, utan fortsätter ut genom andra väggen. Tittar man noga ser man att huvudet ligger en smula på sned och att en svart rand går längs halsen. Hon kostar 0/1D4-SAN.

Den_Gröne_Mannen

En personifikation av livskraften i den gröna växande skogen, naturens gång och allt växandes naturliga ordning. Dessutom, av naturliga skäl, en mycket ekologiskt medveten personifikation som har insett att någon form av förvridning av den naturliga balansen håller på att ske i Salem och att karaktärerna på något sätt är centrala i detta. Han kommer att konfrontera karaktärerna så fort de ger sig ut i skogen eftersom han är totalt maktlös i staden. Detta kommer att ske på följande sätt: skogen kommer att sluta sig kring dem och bilda en tät mur omkring dem, en knota på en massiv ek framför dem kommer att öppna sig som en mun och blad kommer att slå ut omkring den i tjocka fylliga läppar och i väldigt släpig ton kommer den att börja prata med dem. Jag vet att det är mycket begärt, men försök uppnå en effekt som om rösten bildades av vinden som viner genom löven. Han kommer att dela information med spelarna, d.v.s. fråga ut dem om vad de vet om de ockulta göromålen i Salem och därefter berätta vad han vet. Han vet följande: En väldig energivåg skapades av massavrättningarna 1692, dra paralellen med människo-offren, han vet att den är färgad av hat och av den nya läran, han vet att karaktärerna är nyckeln till att lösa ut energin ofarligt, men han vet inte hur. Han känner till Darkbirdsen och vet att de inte är att lita på eftersom de vill åt energin för egen räkning. Han fruktar Yog Soggoth.

När han har pratat färdigt med karaktärerna får de gå. Skogen öppnar sig, dock utan att ett enda träd faktiskt verkar flytta sig det är snarare som om de bara inte hade märkt utgången tidigare.

Cactomite

Vincent har spellen Call Cactomite. Observera att detta inte innefattar ControlCactomite. Vincent försökte lura Cactomite. I samma ögonblick som Vincent utför spellen är han i praktiken en död man. För er som har spelat Southern Comfort är detta lite favorit i repris, för er andra: Cactomite är en ond voodoo-demon, man kallar på honom genom att rita hans märke i sanden och döda en hund över det. När blodet från hunden har runnit färdigt över märket, så kommer Cactomites ande och besätter närmaste tillgängliga kropp. Han skäller därefter som en hund, låter något silverglänsande virvla från sin handflata och skära Vincent i många smådöda bitar. Därefter lämnar han kroppen han besatte och ger sig iväg. Detta är ingen svår spell att stjäla från honom, eftersom han har upptäckt att galningar som stjäl den av honom, förr eller senare använder den.

Handouts

- 1 The Witchcraft Hysteria Of Salem Town and Salem Village in 1692 Kan fås gratis nästan var som helst i staden.
- 2 Directory Finns att få på bensinmackar, stads- huset och lite varstans
Meny Stick till dem om de äter ute
- 3 stadskarta med bilder Turistbyråer, stadshuset.
- 4 Salem 1992 Calendar of Events Gratis, överallt
- 5 Intressanta delar av familjen Bishops släktträd Lyckat lib use vid släktforskning Bishop på Biblioteket Kan också fås av Martha Bishop.
- 6 Nat Geog Old Salem Fås bara vid misslyckat Lib Use på biblioteket Handlar om fel Salem
- 7 a,b,c Denna bunt får de om de lyckas med ett d,e Lib Use om häxprocesser på biblioteket. a,b och c kommer från olika böcker.
- 8 Lyckat Lib Use Salems icke-häxrelaterade historia. Biblioteket
- 9 Ett Lyckat Lib Use på små religiösa sekter i det tidiga Amerika ger dem denna intressanta artikel om Shakers. Biblioteket. Nat Geog
- 10 Lyckat Lib Use om voodoo. Biblioteket.
- 11 Lyckat Lib Use om Den Gröne Mannen. Biblioteket.

JOSEPHINE BLANCHE

=====

22 år, nyutexaminerad bibliotikarie på Essex Institute (biblioteket).

Josephine är 1,60 lång. Har långt blont hår och är lite småfyllig. Hon är definitivt inte alls ful, men tydligen är hon mycket blyg, för hon rodnar lätt och börjar ofta stamma om hon kommer i en svår situation. Dessutom brukar hon klä sig i en grå kofta och en halvlång brun kjol. Allt för att hon vill slippa den uppmärksamhet som gör henne så blyg och bortkommen.

Hennes intressen är historia, och på senare tiden, speciellt krigshistoria. Just nu har hon fått tag i ett recensionsexemplar av en avhandling om amerikanska inbördeskriget.

Hon har en längre tid brevväxlat med Jack Stark (hon känner inte till pseudonymen Pedro) och känner till allt om cirkus El Grande Mayne. Hon, liksom Jack, hatar Vincent och hans fru. Hon föraktar också Miss Wictoria. Den enda hon tror sig tycka om på cirkusen är John (sonen), eftersom han är vän till Jack. Dessa hennes åsikter om spelarna har naturligtvis färgats av Jack, men det är också så som hon skulle ha tyckt själv om hon skulle ha mött dem.

Under brevväxlingens gång har hon kommit att bli förälskad i Jack. Hon har dock inte vågat tala om det, eftersom hon är så fruktansvärt blyg. När hon möter honom bryr hon sig inte om att han är dvärg. Hon ser bara till Jacks inre värden.

Hon kan inte hålla sig, utan bjuder ut honom på en träff över en middag (Pizza). Om det finns den minsta lilla möjlighet till sällskap av någon från cirkusen, vill hon dock ha det. Det pga att hon aldrig har träffat någon man och är JÄTTE nervös. Hon stammar och kan bara säga fänigheter, så länge hon och Jack inte diskuterar historia, då samtalet helt plötsligt flyter på bra.

Någon gång under middagen, eller ett annat av deras möten, ger hon också Jack boken hon håller på att läsa, som är ett recensions-ex om amerikanska inbördeskriget.

Om Jack inte vågar avslöja sig för henne, får hon på något vis höra talas om att Cirkus El Grande Mayne finns i stan. Då söker hon upp dem via Turistbyrån (Park Rangers) och ringer efter en mr Stark på hotellet när några spelare är där.

Josephine är också oerhört viktig om de vill ha hjälp med att finna saker på biblioteket. Hon hittar raskt allt som finns att veta om häxlämningarna i Salem, eftersom det är ett populärt ämne vilket folk ofta frågar om i Salem.

För att hon skall hjälpa till måste dock Jack vara med. Hon hjälper under inga omständigheter Vincent eller hans fru, om de avslöjar vilka de är, och det måste de om de skall få låna några böcker. Om de inte avslöjar sig, tycker hon bara instinkтивt illa om dem, eftersom de är emot allt vad hon står för. I undantagsfall kan hon hjälpa Miss Wictoria och John.

Blir hon av någon anledning inblandad i bråk, tvekar hon inte att kalla på polis med det samma.

SALEM - MA

=====

Salem ligger i New England, alltså USAs nordöst-kust, ungefär en timmas pendeltågsresa från Bostons norra järnvägsstation. Tåget stannar två gånger på vägen dit. Med buss tar resan ungefär två timmar, eftersom bussen ringlar fram genom landskapet på ett helt annat sätt än tåget. Bil tar ungefär lika lång tid som tåg, men den avgår ju när man vill. Tåget avgår bara två gånger i timman.

Staden ligger vid en bukt till Atlanten. Detta gör att luften i staden är mycket klar och frisk, på ett helt annat sätt än i de flesta andra städer på östkusten.

Närheten till havet har inneburit att befolkningen genom alla tider har levat av fiske och handel med Europa. Faktum är att staden anlades av ett handelskompani för att fungera som utförselhamn av päls och andra atträdande varor som kom från hela den nord-amerikanska kontinenten.

Det är först i modern tid som befolkningen har skaffat sig andra inkomstskällor och då i första hand turism. Dock lever fortfarande många av de traditionella näringarna, vilket ger staden en pittoresk och charmig ton. Man har t ex fortfarande kvar den gamla fiskmarknaden. Däremot har den gamla hamnen gjorts om till en turistattraktion fyllt av handel och jippon. Det är där som spelet om Titubas rättegång spelas upp.

Salem är en av de få städer där man har försökt att bevara den koloniala arkitekturen och stilens. Inte bara genom att spara och restaurera de gamla husen, utan också genom att de nya hus som byggs näste knyta an till stadens arkitektoniska arv. Det betyder hus i stram stil på två-tre våningar. Tillverkade i rött tegel eller, om de är siktigt gamla, svartmålat trä. Framför allt gäller det de centrala delarna i staden, runt museet, biblioteket och turist infon/Ranger stationen.

Jag Salem har en centralt placerad Park Ranger-station. Det kan syns lite märkligt med Park Rangers (Amerikas motsvarighet till skogsvaktare, kombinerat med poliser och renhållningsarbetare. De har en brun-grå uniform med en bredbrättad hatt - se Yogi Bear.) mitt i en stad, men eftersom den har blivit förklarat som ett nationellt monument, är det de som har hand om turistinformationen här, och även en del av ordningshållandet.

Eftersom Park Rangers är en federal myndighet innebär det också dels att alla brott mot dem är ett federalt brott (straffas mkt hårt), dels innebär det att all information de delar ut är helt gratis. De har tillgång till kartor (samma som Vincent redan har) och förteckningar över hotell och matställen. De kan också berätta lite kort om historien bakom olika hus i staden.

Det är bland annat för sin arkitektur och alla de gamla (även enligt europeiska mått) bevarade husen som staden har blivit en turiststad, och de flesta innehållarna är MYCKET stolta över sin vackra stad. Man har till och med lagt röda tegelstenar som gatsten i de centrala delarna.

Det inte bara är vackert, utan ger också staden en än mer ålderdomlig karaktär. Dessutom har man målat ett rött spår (röda tråden) genom staden som man kan följa och som leder till alla de större turistattraktionerna. Vincent har den markerad på sin karta.

Sedan kommer naturligtvis också en massa turister till Salem för att se platsen för den stora häxhysterin 1692. Det är dock något som många Salemsbor fortfarande skäms över. All officiell turistinformation försöker istället betona saker som arkitekturen, närheten till havet och nybyggars-arvet. Man försöker alltså inte på något sätt dölja information om häxhysterin, man vill bara få folk intresserade av andra saker i trakten istället.

I turisternas spår har många små pittoreska hotell startats. Många affärer med ockulta saker, eller new age-prylar, som kristaller och tarotkortlek, massagekulor och väldoftande oljor. Dessutom har några gamla antikvariat kunnat överleva i staden, tack vare att många som kommer hit är intresserade av historia och av att läsa skäckberättelser.

Eftersom dessutom många av turisterna som kommer hit är så kallade intellektuella, finns här ganska gott om bra cafeer, en sak som man får leta ganska länge efter annars. En kopp kaffe kostar förresten ungefär 1.50 - 2.00 USD. Då ingår också fria påtårar, hur många man vill. Typiskt att äta till kaffet är donuts. De kostar ca .75 USD styck, om de inte är glacerade med choklad, eller kolasås. Då kostar de ungefär 1.25 istället.

Cotton Mather

Präst, teolog, fanatiker, filosof och galning. Mannen som mer än något annat skapade häxbränningarna. Hämtades från Boston för att agera som domare i häxeri-domstolen. Dömdes med förvånansvärd nit folk till döden på ren hörsägen. Hans avbild lever fortfarande kvar i energin. Smal, lång med ett strängt utseende. Svartklädd, prästkappa, rundkullig, bredbrättad hatt, bibel i ena handen.

Darkbird nummer 1

Sandra Wickesbirht Teegarden

Ålder 26

Sandra är en liten kvinna med långt tovigt hår, mjukt vänligt ansikte och spetsig näsa.
På kroppen har hon en lång fotsid klänning (dock inte på dagen då hon går klädd i
morgenrock) som avslutas i ett par sandaler.
Kring halsen hänger två halsband det ena med en amulett som smycke (en sol) och det
andra en blåaktig kristal som smycke.

Sandra vet ingenting av vad som händer i Salem, bara att någonting är på gång.
Hon har hittat hit med hjälp av sin kristall som svängde åt Salem hålet till.

Sandra kommer att på på spelarnas hotell och om spelarna är högljuda kommer hon att säga
till dom att hon vill sova för att det kommer hänta någonting under natten och då vill hon
minsan vara med.

Om spelarna inte tar inn på något hotell kan du låta dom möta henne under natten eller nåt.

Stats och Skills

Siz 9

Str 11

Pow 14

Alla slåsiga skills = grundchans

Occult 32

Debate 27

Fast talk 45

Calle mythos 8

Darkbird nummer 2

"Baglady" (hon kommer inte att tala om sitt namn eftersom hon tror på namnmagi) Ålder 67

Bagladyn är en smutsig gammal kvinna med ett fårat ansikte och långt spretigt hår.
På kroppen har hon bara gammla trasor i lager på lager.
den ena av hennes valkiga händer är upptagna med att hålla i ett stort antal kassar som är fulla med burkar samt en och annan flaska, den andra håller i en lång knotig pinne.

Bagladyn vet inte riktigt vad som händer i staden, men med hjälp av lite olika spåkonster har hon fått fram att det är viktigt att spelarna söker sitt förflyttna. Det är också det enda hon kommer att säga till spelarna "sök ert förflyttna" och hon kommer givetsvis att tigga burkar (dock inte pengar).

Bagladyn kommer att vandra omkring lite i utkanterna av staden och vid kyrkogården.

Skills och Stats

Siz 10
Str 13
Pow 14

Slå med burkkasse 67% 1d4

Occult 47%

Calle mythos 16%

Darkbird nummer 3

Sir John Faust

Ålder 43

Sir John (han är väldigt noga med Sir) är en Engelsk 1990-tals aristokrat Med hög hatt, lång rock, monokel, ciggaril och fina välputsade polisonger som omsluter ett skarpt ansikte.

Sir JOhn vet ganska väl vad som händer i staden, det är därför han har kommit hit, han bor egentligen i London, han vet också att spelarna är betydelsefulla, dock inte på vilket sätt. Han vet också att det finns någonting mäktigt i staden och håller sig därmed i bakgrunden och heller inte att säga nåt av värde till spelarna.

Om/när spelarna finner honom kommer han att gå omkring i staden och betrakta vad som händer.

Skills och Stats

Siz 16

Str 13

Pow 21

Pistol 68% 1d8

Värja (det finns en i käppen) 72 % 2d6

Occult 76%

Calle mythos 43%

Darkbird nummer 4

Lloigor Ålder mycket

Detta monster finns beskrivet i regelboken.

Loigoren har hittat hit på grund av all energi (den lever nämligen på det).

För att inte väcka så mycket uppmärksamhet har han delat upp sig i 500 katter var och en en liten del av Lloigoren.

Den vet att spelarna måste offras för att han skall få tag på energin så om spelarna försöker smita ifrån Salem kommer han att hindra detta genom att se till att täget spårar ur, bilen går sönder osv. Om spelarna försöker gå ut ur staden kommer den att samla ihop sig alla 500 på en gång och väsa hotfullt. Om spelarna propsar på att gå därifrån kommer Lloigoren att

samla ihop sig genom att bita tag i alla delar och bilda en drake bestående av katter.
Om spelarna fortfarande försöker kommer han att döda dem en i taget tills de ändrar åsikt eller är döda. När spelarna befinner sig i staden kommer katterna smyga omkring i närheten av dem (en och en altså inte alla 500 på samma ställe)

I slutscenen kommer alla i pöbeln ha en katt på axeln, de styr av katterna.

Sanloss:

Se alla 500 på en gång 0/1

I form av drake 1/1d6

Darkbird nummer 5

Tawil at'Umr (Yog-Sothoth)

Yog har kommit hit i sin mänskliga skepnad för att titta vad som händer, han kommer inte ta någon aktiv del i scenariot.

Yog kommer att träffa spelarna en gång då han säger "Jag är er vän, hata dom, hata dom" sen kommer han att gå därifrån. Om spelarna följer efter honom kommer han att slinka in i en gränd och försvinna bara för att dycka upp på ett annat ställe.

han kommer bara att tilltala spelarna denna enda gång, de kan dock se honom flera gånger smyga omkring i staden.

Han går klädd i en lång mörk rock och ser bister ut.

Bilaga till Darkbirdsen.

Alla darkbirdsen har kommit hit på grund av energin och de vill utnyttja den för egen del.
De kommer att synas lite var stans i staden.

Darkbirdsen är närmda i årdning (1-5) i mäktighets ordning. Kom ihåg att använda den försiktigt särskilt nummer 5.

Om de skulle döda Tawil at'Umr, kommer han att komma tillbaka lite senare lite mera förbannad dock utan att döda karaktärena.

Minneslista:

Att PC's har Huntingdons Chorea

Om någon förlorar förmyncket SAN och blir galen,
så är det lämpligt att PC'n får paranoia pga
Huntingdons Chorea.

Att på något sätt få med skogshändelserna.

(I nödfall är skogen = en park)

Annars är det skog på väg till Bishops hus.

Att PC's är släckt MÅSTE rollspelas fram.

Den andra cirkusen i stan (kul att rollspela runt).

Det är svårt för alla om de talar om vad de heter
("tom för Pedro) att få hjälp på biblioteket.

Incent blir utslängd.

Även i USA krävs ID för att få lånekort, eller att man
är känd av bibliotekarien.

Nid handouten på biblioteket.

Om de lämnar staden: Använd vilken metod du vill
för att stoppa dom.

I bland kan deras cirkus, eller delar av den typ
elefanten, bryta igenom verkligheten så att de
syns på avstånd en kort stund, eller så att de hörs.

Drömmarna skall tas isär och delas ut.

Med att se Cotton Mather, menas även se honom i
handoutsen.

Rollspela stadsbefolkningen och andra NPC mycket.

Avslöja inte för mycket med Sir Faust.

Han SKALL vara för mycket för dem att bråka med.

Ge PC's 'the...' - handouten (1) tidigt i spelet.

Errata

Sir John Faust. Denna individ har förmågan att kasta en version av det onda ögat. Om han tvingas in i en situation där han är tvungen att försvara sig, så gör han en cirkel av tumme och fekfinger och suger en själ/round. Obs bara om ställd mot väggen. Spellen bryts om han tar skada under rundan.

Kväkare, Skakare Kväkare är inte skakare. Kväkare (Quakers) kallades under 1600-talet The Friends, inte kväkare. Det handout som behandlar Kväkare är intressant främst som allmän info om den typ av mindre religiösa sekter som koloniserade Amerika. Mest ett vilospår.

Cactomite Cactomite Vävarhunden hatar katter. Kallas han fram i närheten av lloigoren, och Vincent inte är i närheten, så finns det en 50% chans att de ryker ihop och slåss. Ingen av dem har förmågan att döda den andre, men fajten borde bli intressant i ålla fall. För att kalla fram honom behövs en hund. Lloigoren har jagat bort alla hundar i trakten. Utanför staden kan man dock hitta en jycke om man letar lite.

Lämna staden stopp Det finns två sätt ~~XXXXXXXXX~~ beskrivna, genom vilka man kan stoppa folk att lämna staden. Så här samkörs de. Börja med katterna. Funkar detta inte, eller är ofraktiskt, så kör san-slagen.

BESKRIVNING AV JESUSSTATYETEN.

Platsen finns i skogen i närheten av Bichop's hus (dock inte för närra. Låt gärna ett elefantbröl eller liknande lockaspelarna till platsen.

Platsen börjar men att de börjar ta sig inn i ett stort snår av vanliga törnebuskar, låt dem sticka sig på taggarna, de naturliga törnen övergår sedan i dito metall allt mer och mer.

Till slut blir metalltörnen så täta att det inte längre går att ta sig fram, utan en vinkelslip eller liknande (finns hoss Bichop), de kan även klättra över med hjälp av ett rep och lite tur samt ett träd.

När de väl kommit igenom/över möts de av följande syn:

En cirkel som omgjärdas av järntörnbuskar (ca 4 meter i diameter), i mitten av cirklen står det en staty föreställande Jesus oxå den är i järn (2 meter hög). Jesus sitter fast på ett järnkors. Från pannan på Jesus droppar det blod ned på marken, blodet samlas upp i en ränna som leder till ett 1*1 meter stort diorama avb Salem, rännan slutar på Gallow Hill. Dioramat är en exakt kopia av Salem och av lera.

Jesusstatyn är helt oförstörbar, allt våld som brukas mot den kommer bara innebära att det kommer en extra droppe blod.

Dioramat går att förstöra.

Blodet går inte att stoppa på något sätt, det kommer att rinna igenom eventuella hinder som spelarna lägger ut osv.

Under fötterna på Jesus finns det ett litet plakat som det står följande på "Förlåten dem deras synder ty de veten icke".

Vad är det här för ställe?

Man kan säga att det är en tidsmätare, själva platsen har brutit igenom från en annan verklighet.

Jesusstatyn symboliseras förlåtandet och blodet symboliseras energin som sackta men säkert är på väg att bryta igenom,

Om spelarna hittar den här platsen sent kommer blodet att vara närra sin destinationsplats men om de hittar platsen tidigt i scenariot kommer inte blodet att hunnit så långt.-

När blodet nått ända fram kommer spelarna att stå på galgbacken.

Ju längre scenariot går, ju mer kommer oö ha rostat av statyn, alltså ju mer blod som har runnit ut ju mer rost finns det.

Om spelarna skulle befina sig på olika platser, och det ena gänget befinner sig inne i Salem kommer de attb sunas på Dioramat, detta är dock det enda liv som kan finnas "på" Dioramat.

Cirkus el Grande Mayne

Det är kanske inte USA's största cirkus, inte heller kanske den bästa, men den är den cirkus som spelarna arbetar vid och bor på, och vars artister de utgör. Den är också deras försörjning och trygghet här i världen. Om något skulle hända med den skulle alla naturligtvis se det som en stor personlig förlust och bli MYCKET upprörda.

Cirkusen har alltså inte direkt något världsrykte. I cirkuskretsar brukar man tala om den som skabbig och lusrik, utan riktigt lejon och med en fet elefant, men likande saker säger cirkusfolk om alla andra cirkusar också. Konkuransen är stenhård i branchen och man vinner ju ingenting på att göra reklam för sina konkurrenter.

Den grundades för ungefär sjutton år sedan av Vincent Gorogola Mayne och hans hustru Miss Dalia. De, tillsammans med deras son - John 'Den store' Gorogola Mayne, har sedan dess utgjort cirkusens ryggrad och huvudsakliga attraktioner.

Cirkus el Grande Mayne brukar tuornera runt på östkusten och lite i södern. Mest uppträder den på marknadsdagar och andra tillfällen då mycket mäniskor samlas, eftersom cirkusen i sig inte har nog attraktionskraft för att lyckas dra till sig en tillräcklig publik. Ibland uppträder de också i närheten av daghem, internatskolor och andra platser där massor av ungar är, eftersom barn alltid är en tacksam och generös publik att underhålla och locka till sig.

Generösa åskådare uppskattas alltid, eftersom cirkusen mer än en gång har stått vid ruinens brant. Just nu klarar den sig dock hyffsat och man har till och med talat lite granda om att utvidga med ytterligare ett djur, som en häst eller en kamel.

Grundaren av cirkus el Grande Mayne, Vincent är också direktör för cirkusen. Han arbetar dessutom som knivkastare, eldslukare och djurdomptör. Han är kanske lite tvär i humöret och lite bufflig, men ingen kan förneka att han är bra på att呈现出 olika nummer och på att fånga publikens uppmärksamhet.

Hans hustru kallas för Miss Dalia, men hon heter eg Carmencita Mayne. Hon är danserska och ormkvinna. Därför går hon också under pseudonymen 'Den vackra MänniskoMamban'. Hon har hand om cirkusens ekonomi, och de flesta av de rent praktiska problemen som brukar uppstå. Dessutom har hon fått ta hand om biljettförsäljningen som en bisyssla till ekonomiansvaret (inträdet är 10 USD, resp 1 USD för att få se på djurställarna). Miss Dalia har också hand om cirkuspersonalens andliga ledning, en sak som de ser på med blandad uppskattning.

Sonen i familjen Mayne är John. Vincent har bestämt att han skall gå under artistnamnet 'Den store Gorogola'. Han föddes faktiskt mitt under en föreställning, så att man kan verkligen säga att han är född till cirkusartist. Johns profession är som trollkonstnär och scenmagiker. Där är han trots sin ringa ålder redan enastående. Dock har folk lite svårt att minnas honom efteråt och han brukar privat ge ett väldigt blekt intryck.

Just nu arbetar endast två artister till på cirkusen. Den första är Miss Wictoria, trapetsflicka, assistent och spådam. Hon är mycket vacker och män faller för henne som furor för en Jonsered. Dessutom är

hon en bra och kompetent spådam som alltid brukar få rätt när hon spår folk i händerna eller läser deras horoskop. Hon är alltså en mycket stor tillgång för cirkusen och Vincent gör nästan vad som helst för att få ha henne kvar i ensemblen.

Den andra är Pedro, cirkusens dvärg och pellejöns. Alla cirkusar med självakning har en dvärg och så också den här. Det har Vincent vitt och brett förklarat för alla de andra anställda. Visserligen kan han inget mer än att falla roligt på olika sätt, men hans största talang är trots allt inte vad han gör utan hur han ser ut. Rent privat är han blyg och tillbakadragen med ett brinnande intresse för historia.

De övriga anställda vid cirkusen är tre stycken cirkusarbetare. De är av den där speciella, men tyvärr allt mer sällsynta stammen av män som reser runt genoms landet och tar jobb var helst de kan få ett. De är alltså tillfällighetsanställda luffare och alkoholister. Vincent brukar anfalla sådana typer, dels för att han vill ha riktiga män vid sin sida och dels för att han inte gillar fast personal, som han inte kan avskeda när han får lust.

Alla andra vid cirkusen brukar undvika att umgås med cirkusarbetarna (man vill ju inte gärna bli rånad av sina 'arbetskamrater') så de vet inte så noga vad de heter. Dock känner Vincent till vilka de är och han har en gång berättat det, eftersom Miss Dalia ville veta vad det var för sluskar som stod och hängde utanför hennes duschkabin. De heter Bob 'Gäddan' McBurling, Buster 'Hakan' Crabbe och Bart LeClere, men nog om dem.

Till Cirkus el Grande Mayne hör även ett lejon - Goliat. Vincent köpte det begagnat från Cirkus Bello. Då hette han Harry och användes under pellejönsarnas akt eftersom han var helt harmlös. Efter tjugo år och så i branschen, blir till och med djurens konung trött på rampljuset. Vincent har dock lyckats få lite liv i kissen, genom att ständigt reta honom och mata honom full av manligt könshormon.

Ett djur till har cirkusen. Det är elefanten Trontor. Det är eg en hona, men det duger ju inte att ha en kvinnlig elefant vid en cirkus, så hon får heta Trontor. Hon är snäll och foglig och kan massor av konster, som att t ex stå på bakbenen, bära Miss Wictoria i svansen och tuta i takt med att Vincent viftar med en pinne. Hon är alla på cirkusens kärlekis och favorit. Alla älskar henne och skämmer bort henne.

Cirkusen fraktas i fyra bilar med släp. De körs av Vincent (naturligtvis) och de tre cirkusarbetarna. Vagnarnas innehåll:

1. Familjen Mayne och deras tillhörigheter, samt kassavalvet med cirkusens pengar och artisternas löner.
2. Cirkustältet och lite rekvisita.
3. Miss Wictorias vagn, hennes kläder, pälsar och turne-minnen.
4. Mer rekvisita, linor och trapetser, samt Pedros bädd och hans prylar.
5. Goliat och en avdelning med Goliats mat och mediciner.
6. Trontor.
7. Trontors mat. Bänkar till publiken.
8. Cirkusarbetarnas vagn.

CALL OF CTHULHU

Tribes

Name... John Gorogola Mayne
 Occupation Troll/Karl Sex In off. Age 15
 Nationality Residence

INVESTIGATOR STATISTICS
 STR 7 DEX 17 INT 16 Idea 80
 CON 11 APP 13 POW 8 Luck 40
 SIZ 9 SAN 99 EDU 9 Know 45
 Schools
 Degrees
 Damage Bonus/Penalty ... -1D4

MAGIC POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

HIT POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

SANITY POINTS

(Insanity	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37
38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56
57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75

INVESTIGATOR SKILLS

Accounting (10)	.90	☐ Geology (00)	.33	☐ Psychology (05)	.33	☐
Anthropology (00)	☐ Hide (10)	.60	☐ Read/Write Eng. (EDU x5)	.62	☐
Archaeology (00)	☐ History (20)	.10	☐ Read/Write. Spanska (00)	.11	☐
Astronomy (00)	☐ Jump (25)	...	☐ Read/Write. (00)	...	☐
Bargain (05)	☐ Law (05)	...	☐ Read/Write. (00)	...	☐
Botany (00)	☐ Library Use (25)	...	☐ Ride (05)	25	☐
Camouflage (25)	.45	☐ Linguist (00)	...	☐ Sing (05)	30	☐
Chemistry (00)	.12	☐ Listen (25)	...	☐ Speak Spanska (00)	.12	☐
Climb (40)	...	☐ Make Maps (10)	...	☐ Speak (00)	...	☐
Credit Rating (15)	☐ Mechanical Repair (20)	...	☐ Spot Hidden (25)	...	☐
Cthulhu Mythos (00)	05	☐ Occult (05)	.8	☐ Swim (25)	...	☐
Debate (10)	05	☐ Operate Hv. Machine (00)	70	☐ Throw (25)	...	☐
Diagnose Disease (05)	☐ Oratory (05)	...	☐ Track (10)	...	☐
Dodge (DEX x2)	34	☐ Pharmacy (00)	75	☐ Treat Disease (05)	...	☐
Drive Automobile (20)	00	☐ Photography (10)	...	☐ Treat Poison (05)	...	☐
Electrical Repair (10)	☐ Pick Pocket (05)	...	☐ Zology (00)	5	☐
Fast Talk (05) - Scream	54	☐ Pilot Aircraft (00)	...	☐ Manspel	20	☐
First Aid (30)	☐ Psychoanalysis (00)	☐

WEAPONS

Weapon	Attack%	Damage	Impale	Parry%	Hit Points
Knife	30	D4-D4	6%	25%	9
...
...
...
...
...

SPELLS KNOWN, OTHER SKILLS, NOTES

Scary trick	75
...	...
...	...
...	...
...	...

Den Store Gorogola - John Gorogola Mayne

Yrke:

Trollkarl och godisförsäljare, samt djurskötare (han är vaccinerad)

Utseende:

Liten och välartad, med glasögon och ett lillgammalt och intelligent ansiktsuttryck. En smal och oftast tveksamt leende mun.

Personlighet:

Den store Gorogola är en intelligent 15 åring som gör allt för att vara alla till lags. Han är något av en naturlig skådespelare med en glanspolerad yta, och han vet alltid vad som det förväntas av honom att han skall säga och hur man totalt trollbinder en publik.

Under sin uppväxt har han blivit en mästare i att inför publik göra dramatiska och publikfriande gester. Han talar dock oftast väldigt uppstyltat men verbalt välfunnet. Äldre personer karaktäriserar honom oftast som lillgammal, medans jämnåriga tycker att han verkar vara överintelligent.

John Mayne är mycket skicklig som scenmagiker. Hans specialitet är snabba handrörelser som totalt förvirrar publiken. Samtidigt har han ett helt fascinerande min spel som får dem att titta bort i precis rätt ögonblick när han gör sina tricks.

Han har alltid en känsla av att ingen egentligen tycker om honom eller bryr sig om honom, eller över huvud taget märker honom. Det är därför han verkligen gör allt vad han kan för att få omgivningen, och då specielt sina föräldrars, uppmärksamhet.

John är alltså mycket försiktig, och försöker alltid vara med där det händer saker. Vissa arbetare har också börjat tycka att han är en plåga, men samtidigt står dom ut med honom eftersom han hjälper till så mycket.

Dessutom har han ett mycket rikt fantasliv. Det har han skaffat sig i stället för de lekkamrater han aldrig har haft som cirkusbarn. Han brukar hitta på sina egna lekar och sina egna historier om vem han är och vad hans öde är här i livet. På något sätt känner han sig annorlunda och bättre innerst inne än alla andra.

Dagdrömmen för Den Store Gorogola är ofta att han står i centrum för allas uppmärksamhet och att alla hyllar honom för vem han är och för vad han kan. En annan dröm är att hans far plötsligt vänder sig om mot honom och säger saker som "son, jag tycker om dig och du skall veta att jag skulle aldrig kunnat ha haft en bättre son än dig", men som Vincent är nu är det en mycket smal chans att det skulle inträffa.

Den Store Gorogola tycker om sina föräldrar (ja till och med kanske älskar dem). Åtminstone tror han eller hoppas han det ibland, men så ibland är det som han inte känner dem väl nog - trots att de är hans föräldrar. Då bara hatar han dem. Speciellt är det när de inte bryr sig om honom, utan ignorerar honom för något annat. Det kan vara en viktig affärsbekant, en annan pamp av något slag eller något nytt trick de övat in.

Johns far ja, han är ett kapitel för sig i Johns liv. Fadern är stor stark och mycket dominerande. Dessutom är han varken polerad eller kultiverad. Han ryter och går på mot John och vill att han skall bli en man. John är rädd för sin far när han är arg.

När han är på gott humör å andra sidan är han en mycket bra och

beskyddande far, som lär John massor om livet som inga andra farsor skulle kunna berätta. John skulle vilja att han var så oftare.

John kanske inte vet exakt vad han tycker om sina föräldrar, men han vet definitivt vad han tycker om trapetsflickan och spådamen Miss Wictoria. Han tycker intensivt illa om henne. Hon har lurat till sig att bli hans pappas älskarinna, och nu utnyttjar hon det genom att utpressa sig till högre lön och en massa presenter från Vincent. Som t ex pälsar av utrotningshotade djur och en egen vagn.

Inte ens John, Den Store Gorogola, har fått en egen vagn ännu, utan delar fortfarande vagn med sina föräldrar. Han ligger visserligen inte i samma rum som dem, men han ligger istället bakom ett draperi i köket. Vilket är irriterande eftersom en en husvagn inte är precis ljudisolerad. Och varje natt får både Vincent och Miss Dalia konstiga spasmer och gör konstiga ljud (nej, inte samlagsljud, utan andra konstigare) vilket gör att John brukar ha svårt för att somna.

Tyvärr kan inte John avslöja förhållandet mellan Vincent och Miss Wictoria för sin mor, eftersom det skulle krossa henne och antagligen förstöra den lilla familjelycka han har. Istället går John runt och funderar på ett bra sätt han skulle kunna förstöra deras förhållande på, utan att hans mor får reda på det, eller att hans far blir allt för forbannad. Pappan är hemsk när han blir arg.

Hade det inte varit för vad hon har gjort mot hans familj, skulle nog John kunna tycka om miss Wictoria. Hon är trots allt riktigt trevlig när han talar med henne, och hon ser ju inte helt illa ut heller. Även om hon naturligtvis är något för gammal för honom.

Den enda personen på cirkusen som han direkt betraktar som sin vän, är den lilla trevlige dvärjen Pedro. Visserligen är Pedro torr som snus och är bara intresserad av krigsspel, men John har lärt sig att stå ut med det och har till och med spelat ett parti eller två med dvärjen. Naturligtvis har Pedro vunnit varenda gång, men John har samtidigt funnit en vän.

De brukar sitta utanför elefanten efter föreställningarna och dela på en Cola och tala om livet. Tja, mest är det väl John som talar och Pedro som lyssnar, men John uppskattar det hur som helst. Om Pedro talar om något så är det om 30-åriga kriget eller något annat lika ointressant. Då brukar John bara humma och hålla med, så att det verkar som om han i alla fall lyssnar.

Den Store Gorogola - John Gorogola Mayne

Historia:

John föddes i Phoenix i Arizona 1977 när Cirkus el Grande Mayne var där som publikdragare till en indianmarknad. Det blev stor kalabalik och uppståndelse i publiken när hans mor helt plötsligt fick avbryta sitt legendariska ormtrick för att föda barn.

Det var en händelse som naturligtvis gav stora rubriker i den lokala tidningen. Det var den bästa reklam cirkusen kunde fått och massor av människor strömmade till cirkusen. Tur var det, eftersom den stod på ruinens brant just då. Det har vid flera tillfällen fått Vincent, Johns far, att påminna honom att han är född till cirkusartist.

Så Den Store Gorogola är inte bara född till cirkusartist, han har också levt hela sitt liv på cirkusen. Eftersom ett cirkusliv innebär att man aldrig stannar en längre tid på en plats har cirkusen blivit hans hem och hans enda trygghet här i livet.

Det är lätt att förstå att John inte är ett vanligt barn. Han har sett saker som vanliga barn inte har någon aning om. Han har redan varit i de flesta delstaterna och han brukar rida på en elefant på sin fritid. Däremot har han aldrig fått spela dataspel, samla på serietidningar eller byta baseballspelarkort.

Han kan trolla bort en kanin, men inte hoppa hage, och han vet massor av saker som 30-åriga kriget (från Pedro), men ingenting om saker som amerikanska konstitutionen, eller gängbildningen i LA.

Skolgång är det väl lite si och så med. Ibland ger dock hand mor honom några läroböcker att läsa som han genast slukar. En gång var det också en av trapetsflickorna som hade en dotter i Johns ålder och de fick undervisning tillsammans av trapetsflickan. Det visade sig då att John i vissa ämnen hade kommit längre i kursplanen på egen hand än vad ungar i hans ålder som gick i skolan hade kommit. Andra ämnen kunde han dock ingenting i.

Trapetsflickans dotter, som förresten hette Felicia, är den enda jämngamla vän som John någonsin har haft. Hon var också hans enda romans - ännu. När hans mamma kom på att de var kära i varandra avskedade hon omedelbart trapetsflickan och sedan dess har John aldrig sett sin vän mer.

Det kanske var bäst så, eftersom hans mor har förklarat för honom att det skulle ha slutat i en tragedi och stor synd annars. Hon har förklarat för honom att som pojke är han av naturen lagd för synd, och att han måste passa på sig så att han inte begår några. Den enda synd han anser att han begår ibland är att han drömmer om Miss Wictoria, pappans älskarinna.

Närmast har Johns pappa bestämt att de skall resa till Salem och delta i stadens firande av trehundraårs jubileet av häxpaniken där. Det kan vara intressant tycker John.

Den store Gorogola - John Gorogola Mayne
=====

Samtalsämnens:

Den Store Gorogola (John) är något av en kameleont. Han skiftar åsikter och samtalssätt allt efter hur han tror att omgivningen vill att han skall bete sig. Det betyder att när han är med sin far talar han om brudar, sprit, proffs-brottning, pengar och annat manligt som Vincent brukar tala om.

När han är med sin mor blir han dock helt plötsligt ett helgon och gör allt vad hon ber honom om. Han blir väldigt inställsam och kristen som genom ett under. Då beter han sig som hans mor (Miss Dalia) har tjatat på honom att ha skall vara. Dock är det konstigt att ju mer han är som modern begär att han skall vara, desto mindre märker hon honom.

Miss Wictoria är ju ganska blåst, så att när John av artighetsskäl är tvungen att tala med henne, talar han på ett naivt och oskylldigt vis som passar henne. Samtidigt som han hatar henne är han ju också smått atraherad av henne, så av någon anledning blir de där artighetskonversationerna längre än de skulle behövt bli.

Den enda som han öppnar sig för ibland är Pedro, och då speciellt när de sitter och språkar utanför elefantburen. Han är den enda som John är naturlig emot, och det bara när han är ensam med honom. Eftersom han har förklarat sitt behov av att vara en kameleont, så kan han tryggt lägga på olika masker när han och Pedro är tillsammans med andra. Pedro är fortfarande hans vän trots allt.

Släkträdet:

Det enda John vet om sin släkt är att hans mamma skall ha en morbror som hette John. Det är honom han är uppkallad efter. Hon hade naturligtvis också en far och en mor, men dem vet han inget om. Jo, hennes mor tog visst självmord. Det har hon berättat en gång för John.

Allt John vet om Vincents släkt är att pappan var en macho-kille, och att det var han som tatuerade in lejonet på Vincents bröst. Vincent har aldrig nämnt sin mor över huvud taget.

Den Store Gorogola - John Gorogola Mayne
=====

Utrustning:

Jeans och T-shirt med texten 'I survived San Fransisco 84'
Strumpor
Tennisskor av okänt märke, med hål i
Underkläder
Märkta spelkort
Gummisnoddar
Kniv, typ "Morakniv"
Ett paket Stimorol

Lön:

Ingen alls. Han arbetar gratis.

Besparingar:

Hans mor, Miss Dalia, har en bankbok åt honom med hans besparingar.

Den Store Gorogola - John Gorogola Mayne

Statistics och Skills:

En närmare förklaring och beskrivning av varför karaktären har så konstiga värden på dem.

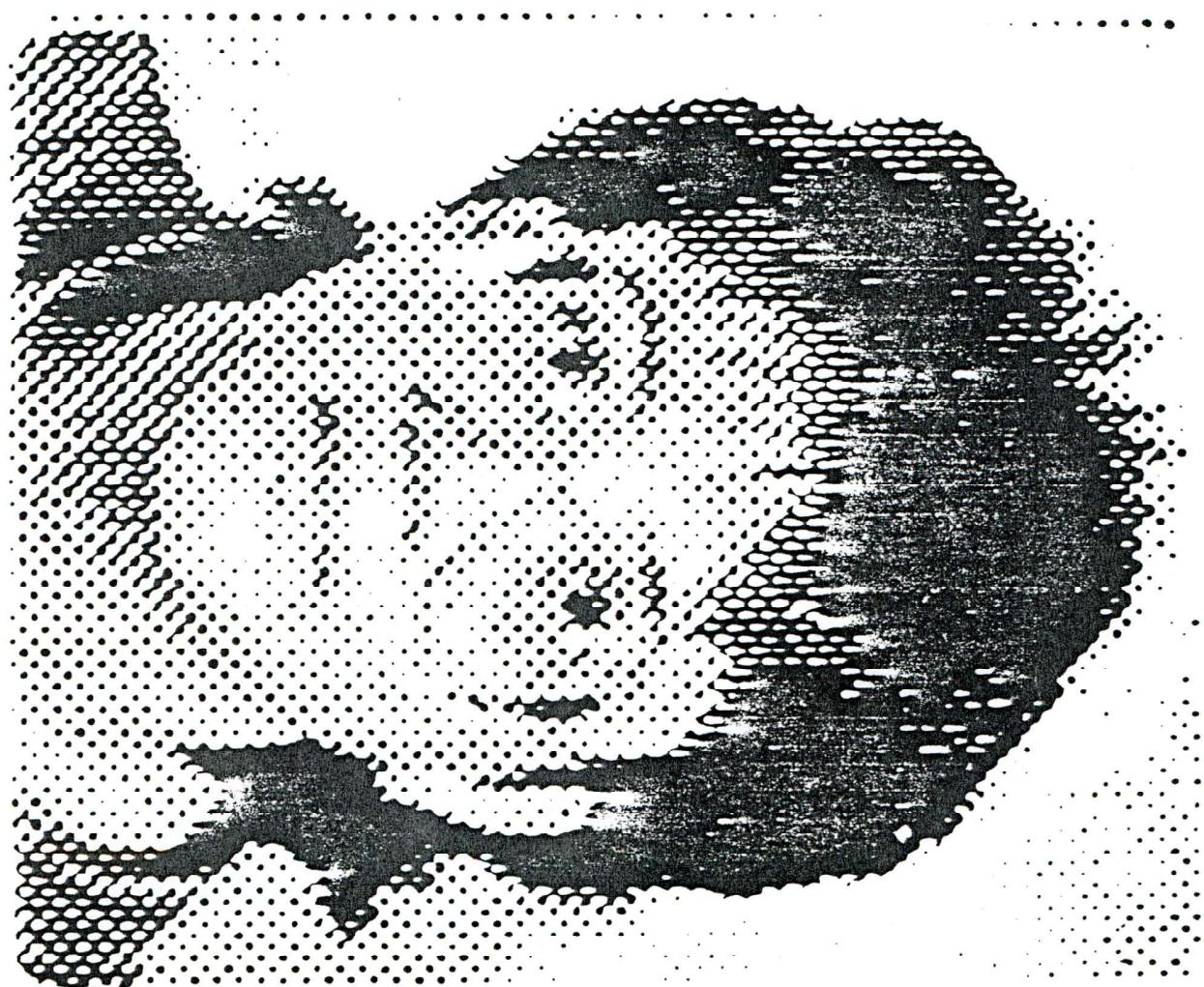
John har en hög DEX. Den står dock helt och hållet för hans höga fingerfärdighet. Det betyder alltså INTE att han är speciellt vig, eller speciellt snabb i sina reaktioner. Om han måste göra något annat med sin DEX, än det som har med fingerfärdighet att göra, SKALL hans DEX betraktas som endast 14.

Den Store Gorogola är ju inte så gammal, eller så värst välutbildad. Han har ju t ex inte blivit gammal nog för ett körkort ännu. Däremot har han hunnit bli en erkänd bra scenmagiker. Hans specialitet är ett trick där han själ klockan och plånboken från en frivillig ur publiken.

Han är över huvud taget bra på saker som har med att stå på en scen och fånga publikens intresse att göra. Så fort han kommer i en okänd situation har han dock endast halva chansen att lyckas i de färdigheterna (Fast Talk, Oratory och Pick Pocket).

John har dessutom lyckats bli riktigt skicklig i att gömma sig för andra när han försöker undvika sin far och sin mor.

Naturligtvis talar han amerikanska utan brytning. Vincent har förbjudit honom att tala spanska, eftersom han är amerikan och skall vara stolt över sitt språk.

CTHULHU NOW

A New Investigator Sheet For CALL OF CTHULHU®

INVESTIGATOR STATISTICS

STR. 17. DEX 15. INT. 13. Idea. 65..

CON 17. APP. 9. POW 16. Luck 80..

SIZ 19. SAN 97. EDU 12. Know 60..

Schools

Degrees

Damage Bonus/Penalty . 106

Name. Vincent Gorogolu Mayne.

Occupation. Div..... Sex Man.. Age 38.....

Nationality Residence

MAGIC POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

HIT POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

SANITY POINTS

(Insanity)	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65
73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92

INVESTIGATOR SKILLS

Accounting (10)	20	☐ Fast Talk (05)	30	☐ Pick Pocket (05)	55	☐
Anthropology (00)	☐ First Aid (30)	50	☐ Pilot Aircraft (00)	☐
Archaeology (00)	☐ Geology (00)	☐ Psychoanalysis (00)	☐
Astronomy (00)	3	☐ Hide (10)	☐ Psychology (05)	☐
Bargain (05)	25	☐ History (20)	00	☐ Read/Write Eng. (EDU x5)	48	☐
Botany (00)	☐ Jump (25)	55	☐ Read/Write Eng. (00)	25	☐
Camouflage (25)	☐ Law (05)	☐ Read/Write. (00)	☐
Chemistry (00)	☐ Library Use (25)	60	☐ Ride (05)	43	☐
Climb (40)	45	☐ Linguist (00)	20	☐ Sing (05)	☐
Computer Use (00)	☐ Listen (25)	55	☐ Sneak (10)	☐
Credit Rating (15)	30	☐ Make Maps (10)	☐ Speak Romani (00)	26	☐
Cthulhu Mythos (00)	☐ Mechanical Repair (20)	35	☐ Spot Hidden (25)	15	☐
Debate (10)	☐ Occult (05)	14	☐ Swim (25)	35	☐
Diagnose Disease (05)	☐ Operate Hy. Machine (00)	40	☐ Throw (25)	87	☐
Dodge (DEX x2)	60	☐ Oratory (05)	25	☐ Track (10)	☐
Drive Automobile (20)	25	☐ Pharmacy (00)	☐ Treat Disease (05)	☐
Electrical Repair (10)	☐ Photography (10)	☐ Treat Poison (05)	9	☐
Electronics (00)	☐ Physics (00)	☐ Zoology (00)	25	☐

WEAPONS

Weapon	Attk%	Damage	Impale	Parry%	Hit Points
Fist...	80.	1D3+1D6
Kick...	50.	2D6
Butt...	59.	1D9+1D6
Kniv...	65.	0D6+D4+2	13	47	15
Pistol...	42.	D3+D4	9	6
H/ Gun...	31.	D8	6	6
....

SPELLS KNOWN, OTHER SKILLS, NOTES

Dampftra... 60

Sea Lore... 75

Vincent Gorogola Mayne
=====

Yrke:

Cirkusdirektör, Knivkastare, Eldslukare, Lejon och elefantdomptör

Utseende:

Stor och urstark, blekt hår - mycket och över hela kroppen, macho - mustasch under näsan och över munnen. Har ett stort lejon tatuerat på bröstet.

Personlighet:

Mr Mayne är väldigt dominerande (utom mot sin fru) och med ett GIGANTISKT ego. Energisk, rättvis, och rättfram i sina åsikter, hur kontroversiella de än må vara. Han är m a o jätte-envis och ger aldrig upp (utom i gräl med sin fru, där han drar sig tillbaka med en flaska eldslukarvätska).

Många som har mött honom brukar beskriva honom som ett brutalt svin. Hans hyffs är (när det inte behövs för att imponera på överheten) i det närmaste obefintligt, och han älskar att bestämma och domdera över andra. Mr Vincent Gorogola tänker egentligen bara på sig själv. Han är en mycket utpräglad egoist.

Han är dessutom nästan aldrig rädd, speciellt inte mot djur. Det är därför han fungerar så bra som djurtämjare. Han skrämmar helt enkelt djuren till lydnad.

Han är snål, grymtar gärna och är mycket misstänksam mot sådant som hotar honom. Det är så han har lyckats överleva så pass länge som han har gjort. Han tycker om att dricka sprit - mycket sprit, speciellt före alla föreställningarna. Han anser sig naturligtvis vara världens främste älskare.

Vincent har inte lyckats åstadkomma mycket av värde här i livet. Dock är han skaparen, grundaren och ensam diktator av Cirkus el Grande Mayne. Därför älskar han sin cirkus, och om någon skulle ta den ifrån honom skulle han inte bli nådig mot den personen.

Vincent lismar mot överheten och mot folk med pengar. Sedan sparkar han mot alla andra, som han anser vara mindre värda, om han över huvud taget märker dem.

Han älskar naturligtvis, som nämndes ovan sig själv, cirkusen, sin fru, sin älskarinna, sina pengar och sin son, men framför allt älskar han (förut sig själv, naturligtvis) USA med dess kultur och framtidsanda.

Vincent är naturligtvis inte religiös, även om han ibland försöker framstå som det inför sin fru. Däremot är Vincent ganska skrockfull, som alla (enligt Vincents mening) riktiga cirkusartister och sjömän.

Som den man han är skrämmar naturligtvis inte andar, spöken och zombier honom, men han har respekt för dem och tror fullt ut på deras existens. Vincent anser t ex att zombier är praktiska och ett mäktigt vapen i de rätta händerna.

Hans egna händer vore naturligtvis de allra bästa, men den enda magiska rit han lärt sig (meme Catcomite), har han aldrig vågat använda. Han tror den har någonting att göra med hans gamla chef.

Vincent Gorogola Mayne
=====

Historia:

Vincent föddes och växte upp i Punta Arenas hamnkvarter. Punta Arena är en liten skitig stad i södra Chile där det inte finns mycket att göra mer än brott och ännu mindre att försörja sig på. Hans mor var hamn - hora och vem hans far var fanns det 15 olika alternativ till.

Så snart som det bara var möjligt lämnade Vincent Mayne sitt hem. Vid 14 år mönstrade han på som matros på den gamla rosthaken och frakttradaren Drottning Bel Duga. Han trivdes dock dåligt med disciplinen ombord, så i Montevideo hoppade han av och började där arbeta som hamnsjåare och alltiallo.

Efter det så blev hans liv mycket omväxlande. Vincent började driva runt i världen, med sydamerika som utgångspunkt. Han försörjde sig bla som slagskämpe i Bahia, illegal boxare i Manilla, rånare och utpressare i Medelin, utkastare i Managus, gravplundrare i Port Au-Prince, tenngruvarbetare i Anderna och som dammsugareförsäljare i Brasilia.

Det var när Vincent arbetade som gravplundrare i Port Au Prince som han första gången kom i kontakt med det övernaturliga. Vincent arbetade under en man med namnet Loa Cactomite, och hjälpte honom med märkliga och makabtra tjänster på övergivna slavkyrkogårdar.

När Vincent upptäckte att de lik han skaffade fram användes för att tillverka zombier av, blev han girig och försökte stjäla hemligheten och zombierna från Loa Cactomite. Något gick dock fel och Vincent blev tvungen att fly till anderna.

Till slut flöt han upp i Rio samtidigt som karnevalen gick av stapeln där. Karnevalen med alla dess glada färger, trevliga slagsmål och alla rika och oförsiktiga förbipasserande offer passade Vincent perfekt. Och när han vaknade upp omslingrad och nygift med den vackra mamban Miss Dalia, bestämde han sig för att han hade en framtid inom showbiz. Därför startade han Cirkus el Grande Mayne. Däri fångade han in mer eller mindre dugliga förbipasserande.

Eftersom framtiden ligger i USA styrde han cirkusen ditåt. Här har de nu dragit runt från festival till festival. Några artister har förvunnit och andra har kommit till. Efter några år tillsammans, fick Vincent Gorogola och hans fru en son, som nu har blivit gammal nog att visas för pengar.

USA är Vincents absoluta favoritland. Här kan alla bli miljonärer och allt som behövs för att lyckas i livet här är lite gåpåaranda och jävlaranamma. Dessutom är Amerika det mest demokratiska landet i världen (en sak som Vincent i.o.f.s skiter i, men så är det), det vackraste landet och det landet med de mest generösa och vänliga människor som finns över huvud taget. Vincent Gorogola har rest mycket i världen, så han vet att han har rätt om USA. Ingen kritiserar USA utan att få med honom att göra.

Just nu är Vincent nöjd med tillvaron. Livet leker, han har en bra rörelse, en vacker älskarinna (Miss Wictoria), en duglig hustru och en

son som nog kan betraktas som välartad. Han har ju till och med börjat dra in pengar till familjens försörjning.

Sonen föddes förresten under en föreställning, så han måste faktiskt vara född till cirkusartist. Dessutom räddade hans födelse cirkusen ur en hotande konkurs genom den extra publicitet de fick då. Det blev massor av stora fina rubriker i lokaltidningarna, när miss Dalia plötsligt avbröt sitt legendariska ormnummer pga födslosmärter. Att sonen räddade cirkusen har Vincent alltid varit tacksam mot sonen för.

Älskarinnan ja, hon är ett kapitel för sig. Vincent älskar henne helt och fullt. Inte på samma sätt som han älskar Miss Dalia, sin fru, som han älskar och högaktar över nästan allt annat på jorden, utan mer på ett sexuellt och ångande sätt. Hon kan konsten att göra honom kåt.

Vincent aktar sig MYCKET noga för att inte Miss Dalia skall komma på förhållandet (vilket troligtvis skulle innebära både katastrof, fysiskt lidande och med ganska stor sannolikhet även död) och för att inte Miss Victoria skall avslöja något har han blivit tvungen att vid åtskilliga tillfällen köpa hennes tystnad med presenter. Något som han dock gärna gör, för utan möjlighet till flykt från familjen skulle livet bli fruktansvärt. Dessutom anser Vincent att en man av hans ställning skall hålla sig med älskarinna. Om bara hans fru nu kunde förstå det med.

Det senaste tillskottet till cirkusen är en dvärg, som Vincent har döpt till Pedro. Han är kul och bra på att kastas. Dvärgar är ju alltid skojiga.

Hans nästa mål är att de skall uppträda i Salem på någon form av jippo där. Det var visst någon form av jubileum som skulle dra mycket folk.

Vincent Gorogola Mayne

=====

Samtalsämnen:

Med män: Pengar, affärer, luder, brotning, sprit och fördomar.

Och naturligtvis skryt om sig och sin manlighet.

Med kvinnor: Flörtande, skryt, "tuffsinuffsande" och fördomar.

Så länge Miss Dalia inte är i närheten dvs.

Med Miss Dalia: Undanglidningar, kärleksprat, skryt och så lite fördomar som möjligt.

Mot sin son: (Den Store Gorogola, Vincent har bestämt sonens scennamn). "söner skall vara manliga och hålla sig ur vägen" - snack, alltså beskyddande och nedvärderande.

Hur en man skall vara om han är manlig.

Samma snack som med alla andra män i Vincent Gorogolas närhet (brudar, proffsbrottning, sprit mm).

Dessutom har Vincent förbjudit sonen att tala spanska.

"Som amerikan SKALL han vara stolt att han har fått ett så bra språk som amerikanska som modersmål!"

Om Vincent är tacksam mot sin son av någon anledning brukar han berätta historien om hur sonen föddes, och hur stolt han är över sin son för det.

Med överheten: Underlägset, slemmigt, ganska oprofessionellt lismande.

Mot underlägsna: Överlägset nedtrampande, om han märker dem, vilket långt ifrån alltid är fallet.

Vincent har fördomar mot det mesta. Men ibland är det kanske inte äkta fördomar, utan han säger ibland saker som han anser att en karl skall säga för att inte vara mesig. Det kan vara saker som "alla kvinnor är luder", vilket bara är någonting han önskar och inte alls tycker.

Tvärt om älskar han sin fru djupt, och högaktar henne verkligen.

Andra saker han stjälper ur sig är tarvligheter mot negrer och andra minoriteter samt elakheter mot folk med handikapp. Vincent är eg varken rasist eller speciellt hatisk mot minoriteter. Däremot sparkar han gärna mot svagare, och Vincent har för sig att just de grupperna är svagare. "Hade det varit något med dom, hade det ju varit något med dom, men det är det ju inte, så det är det inte" - logik.

Vincent Gorogola Mayne

=====

Släktträd:

Vincent Gorogola	-	Far till John Gorogola
I	I	
Juanita Mayne	Okänd - se nedan	
I	I	
Anita Turpin	Jesus Mayne	
:		
Dick Turpin		

De namn Vincent minns på sina fäder: Gregor Tom, Robert Wilberforce, Jonathan Bishop, Pedro Samaranche, Sven Johanssen, Inocencio Perera, Günther Heindrich eller Anastasio Papageorgiu

Vincent har mött de flesta av sina fäder när han var liten, men eftersom det var väldigt länge sedan så har han nu ingen som helst möjlighet att känna igen dem. Dock försöker han komma ihåg namnen på dem, eftersom han saknar sin far väldigt mycket innerst inne och det namnen är allt han har istället.

Några av männen kommer han dock ihåg lite om; Gregor Tom (Vincent är säker på att han hette så) var mycket rik och jättetrevlig mot den unge Vincent. Han hade ofta hög hatt och käpp och nu så här efteråt tror Vincent att han nog kom från USA's nordöstkust och var någon form av industrimagnat.

Robert Wilberforce berättade mor Juanita om. Han skulle visst ha varit någon form av ädling från England, som hade flytt från sitt hemland på grund av någon mörk och dyster hemlighet, en kärleksaffär trodde Juanita det kanske var.

Modern brukade ha långa fantasier tillsammans med den unge Vincent om den ädle Wilberforces stora kärlek som han var tvungen att överge på andra sidan Atlanten, eftersom hon föredrog hans broder istället. Och för att inte bli tvingad till brodersmord flydde Wilberforce till sjöss.

Vincent Mayne är övertygad om att modern älskade Wilberforce och att hon trodde, eller ville tro att han var fadern.

Jonathan Bishop var också amerikan. Han var inte alls rik, snarare utfattig. Juanita sa att han var konstig på nått sätt, ibland brukade han få märkliga ryckningar i armar och ben, som häftiga spasmer. Dock var han mycket händig berättade Juanita. Han brukade ofta laga hennes gamla folka när den krånglade. Vincent träffade aldrig honom eftersom han flyttade till Mexico strax efter det att Vincent föddes.

Vincent brukar föredra att tro att hans far hette Günther Heindrich eftersom det var han som var den av sina eventuella fäder som Vincent tyckte bäst om. Han var stor, stark och lärde Vincent massor med många skojiga saker de gånger han var i hamn i Punta Arenos. Dock var han tysk, och hade lite problem med spanskan. Troligtvis var han flykting från kriget.

Det var också han som tatuerade in lejonet på Vincents bröst för att

han skulle bli en riktig man. Han har burit det med stolthet sedan dess. En dag när sonen har visat sig värdig, eller har blivit tillräckligt gammal skall han låta tatuera in ett lika dant på hans bröst, så att manligheten så att säga kan gå i arv.

Men kom i håg att de här beskrivningarna är helt och hållet Vincents minnen av sina fäder, och Vincent var två till fyra år när han såg den sista senast, så han kanske har några fel här och var i sin beskrivning av männen.

Sina morföräldrar mins Vincent mest från att de brukade sitta på sin veranda utanför deras nedslitna och nästan helt förfallna hus. De bjöd alltid på kokt fisk. Det har Vincent hatat sedan dess. När Vincents mor var upptagen med att arbeta, brukade hon lämna över Vincent till sina föräldrar.

När inte Vincent var upptagen med att laga huset åt dem, eller att bli itvingad kokt fisk, brukade han uppskatta att lyssna till de gamla människornas alla berättelser.

Morfar var en hejare på att berätta sjörövarhistorier och andra spökhistorier. Otäcka berättelser om spöken, svarta män och häxor som åt fettet från barn som inte gick i kyrkan. Om den lille Vincent någonsin blev rädd av dem skrattade morfar så han höll på att kvävas, och kallade Vincent för en liten mesig skit. Sedan dess har Vincent aldrig varit rädd mera.

Dessutom kunde morfar vicka på en tand så att rötterna syntes och så kunde han spela suparvisor på en kam. Morfar var dessutom alltid full.

Mormor var snäll, och försökte skämma bort honom. Hon hade många mystiska grejer på vinden. Gamla kistor och böcker som handlade om folk från England. Hon sa att hennes förfader hade varit stråtrövare och hette Dick Turpin. Hon visade bilder på honom i sina böcker. Dock ljög hon alltid, sa Vincents mamma, så det var nog inte sant.

Vincent Gorogola Mayne
=====

Utrustning:
Kläderna på kroppen
En burk mustaschvax
Kam
Plunta Whiskey
Schweizisk armekniv
Kniv, typ "morakniv"
6 st Kastknivar
Piska
20 skott i ask
Revolver laddad med sex skott
Plånbok med:
• 45 USD
Körkort
Pass
Ägarbevis till Cirkus el Grande Mayne
Karta över Salem

Lön:

Beroende på turen och säsongen, men runt 1600 dollar per månad efter skatt. Skatten är förresten det enda Vincent inte älskar med USA. Hans lön är den vinst som blir kvar i cirkusen, efter det att alla räkningar och löner är betalda. Den mesta av Vincent Gorogola Maynes lön tar dock Miss Dalia genast hand om, eftersom hon sköter familjens ekonomi.

Besparingar:

På First National Bank har han ett konto med 900 USD som är kopplat till "Bankomat" kortet. Hans VISA faktureras i efterhand till samma bank, men ett annat konto med 1200 dollar på. Miss Dalia har hand om kortet, så det inte försvinner. Vincent kan dock handla på det om han vill. Det är faktiskt hans pengar trots allt.

På Chase Manhattan Bank har han sitt sparkapital. Det är på 1242 dollar. Inte så mycket kanske, men det är allt han lyckats spara under sitt liv, och det som Vincent ämnar leva på efter sin pension. Det är sparat på en bok. Miss Dalia ser till att inte bankboken försvinner.

Vincent Gorogola Mayne

Statistics och Skills:

En närmare förklaring och beskrivning av varför karaktären har så konstiga värden på dem.

Att Vincent har många och bra värden är inte så märkligt, eftersom han har mycket erfarenhet av många och märkliga yrken och platser.

Alla sina stridsfärdigheter och sin höga förmåga att ducka (Dodge), har han naturligtvis förvärvat sig under den perioden i sitt liv då han var kriminell. Framförallt när han arbetade som boxare och rånare. Som kriminell skaffade sig Vincent också en massa andra nyttiga färdigheter, som till exempel ficktiueri (Pick Pocket).

Sin förmåga i kast (Throw) har han ju naturligtvis också bättrat på rejält som knivkastare. Det finns förresten en specialregel vad det gäller piska. Det är att om det vid en träff blir en 'Impale' har piskan lindats runt motståndaren. Exakt hur det behandlas står mer noggrant i reglerna.

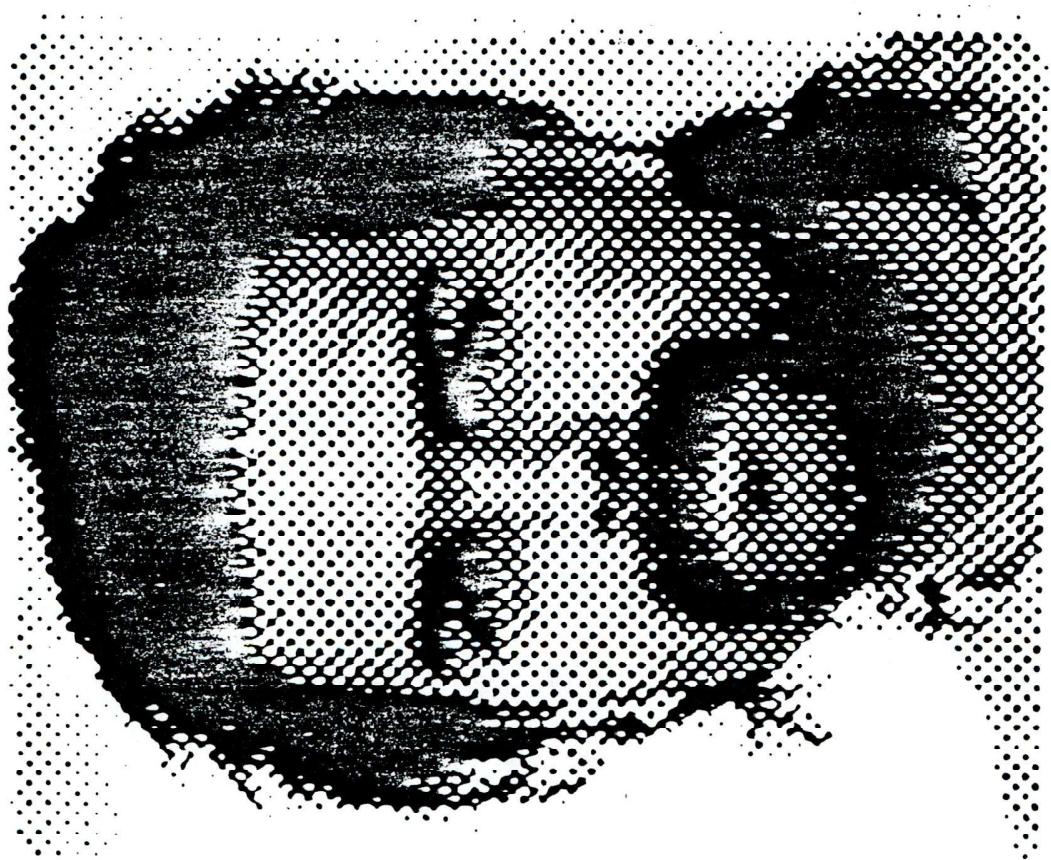
Sin kunskap till sjöss (Sea Lore) skaffade sig Vincent ombord på Drottning Bel Duga. Även om han fick slita hund där, så lärde han sig en hel del om sjön och om hur man framför ett fartyg. Vincent var som nypåmönstrad, längst ner på hierarkin ombord på Drottningen. Alltså var det han som fick göra alla skitjobb som inte de andra besättningsmännen ville göra. För att stå ut, började Vincent lära sig allt han kunde snappa upp om skepp, navigation och sjöhandel. Tanken då var att han genom sitt kunnande inte skulle behöva vara längst i rang längre. Efter några månader, när Vincent tyckte att han kunde allt det var att veta om skepp, var det dock fortfarande ingen som lyssnade på honom. Han hoppade då av skeppet, och svor på att han aldrig mera skulle vara strykpojke.

Vincent kör en av cirkusens lastbilar. Det är därför han kan Operate Heavy Machine. Om han försöker handha något annat tungt fordon har han endast halv chans.

Att Vincent är totalt värdelös i ett bibliotek (Library Use) beror helt enkelt på att han aldrig har besökt något. Vincent Gorogola anser att han inte behöver läsa böcker. Sådant är för sillmjölkar och bögar. Det är den arroganta attityden, plus en oförmåga att bry sig om detaljer, som förklarar varför Vincent också är så dålig i 'Spot Hidden'. Dessutom letar han aldrig efter något. Han gormar på cirkuspersonal, så att de leter rätt på saken.

Slutgiltligen Occult: Det Vincent kan om ockult cirkulerar helt och hållt runt voodoo och speciellt då zombier. Han kan saker om voodoo-häxor, voodoo-ceremonier och sådant som han har snappat upp av sin läromästare Loa-Cactomite. Är det dessutom ett slag som rör zombier, så har Vincent dubbel chans att lyckas. Är det ärenemot något annat ockult än voodoo, har Vincent bara halv chans att lyckas.

Noteras kan också att Vincent bryter starkt på spanska, men att han alltid talar engelska och aldrig spanska, eftersom engelska är framtidsspråket, och det är det som talas i USA. Som invandrare måste man anpassa sig, och måste släppa alla gamla traditioner som språk, kultur och umgängessätt anser Vincent.

CALL OF CTHULHU

Name Pedro
 Occupation Clown ... Sex Man ... Age 20 ...
 Nationality Residence

INVESTIGATOR STATISTICS	
STR. 3	DEX 11.
CON 14	APP. 6.
SIZ. 5.	SAN 99.
Schools.....	Degrees.....
Damage Bonus/Penalty	-1D6.....

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	(12)	13	14
15	16	17	18	19	20	21

1	2	3	4	5	6	7
8	9	(10)	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

SANITY POINTS

(Insanity	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	55	(60)	61	62	63	64
73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91

INVESTIGATOR SKILLS

Accounting (10)	65.	☐ Geology (00)	..	☐ Psychology (05)	30.
Anthropology (00)	☐ Hide (10)	65.	☐ Read/Write Eng. (EDU x5)	85.
Archaeology (00)	☐ History (20) - War	95.	☐ Read/Write..... (00)
Astronomy (00)	☐ Jump (25)	☐ Read/Write..... (00)
Bargain (05)	☐ Law (05)	☐ Read/Write..... (00)
Botany (00)	☐ Library Use (25)	30.	☐ Ride (05)
Camouflage (25)	☐ Linguist (00)	☐ Sing (05)
Chemistry (00)	10.	☐ Listen (25)	☐ Sneak (10)	67.
Climb (40)	☐ Make Maps (10)	62.	☐ Speak (00)
Credit Rating (15)	☐ Mechanical Repair (20)	00.	☐ Speak (00)
Cthulhu Mythos (00)	☐ Occult (05)	10.	☐ Spot Hidden (25)	15.
Debate (10)	00.	☐ Operate Hv. Machine (00)	☐ Swim (25)
Diagnose Disease (05)	..	☐ Oratory (05)	00.	☐ Throw (25)
Dodge (DEX x2)	83.	☐ Pharmacy (00)	☐ Track (10)
Drive Automobile (20)	00.	☐ Photography (10)	☐ Treat Disease (05)
Electrical Repair (10)	☐ Pick Pocket (05)	☐ Treat Poison (05)
Fast Talk (05)	☐ Pilot Aircraft (00)	☐ Zoology (00)
First Aid (30)	☐ Psychoanalysis (00)

WEAPONS

Weapon	Attk%	Damage	Impale	Parry%	Hit Points
•22 revolver	25.	1D6.	.5%	10...
.....
.....
.....
.....
.....
.....

SPells KNOWN, OTHER SKILLS, NOTES

Hillery, loc.	90.
Strategy.....	90.
Cykla ethjuling.....	60.
Falla.....	69.
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Jack Stark, alias Pedro
=====

Yrke:

Clown, Dvärg, Akrobat, Jonglör och allmän Slagpåse

Utseende:

Jack Stark, eller som han numera heter - Pedro, är cirkusens dvärg och slagpåse. Han är en naturlig dvärg och har med andra ord inga andra kroppsliga deformationer som puckel el dyl. Trots det är han inte anställd av någon annan orsak än att han är dvärg och därfor ser "rolig" ut.

Pedro är liten med ett snällt och trevligt utseende. Han påminner lite om en ledsen cockerspaniel som vill säga "Tyck synd om mig!"

Personlighet:

Pedro tycker om logiskt tänkande, klara tankar och hexagonformade objekt. Han är ganska tillbakadragen (delvis för att de andra inte uppmärksammar honom) och smått naiv, blir ibland lurad av andra.

Han tycker mest om att tänka och att filosofera. Han har hittat det perfekta tidsfördrivet där han kan sitta och praktisera det i det oändliga. Han är alltså krigs- och strategispelare. Till och med en utpräglad krigsspelare. Det är hans stora intresse här i livet och det är det som får honom att fortsätta leva.

Pedro har bara ett intresse förutom krigsspel, och det är brevväxling och brevskrivning. Pedro skriver massor av brev och har en hel bunt med brevvänner, men det är en av dem han skriver mer till och som han sätter framför alla andra. Hon heter Josephine Blanche och hon bor i Salem. Pedro har faktiskt blivit lite förtjust i henne. Om detta vet dock ingen annan!

Om han älskar krigsspel och brevskrivning, så hatar han tämligen allt vad cirkusliv heter och innebär. Pedro verkligen avskyr och hatar cirkusdirektören, de söndersprängda byxorna och de äckliga, kladdiga tårtorna som smakar sur grädde.

Han har också svårt för direktörens fru, som han tycker är hispig och ansträngd. Hon är, för att uttrycka det kort, en stor plåga med sitt ständiga skrikande och tjatande. Dessutom är hon katolik, och Pedro har alltid haft svårt för religiösa personer. Som tur är brukar varken direktören eller hans fru upptäcka Pedro.

Trapetsflickan Miss Wictoria tillhör inte heller Pedros favoriter. Hon ogillar starkt det där ytliga våpet, utan något som helst djup eller normala mänskliga känslor. Hon är en sådan där kvinna som fläker ut sig för första bästa karl. Men han skulle minsann inte röra vid henne ens med tång. Lite stolthet har han trots allt kvar i sin lilla kropp.

Den enda på cirkusen som Pedro kan umgås med är sonen i familjen Mayne (Den Store Gorogola). Han är snäll och trevlig. Kanske han är lite inställsam och ivrig att bli vuxen, men han är i alla fall en vän där vänner är sällsynta. De brukar sitta utanför elefanten efter föreställningarna och tala om spel och sånt. Pedro har faktiskt fått sonen smått intresserad av krigsspel. Naturligtvis har han inte samma

talang som Jack, men man ska inte begära för mycket här i livet.

När de sitter där utanför elefanten och delar en Coca Cola får Pedro någon att tala krigsspel med, så han älskar de stunderna. Ibland vill sonen dock tala om sina pubertala problem. Då brukar Jack bara humma och hålla med, så att det verkar som om han lyssnar. Jack är totalt ointresserad av sonens problem.

Jack "Pedro" Stark är, som sagt var, snäll och ödmjuk med ett sjuhelsickes intellekt. Lite grand som en blyg Lord Peter Wimsey i Tokers kropp. Som dessutom är väldigt tillbakadragen känslomässigt och har istället blivit en väldig analytiker.

Jack Stark, alias Pedro
=====

Historia:

Jack Stark föddes i Gettysburg, platsen för det stora och berömda slaget. Därav hans intresse för krig och strategier, speciellt då amerikanska sådana - hur de planerades och hur de genomfördes mm.

På senare tid har han i och för sig blivit mer och mer biten av 30-åriga kriget och alla dess många turer, men fortfarande lyser amerikanska krig som hans stora intresse. Jack anser t ex att Amerika har frambringat världshistoriens främsta strateger.

Sitt första år (som han själv naturligtvis inte har något minne av) tillbringade han på barnhem, eftersom hans mor hade övergivit honom vid förlossningen och någon far inte stod att finna.

Sedan blev han adopterad av ett mycket trevligt par, som inte kunde få egna barn, och som redan hade adopterat två pojkar, men nu ville ha en tredje. Både hans fosterfar och hans fostermor älskade honom mycket och Jack respekterar dem fortfarande.

Jacks familj (eller vad man nu skall kalla dem) var varken rik eller fattig. De klarade sig bra på sin järnhandel där både Jacks fosterfar, fostermor och hans två äldre fosterbröder arbetade och la ner all sin energi och hela sitt intresse.

Ett intresse som dock Jack inte delade. När det var dags för honom att göra karriär flyttade han hemifrån och sökte till amerikanska flottan. Det, därför att han hoppades på en karriär i en ubåt, det enda vapenslag han hört att man måste vara kort för att platsa i.

Dock var han för kort! Av skam för sitt misslyckande och av rädsla för att möta familjens hän vågade han aldrig återvända hem. Familjen tror antagligen fortfarande att han kom in i flottan.

I stället försökte han utbilda sig till ekonom med specialitet inom företagsekonomi. Det gick, som han väntade sig av en person med Jack vanliga tur, dåligt. Det beror till största delen på att under sin studietid upptäckte han krigsspel. Sedan dess han varit frälst på det. Misslyckandet berodde på ointresse inte på gruns av att han var ointelligent.

Han började till och med att utveckla sitt eget spel då. Det skall bli den hittills bästa simuleringen av 30-åriga kriget. En, som kanske alla inser, mycket svår uppgift att slutföra. Och mycket riktigt - Jack håller fortfarande på med den när han får lite tid över i sin husvagn. Det går dock mycket långsamt, eftersom han är mycket noga med alla historiska detaljer och att finna bra forskningsmatrial när man är ute på turne är jätte-svårt.

Till slut fick Jack ett frilanskne som speltestare åt Avalon Hill. Det var nu inte ett jobb som han kunde försörja sig på. Pengarna ville helt enkelt inte räcka till. En härlig tid var det hur som helst. Även om han var tvungen att äta kaffesump och leva som en fattig kyrkråtta i sin lilla studentlägenhet.

Utfattig stod han plötsligt inför nödvändigheten att kasta sig ut på

en dvärgfattig arbetsmarknad. Efter en kort tid av fruktloöst sökande fick han se en annons om att det behövdes en dvärg på Cirkus el Grande Mayne - inga förkunskaper erfodrades. Han behövde pengarna, så några dagar senare stog han framför en vrålande jätte som frågade om han var duktig på att falla.

Numera består hans arbete mest av att flyga genom luften (utan trapets) och av att falla snyggt. Alla skrattar och Pedro HATAR det. Men han behöver som sagt pengarna och det är inte så mycket en dvärg utan formell utbildning får jobb som.

Namnet Pedro fick Jack förresten av mr Mayne, cirkusdirektören, därför att direktören inte kunde komma ihåg Jacks riktiga namn och därför att "alla dvärgar jag har haft har hetat Pedro. Det heter du med! Skulle jag trycka om affischerna, VA?" argumentet bet på honom.

En av ljuspunkterna i Pedros liv är att han hoppas att en dag kunna träffa Josephine - kvinnan i hans liv. Hon är en vacker bibliotikarie i Salem som han har brevväxlat med en längre tid nu. Han har berättat nästan allt det är att veta om sitt liv och sina drömmar för henne och hon har gjort samma sak, så de har allt mer kommit underfund med att de nog skulle passa för varandra. Hon vet dock inte ännu att han är en dvärg. Det har inte Pedro/Jack vågat berätta. Inte heller att han går under pseudonymen Pedro.

Jack har dock slagit upp hennes telefon nummer och har det antecknat. "Av ren nyfikenhet" försvarade han det med inför sig själv. Dock förklarar ju faktiskt inte detta varför han fortfarande har det i sin plånbok. Fast å andra sidan, det kanske kan vara bra att ha om man någon gång skulle behöva det.

Nästa stopp på hans tourne är också mycket riktigt Salem, som i dagarna firar någon form av historiskt jubileum.

Jack Stark, alias Pedro

=====

Samtalsämnen:

Jack har en väldigt dålig social förmåga. Hans samtalsämnen är mycket begränsade och han kör dem på samma sätt mot alla han möter. De som står ut med dem, eller till och med finner det intressant blir hans vänner för livet.

Samtalsämnen är; "Det är synd om mig!" - i massor av olika varianter, stridsvagnar, krigshistoria och amerikanska uniformer.

Han inser naturligtvis själv hur inskränkta hans intressen är, men det är allt han kan snacka om. Jacks ensamma och misslyckade liv har ju aldrig givit honom någon möjlighet att riktigt lära sig vad andra snackar om. Han har aldrig en lärt sig att "tala omvärdet".

Ensam med en kvinna blir han dock så blyg att han oftast är helt tyst eller bara stammar fram något helidiotiskt.

Jack Stark, alias Pedro

=====

Släktträd:

Jacks riktiga släkt är, som nämnts, totalt okänd. Det enda han vet om sin mor var att hon var mycket ung och att hon flyttade från Gettysburg nästan direkt efter hans födelse.

Barnhemmet vägrade tala om mer om henne och de sa sig inte ens veta vad hon egentligen hette. Dock var hon inskriven under namnet Synthia Smith.

	Jack Stark
I	I
Patty Stark	Michel Stark
I	I
Theresa	Bob Stark

Pedro måste erkänna att han aldrig fick reda på så mycket om sina fosterföräldrars familj. Han minns dock att Pattys mor och far hade dött när hon var ganska ung och att hon därför inte behövde be någon om lov för att få gifta sig med Michel. Något de hade mycket roligt åt.

Michels far hette Bob och hans mor hette Theresa. De bodde i Pennsylvania och som Pedro kan minnas det var de bönder där. Jack träffade dem bara på juldagarna och då tyckte han inte speciellt mycket om dem. De gav honom alltid otäcka stickade tröjor och kallade honom alltid "den där lille". De hade klara problem med att tala direkt till honom och när de för ovanlighetens skull någon gång gjorde det, var det alltid med en nedlåtande min och då brukade de kalla honom "lille grabb", "grabbhalva" eller något liknande.

Pedro kunde heller aldrig med sina båda fosterbröder. De var stockkonservativa, stendumma och det enda de egentligen brydde sig om var familjens järnhandel. Ibland hade de tjejer med sig hem och då brukade de driva med Pedro för att impa på brudarna. Han brukade dock kunna försvara sig mot dem. Om inte rent fysiskt, så åtminstone i ord-dueller.

Ben och Glen hette dom. De var riktiga bröder även om dom var barnhemsbarn som Pedro. Deras mamma var dock alkoholist och det var därför de hade hamnat på barnhemmet. Ben var den äldsta och han var ett år äldra än Glen som i sin tur var fem år äldre än Pedro.

Jack Stark, alias Pedro

=====

Utrustning:

kläderna han bär

Clownnäsa

Sminklåda

.22 Revolver laddad med sex skott

Ask med ytterliggare 12 skott

Miniräknare

Anteckningsblock, penna och radergummi

Senaste utkastet till sina egna regelförbättringar i ASL

Adressbok till brevkompisar och spelföretag

Plånbok innehållande:

- Tel nr till Josephine Blanche, (508) 745-8219

72 Dollar

Nycklar till sin vagn

Sparbok

Passet, han har det som ID-kort ist.f. körkort

Lön:

Jack "Pedro" Stark tjänar 700 dollar i månaden, efter skatt. De pengar som inte behövs direkt till mat o dyl, använder han helt till nya spel.

Besparingar:

Jack har en sparbok på Alabama United Farmers Saving and Loaning Bank (AUFSLB) innehållande hela 7200 dollar. Det är hela den förmögenhet som han har lyckats spara ihop som fallare på cirkusen. Tyvärr ligger hans bank i Alabama, så pengarna är oåtkomliga här. Man kan sända en check till dem, som de sätter in på hans konto. Ta ut pengarna igen är dock mycket svårare. Jack tycker det är bra, för då slösar han inte så lätt upp pengarna.

Jack Stark, alias Pedro
=====

Statistics och Skills:

En närmare förklaring och beskrivning av varför karaktären har så konstiga värden på dem.

Det första märkliga med Pedro, är naturligtvis att han är oerhört svag, även för att vara en dvärg. Han är alltså totalt värdelös i all form av fysiska aktiviteter. Han har t ex en fruktansvärt dålig kondition, och hade han inte haft så korta ben hade han ändå sprungit väldigt långsamt. Som det är nu kan man bara beteckna honom som en sölkorv.

Jack är dessutom ganska så ful och motbjudande. Mest beror det på att eftersom han tror att ingen bryr sig om honom, så har han själv aldrig brytt sig om sitt utseende. Lite vatten, en kam och en sax skulle kunna göra underverk med honom antagligen.

Jack Stark har en FRUKTANSVÄRD intelligens. Tyvärr har han felstyrt den, och använder den bara för att utveckla krigsspel och för att studera historiska slag. Om han någon gång skulle börja använda den för att tolka omvärlden, skulle han kunna gå långt. Jack är dock inte intresserad av det, så chansen är väldigt liten.

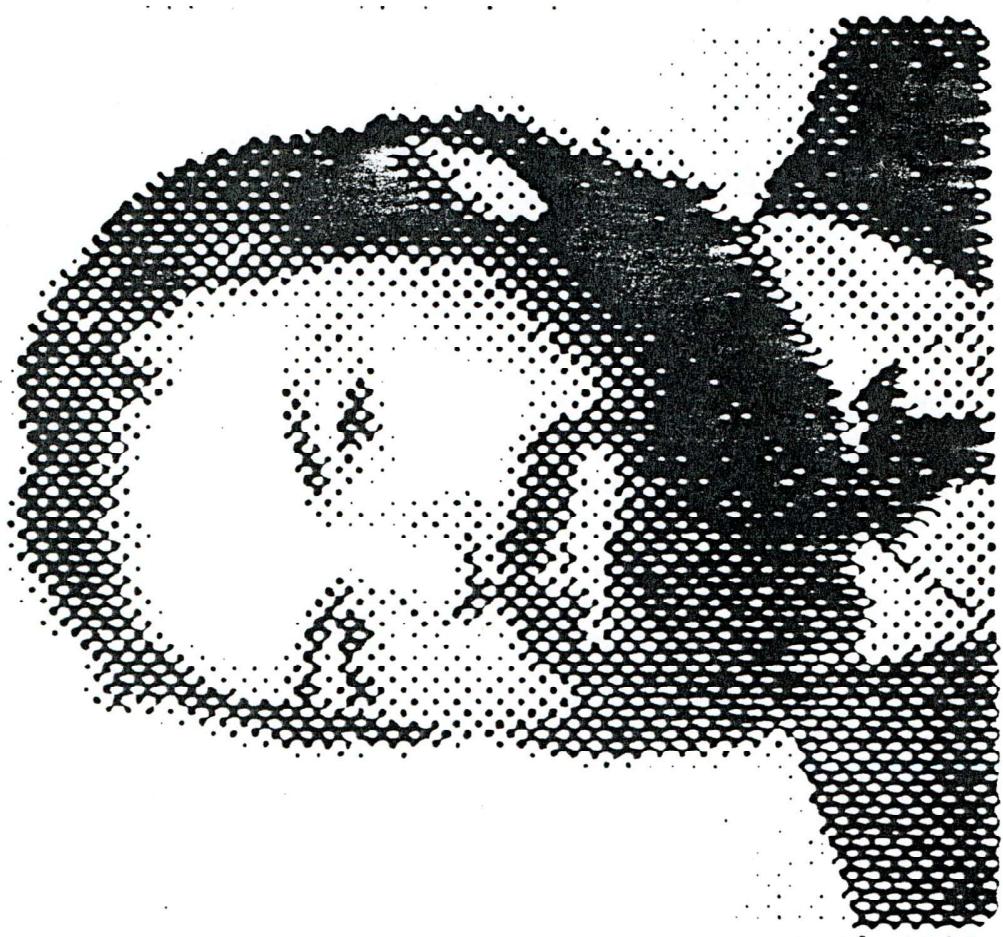
Accounting lärde sig Jack när han studerade till ekonom, men eftersom han aldrig gick på tentorna och heller inte använt förmågan efter det, så är hans kunskaper helt teoretiska.

Jacks historiekunskaper är också mycket specialiserade på just krigshistoria. Han kan INGenting i princip om annan historia. Alltså kan han ALLT om Napoleons alla slag, men ingenting om franska revolutionen. Om han slår på andra saker än krigshistoria har Jack bara en 1/4 chans, alltså 24%.

Eftersom Jack Stark är mycket inskränkt i sin verklighetsuppfattning och över huvud taget inte bryr sig om andra saker än spel och krig, har han fått 0% i debate, mech rep, oratory och bara 15% i Spot Hidden.

Hans litenhet har dessutom gjort det omöjligt för honom att köra bil, eller för den delen att ta körkort. Jack saknar det dock inte så mycket och har inte tänkt på saken så noga. Detta i USA, som brukar beskrivas som bilens förlovade land.

Däremot har han som dvärg, och cirkusartist, lyckats bli riktigt bra i saker som ducka, gömma sig, smyga och falla från höga höjder utan att slå sig.

CALL OF CTHULHU

Name..... Miss Dalia
 Occupation ... Orm ... Sex Age 36 ..
 Nationality Residence

INVESTIGATOR STATISTICS

STR 9 DEX 19 INT 15 Idea 75
 CON 18 APP 17 POW 17 Luck 85
 SIZ 15 SAN 99 EDU 13 Know 65

Schools Degrees
 Damage Bonus/Penalty

MAGIC POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

HIT POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

SANITY POINTS

(Insanity	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64
73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91

INVESTIGATOR SKILLS

Accounting (10)	37	☐ Geology (00)	☐ Psychology (05)	.20
Anthropology (00)	☐ Hide (10)	☐ Read/Write ^{SP} (EDU x5)	65
Archaeology (00)	☐ History (20)	☐ Read/Write. ENGL (00)	65
Astronomy (00)	☐ Jump (25)	☐ Read/Write. (00)
Bargain (05)	☐ Law (05)	☐ Read/Write. (00)
Botany (00)	5	☐ Library Use (25)	☐ Ride (05)	50
Camouflage (25)	☐ Linguist (00)	☐ Sing (05)
Chemistry (00)	86	☐ Listen (25)	☐ Sneak (10)	30
Climb (40)	86	☐ Make Maps (10)	☐ Speak ENGL (00)	40
Credit Rating (15)	☐ Mechanical Repair (20)	☐ Speak (00)
Cthulhu Mythos (00)	66	☐ Occult (05)	☐ Spot Hidden (25)
Debate (10)	66	☐ Operate Hv. Machine (00)	☐ Swim (25)
Diagnose Disease (05)	45	☐ Oratory (05)	☐ Throw (25)	35
Dodge (DEX x2)	45	☐ Pharmacy (00)	☐ Track (10)
Drive Automobile (20)	☐ Photography (10)	☐ Treat Disease (05)
Electrical Repair (10)	28	☐ Pick Pocket (05)	☐ Treat Poison (05)
Fast Talk (05)	28	☐ Pilot Aircraft (00)	☐ Zoology (00)
First Aid (30)	36	☐ Psychoanalysis (00)

WEAPONS

Weapon	Attk%	Damage	Impale	Parry%	Hit Points
FIST	60	1D3	8	15
KNIV	46	1D4+2	8
....
....
....
....
....

SPELLS KNOWN, OTHER SKILLS, NOTES

BILANS 85
 DANSA 85
 FORFORA 50
 Slings 60

Miss Dalia - Den Vackra MänniskoMamban

=====

(Eg Carmencita Mayne)

Yrke:

Ormkvinna, Lindancerska, biljettförsäljerska

Utseende:

Miss Dalia är lång, välpumpad, extremt böjlig och med muskler på platser där de inte borde sitta, men där de kan göra en man galen. Hon har olivfärgad hy och långt, mörkt, tjockt hår.

Personlighet:

Ormkvinnan Miss Dalia är passionerad och lynnig (ombytligt sinnelag), med ett kvicksilveraktigt temperament. Hon växlar sinnesstämning ungefär var femte minut, eller när omständigheterna tvingar henne till det.

Miss Dalia gör inget i små portioner; När hon är arg är hon jättearg. När hon är ledsen river hon sitt hår, förbannar alla förbipasserande och världen i allmänhet. Och när hon är svartsjuk, mördar hon nästan sin man (som går och gömmer sig någonstans).

Dock är Carmencita vanskinnigt, passionerat förälskad i sin man. Han är hennes Moses, hennes Napoleon och den som gör att hennes liv får en mening. Ibland glömmer hon dock bort det, och då kan det gå hett till för honom. Dessutom älskar hon sin son, när hon kommer ihåg honom.

Att hon är förälskad i sin man kommer till uttryck till exempel som att hon alltid tar sin mans sida när det är något viktigt. Hon anser att mannen skall vara den samlande kraften i familjen och hustru och barn skall sluta upp kring honom. Hon skulle även ställa upp på sin sons sida om den inte kolliderar med Vincents åsikt. Om hon märker att sonen eller Vincent har problem hjälper hon dem till sitt absolut yttersta.

Att hon VÄLDIGT mycket är en känsломänniska avspeglas på hela hennes utstrålning. T ex talar hon ungefär med samma stil som Hacke Hackspett när hon är upprörd och som Greta Garbo när hon inte är det.

Dessutom, och det är mycket viktigt att tillägga för att man skall kunna förstå henne, är Miss Dalia mycket religiös. Hon är troende katolik, dyrkar speciellt den heliga madonnan, och biktar sig varje vecka och försöker besöka mässan så ofta hon har en möjlighet till det. Miss Dalia kommer också ofta med religiösa påminnelser till personalen på cirkusen, som hon anser sig ha ett moraliskt ansvar över, ungefär som en mor har ansvar för sina barn.

Även om hon ibland syndar själv, tolererar hon inte att hennes man eller son gör det. Det är trots allt hon som bestämmer i hemmet. Om hon skulle upptäcka en anställd med någon allvarligare synd/förseelse skulle denna omedelbart bli avskedad. Det har hon också gjort fullständigt klart för personalen.

Hon har ett slags hat/kärleks förhållande till Miss Wictoria. Trots alla sina olikheter har det visat sig att de har en hel del gemensamt här i livet. Men det är något skumt som med henne. Ibland blir Miss Wictoria väldigt hemlighetsfull.

Miss Dalia - Den Vackra MänniskoMamban
=====
(Eg Carmencita Mayne)

Historia:

Miss Dalias (eller som hon då hette, Carmencita Pajaritos) far, Fernando Pajaritos, var en rik kötlexportör ifrån Argentina. Det gjorde att den unga Carmencita hade en lycklig och välbeställd uppväxt i det centrala Buenos Aires.

Hemma var hon en både avgudad, bortskämd och väluppfostrad flicka. Som enda barn i familjen fick hon allt hon behövde och ville ha. Därför oroade hon sig inte så mycket för framtiden. Inte brydde hon sig heller så mycket om skolan eller att lära sig något. Hon skulle ju ändå förblif rik nog för att aldrig behöva arbeta.

Hennes stora intresse under uppväxten var balett, eftersom det gav henne en möjlighet att använda sin naturliga smidighet och böjlighet för att kunna flyta över och vara för mer än de andra små societetsflickorna.

När den unga Carmencitas far rymde med en ung älskarinna krossades dock familjelyckan helt. Modern (Angelica) begick självmord med en burk sönntabletter och den unga blivande ormkvinnan ställdes på bar backe, utan vare sig hem eller försörjning. Dessutom utan någon riktig utbildning.

Att vid 17 års ålder ställas på bar backe och helt på egen hand var naturligtvis obeskrivligt hårt och hemskt. Miss Dalia, som hon nu började kalla sig, var tvungen att slå sig fram som strippa och ormkvinna på skumma barer och hak. Det var det enda hon kunde arbeta som med sin utbildning. Förutom prostitution naturligtvis, men det höll hon sig ifrån.

Miss Dalia ormade sig fram ganska bra. En dag slingrade hon sig upp i Rio och sambade runt under karnevalen som ledare för en kortegevagn. Där i Rio, mötte hon den stora kärleken i sitt liv och gifte sig med honom i ett anfall av passionerad äkta kärlek.

Han är den snällaste/ äckligaste buffel hon har träffat. I och för sig försöker hon slita ögonen ur honom med jämna mellanrum, men dessemellan älskar hon honom över allt och alla på jorden. De enda som kan konkurrera är möjligtvis Jungfru Maria och hennes son Jesus.

Miss Dalia har också en son. Honom skämmer hon ömsom bort och ömsom misshandlar hon honom. Fast ibland glömmer hon helt enkelt bort honom och bryr sig inte så mycket om vad han sysslar med. Hur som helst, så älskar hon honom mycket.

Miss Dalia är mycket stolt över den show hon har lyckats arbeta fram under sin kariär. Den består av lika delar eggande dans (Miss Dalia vet verkligen hur man skall dansa eggande) och lika delar ormtrick. Hon är en mästarinna i sin konst. Att slå en knut på sig själv eller att lägga benen på ryggen är inga som helst problem för henne. Ett av Miss

Dalias paradnummer är att under en halv minut vistas i en hermetisk låda med måtten 40x40 cm.

Sonen föddes förresten överraskandes nog mitt under Miss Dalias legendariska ormtrick. Hon fick avbryta det precis när hon skulle slå benen i en knut runt nacken. Det blev naturligtvis stor uppståndelse och det kom till och med i tidningen. Vincent har alltid påmint sonen, efter det, att han faktiskt är född till cirkusartist.

Nästa stopp på hennes och familjens turne är en liten New England stad som heter Salem. Den ligger tydligt strax norr om Boston. Nu i dagarna är det någon form av trehundraårs jubileum där har Miss Dalia hört. Därför har hon bestämt att de skall dit nu. Vincent håller med om att det låter som en bra ide.

Miss Dalia - Den Vackra MänniskoMamban

=====

(Eg Carmencita Mayne)

Samtalsämnen:

Generella och helt beroende på humöret. Ofta dock uppbländat med religiösa övertoner och argentinskt temperament. Med andra kvinnor som hon litar på, kvinnor som inte Vincent har tittat på (nog inte så många), kan hon bli mycket förtrolig och berätta alla problem med sin man, sin son och sitt liv, och även mer känsliga ämnen som politik och livsåskådningsfrågor.

Å andra sidan, med sin man talar hon mycket bestämt och domderande, utom när hon är på bra humör då hon helt plötsligt blir väldigt kärleksfull och tillgiven.

Till sin son talar hon alltid bestämt. Det är hennes syn på barnuppfosten och hur man avhåller pojkar från den synd som naturen har gjort dem så benägna till. Miss Dalia anser att pojkar måste hållas kort, och så fort de gör något måste de bestraffas. Naturligtvis skall straffets hårdhetsgrad stå i direkt proportion till brottet (mot lagen, moralen eller bibeln). Dock hellre för mycket än för lite, eftersom man ibland måste statuera exempel.

Även personalen på cirkusen behandlar hon ibland som barn, speciellt männen, vilka är som storvuxna pojkar som slutade utvecklas när de var tretton år gamla. Män är idioter. Kvinnorna kan ibland vara lite mer förnuftiga och resonabla.

Miss Dalia - Den Vackra MänniskoMamban

=====

(Eg Carmencita Mayne)

Släktträd:

Carmencita Pajaritos - Mor till Den Store Gorogola

I I (John)

Angelica Bishop Fernando Pajaritos

I I

Henrietta Smith Barry Bishop Anita Mauren Romeo Pajaritos

Eftersom föräldrarna dog när Carmencita var förhållandevis ung, hann de aldrig berätta mer om släkten än det här. Hennes far var som sagt väldigt rik, men han var på något vis frånvarande under hela hennes uppväxt. Visst älskade han henne och skämde bort henne, men hon har hela tiden ett minne av honom som halvt frånvarande i familjen. Han stod dock för pengarna och tryggheten under hennes uppväxt.

Farföräldrarna träffade hon bara vid två tillfällen, vad hon nu kan minnas. Det verkade som om det var någon form av fiendskap mellan pappan och hans far Romeo. De bodde i södra Argentina, så det var alltid för långt för att åka på besök till dem. Miss Dalia tror att de sysslade med boskapsuppfödning, men hon är inte helt säker.

Mamma Angelica var mycket kultiverad och snäll mot Carmencita. Det var dock som om en stor sorg vilade över henne, men hon berättade aldrig vad den berodde på. Så här i efterhand så verkar det som om modern och fadern aldrig hade ett speciellt bra förhållande.

Hon var också mycket sjuk, och hade ofta hemska kramper och ryckningar i hela kroppen. Carmencita brukade drömma mardrömmar om dem när hon var liten. När hon blev äldre förstod hon dock mer vad det var, och kunde hjälpa sin mor med dem.

Sina morföräldrar träffade Carmencita över huvud taget aldrig, eftersom de bodde i USA. De dog dessutom båda väldigt unga, innan Carmencitas mamma begick självmord.

Mamman talade dessutom ofta om att hon hade en bror (Carmencita tror han hette John) i Mexico, som hon brukade brevväxla intensivt med. Han hade det svårt där, och mamman försökte skicka honom pengar så ofta hon kunde. Dessutom skulle Carmencita ha en bunt kusiner där, speciellt en tjej, som skulle vara ungefär jämngammal med Carmencita. Kanske lite yngre.

Angelica försökte hela tiden göra det möjligt för Carmencita att träffa henne. Pappan stoppade det dock hela tiden. Det var som om han inte ville att de skulle hålla kontakt med någon släkt alls. Som om han ville isolera dem av någon anledning. Carmencita har uppkallat sin son John efter sin morbror som hon aldrig fick träffa.

Miss Dalia - Den Vackra MänniskoMamban

=====

(Eg Carmencita Mayne)

Utrustning:

Kläderna på kroppen (Röd kjol och matchande tätt åtsittande jumper)

Liten strumpebandskniv till självförsvar

Medaljong med bild på Vincent och sonen

Handväskor med:

14 USD, 75 Cent

Borste

Kam

Hårvatten och Hårspray

Parfym, Chanel no 5

Eldrött nagellack och läppstift

Rouge, Kajalpenna, grön ögonskugga och annat praktiskt smink

Liten pennkniv

Plåster

Anteckningsblock och Penna med radergummi

Husbilsnycklarna

Körkort

Pass

"Bankomatkort" med VISA

Vincents Bankbok

Sin egen Bankbok

Sonens Bankbok

Lön:

Efter skatt, 850 dollar i månaden. Dessutom har Miss Dalia hand om Vincents lön på ca 1600 USD/månad och hushållsekonomin. Män förstår sig inte på pengar.

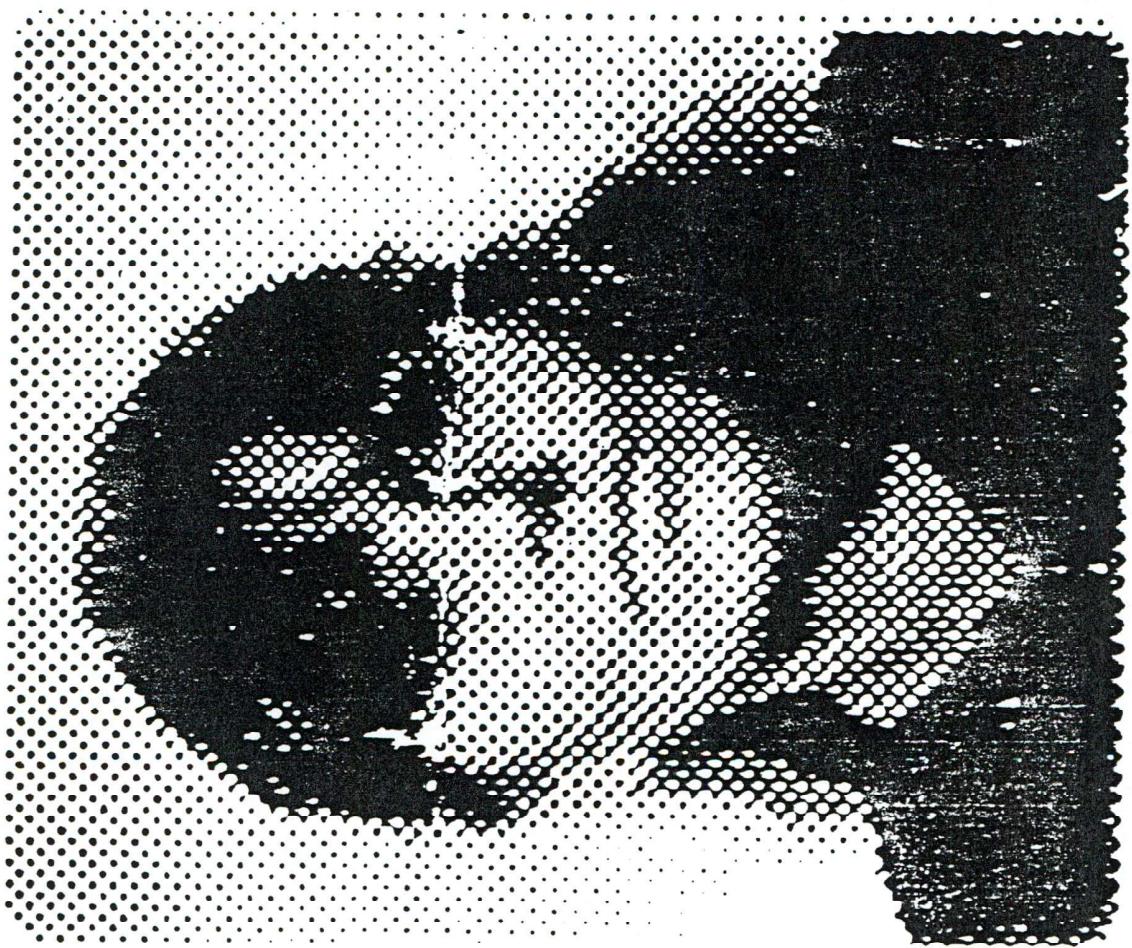
Besparingar:

Miss Dalia har hand om Vincent och hennes gemensamma "bankomat" kort. Det är kopplat till ett konto som innehåller 122 dollar och ligger på First National Bank. Det är inte så mycket, men Miss Dalia gör sitt bästa för att pengarna skall räcka till slutet av månaden.

Dessutom har det kortet ett VISA konto. Kontot det är kopplat till innehåller lite mer - 365 dollar. Nödpengar.

Miss Dalia har också hand om det sparkonto på bok som hon och Vincent skall leva på när de blir pensionärer. Det innehåller 14.200 dollar, men det talar aldrig Miss Dalia om för Vincent, som hon vet skulle supa eller på annars sätt slösa bort dom pengarna. Kontot ligger på Wells Fargo Bank.

Miss Dalia har naturligtvis hand om både Vincent och hennes sons bankböcker. Vincents innehåller 1252 dollar och sonens 320.

CALL OF CTHULHU®

Name. Miss Victoria
 Occupation Trapset/Flickasex Age 35
 Nationality Residence

MAGIC POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

HIT POINTS

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21

SANITY POINTS

(Insanity	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18								
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72
73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99

INVESTIGATOR SKILLS

Accounting (10)	☐	Geology (00)	40	☐	Psychology (05)	16	☐
Anthropology (00)	☐	Hide (10)	70	☐	Read/Write Eng. (EDU x5)	63	☐
Archaeology (00)	☐	History (20)	70	☐	Read/Write. Spa-forska (00)	50	☐
Astronomy (00)	☐	Jump (25)	70	☐	Read/Write. (00)	☐
Bargain (05)	☐	Law (05)	70	☐	Read/Write. (00)	☐
Botany (00)	☐	Library Use (25)	70	☐	Ride (05)	☐
Camouflage (25)	☐	Linguist (00)	70	☐	Sing (05)	☐
Chemistry (00)	☐	Listen (25)	70	☐	Sneak (10)	20	☐
Climb (40)	60	☐	Make Maps (10)	70	☐	Speak Eagle-ska (00)	90	☐
Credit Rating (15)	☐	Mechanical Repair (20)	70	☐	Speak (00)	☐
Cthulhu Mythos (00)	☐	Occult (05)	70	☐	Spot Hidden (25)	35	☐
Debate (10)	☐	Operate Hv. Machine (00)	70	☐	Swim (25)	☐
Diagnose Disease (05)	☐	Oratory (05)	70	☐	Throw (25)	☐
Dodge (DEX x2)	43	☐	Pharmacy (00)	70	☐	Track (10)	☐
Drive Automobile (20)	70	☐	Photography (10)	70	☐	Treat Disease (05)	☐
Electrical Repair (10)	15	☐	Pick Pocket (05)	70	☐	Treat Poison (05)	☐
Fast Talk (05)	35	☐	Pilot Aircraft (00)	70	☐	Zoology (00)	☐
First Aid (30)	☐	Psychoanalysis (00)	70	☐	☐

WEAPONS

Weapon	Attack%	Damage	Impale	Parry%	Hit Points
Slapp	60	D2-1
....
....
....
....
....
....

SPELLS KNOWN, OTHER SKILLS, NOTES

Traps	75
Spa - Fear	62
Forska	85
Massage	45
Theology	30
Spells! SPA

Miss Wictoria

=====

(Eg Wictoria Bishop)

Yrke:

Trapetskonstnär, spådam, assistent till Victor och Den Store Gorogola

Utseende:

Miss Wictoria är lång, välformad och mycket attraktiv. Hon har olivfärgad hy och långt, mörkt, tjockt hår som hon brukar sätta upp som en knut i nacken.

Personlighet:

Miss Wictoria kan tyckas vara ett våp, men i själva verket är hon en mycket beräknande kvinna som använder sitt utseende för att få männen att göra som hon vill.

Utåt är hon alltså oftast fjantig, barnslig och mycket flörtig mot män. Hon låter hellre andra ta hand om henne än att hon gör något själv.

Miss Wictoria anser att det är en kvinnas privilegium att få bli kurtiserad, bortskämd och hyllad av männen i närheten. De kvinnor som inte blir det är endera fula, eller dumma.

Om något skulle gå emot henne däremot, skulle hon på bara någon sekund förvandlas till en iskall tigrinna, utan varken barmhärtighet eller rädsla för faror. Hon är alltså en fruktansvärd fiende att ha. Wictoria intrigerar och styr sin omgivning för att få dem ta hennes sida i konflikter och tvekar inte att skada andra både psykiskt, fysiskt och umgängesmässigt för att kunna vinna några, som hon tycker, viktiga fördelar.

Wictoria Bishops åsikt om män, är att de ointelligenta och sexfixerade drämlar, vanligtvis utan varken stil, finesse eller känsla för det väsentliga här i livet. Saker som t ex litteratur (Miss Wictoria läser mycket, framför allt fantasiäggande romaner som t ex Avalons Dimmmor, Rosens Namn och Belgariaden), musik eller andra högre spirituella plan, är de flesta män av arv oförmöga att uppleva. Om de säger till dig att de trots allt är det, så beror det bara på att de vill ha dig i säng och vill imponera på dig.

Miss Wictoria går inte på sådana enkla trick. Hon är nämligen inte den som går i säng med vem som helst. Om hon går i säng med någon är det för att kunna vinna några fördelar längre fram. Mannen i fråga måste ha något som han kan erbjuda tillbaka.

Det är därför hon har valt Vincent Gorogola Mayne (cirkusdirektören) som sin ständige älskare här. Han har som tack gett henne högre lön än alla andra på cirkusen (inkl sin fru, Miss Dalia - hon vet tack och lov inte om det), och många andra presenter, som egen vagn, vackra pälsar och glittrande smycken.

En annan sak som gör att Miss Wictoria tycker illa om Miss Dalia är hennes ständiga försök att förvandla hela cirkusen till en resande religiös församling. Visserligen är Wictoria kristen, men inte på långa vägar så fanatiskt som Miss Dalia.

Miss Wictoria är istället öppen även mot andra trosföreställningar här

i världen. Hon har läst många teologiska och liknande böcker för att kunna skapa sin egen tro. Just nu är den väl i grunden kristen, men starkt uppbländad med taoism, reinkarnation och andra New Age prylar.

Man skulle kunna säga att hon har ett hat/kärleks förhållande till Miss Dalia. De är ju trots sina fruktansvärdas olikheter väldigt lika. Dessutom har hon ju sin hemliga rivalitet om Vincent Gorogola med Miss Dalia.

Hennes och Vincents son täremot, är ganska trevlig, om än ibland lite påflugen. Antagligen känner han till hennes och faderns förhållande, men har av egna skäl valt att hjälpa henne hålla det hemligt. Trevlig kille, lite naiv och oskyldig kanske.

En annan kille på cirkusen som verkar vara en klippa, är den där lille, buttre, söte dvärgen (Pedro). Miss Wictoria anser att han nog är en liten klippa till vilken hon skulle kunna anförtro sig, om hon skulle behöva tröst eller stöd på ett helt annat sätt än vad en älskare kan erbjuda. Pedro är ju helt ofarlig och påminner lite grand om ett sött litet pluffsigt disney-djur.

Miss Wictoria

=====

(Eg Wictoria Bishop)

Historia:

Miss Wictoria Bishop föddes och växte upp i utkanterna av Mexico City. I några av de kvarter som är halvt förfallna, halvt under ständig uppbyggnad, och som turister undviker och bofasta skyr.

Hennes far, Jonathan Bishop, var bilreparatör och garageägare. Inte alls en dålig reparatör. Nej, han hade ett klanderfritt rykte, som en strävsam och hederlig hantverkare som gjorde vad han kunde för att försörja sin familj. Familjen bestod av hans hustru och deras sju barn av vilka Wictoria var det yngsta.

Det fanns till och med rika personer från centrum som kom till honom med sina bilar, eftersom han var känd för att göra ett bra jobb till ett lägre pris, än de mer framgångsrika mekanikerna in mot centrum.

När Wictoria var två år dog hennes mor (Synthia) i barnsäng, så Miss Wictoria har inget starkt minne av henne. Hon minns dock att mamman var mycket vacker och alltid vänlig mot grannarna. När hon växte upp, talade också alla bara gott om modern.

När Miss Wictoria fyllde nio år hade hennes pappa inte råd att ha henne längre i skolan. Istället behövdes hon för att hjälpa till i garaget. Där fick hon hjälpa till att putsa bilar, bära saker till pappan och annat som en liten flicka kan hjälpa till med i en verkstad. Under tiden arbetade hennes syskon redan med olika saker på stan.

Hennes två äldsta bröder (Vincent och Jose) hade redan gift sig och skaffat familj. De arbetade också tillsammans med pappan och Wictoria i verkstaden.

När Wictoria var 15 år gammal hände tragedin. Jose, hennes näst äldsta bror våldtog henne. Så här efteråt har Miss Wictoria mer eller mindre förtränt det, och hon har dessutom börjat tycka att det nog kanske var hennes eget fel. Om detta har hon dock helt fel. Brodern var helt klart en störd man, som inte kunde skilja på sina fantasier och verkligheten. Dessutom såg han Wictoria som ett hot i verkstaden (hon var bättre på motorer än han). Vilket fick honom att bygga upp en massa aggressioner mot henne. Dessa fick sig uttryck på det här hemskta viset.

Efter sitt brott, fick naturligtvis brodern fruktansvärt dåligt samvete, men för att skydda sig skyllde han ifrån sig på Wictoria och sa till henne att det var hon som hadde förfört honom så att han inte kunde stoppa sina drifter (sic). För att förhindra att fadern skulle få veta något, gav han Wictoria alla sina sparpengar och en biljett till USA. I det chockade tillstånd som hon då befann sig i, tog hon emot det och har sedan dess aldrig hört av sin familj.

Till sin fasa upptäckte hon i USA att våldtäkten hade gjort henne med barn. Det var då alldelens för sent för att göra abort. Så hon var tvungen att föda sitt barn (en pojke), på ett fattigsjukhus i Gettysburg under det tagna namnet Synthia Smith. Synthia efter sin egen mor och Smith eftersom det är ett bra anonymt namn.

Hon ville aldrig ens se på den lille pojken, utan lät ett barnhem ta hand om det med detsamma. En fullt förståelig handling naturligtvis, men Wictoria har aldrig vågat berätta det för någon.

Eftersom Miss Wictoria saknade all formell utbildning här i livet var det mycket svårt för henne att hitta någon inkomst i USA. Hon hade dock

tur och träffade en stilig korthaj i Las Vegas. Han tog upp henne som sin skyddsling och älskarinna. Tillsammans gjorde de en succe på pokertävlingar över hela landet. Miss Wictoria distraherade motspelarna med sin skönhet och mr Stuart Boggel falskspelade av dem deras förmögenheter. Det var helt klart den lyckligaste perioden i Wictorias liv. De turnerade runt hela landet och lurade till sig förmögenheter från miljoner.

Naturligtvis kunde inte det här livet fortsätta för evigt. Stuart hade stött sig med allt för många, allt för rika och allt för mäktiga män för att han skulle kunna fortsätta leva. En eftermiddag när de pustade ut på ett hotell i Miami, bröt sig två maskerade män in i deras svit, slog ner Miss Wictoria och förde bort Stuart Boggel. Han har aldrig synts till efter det. Antagligen blev han hajmat någonstans mellan USA och Cuba.

Efter en nedgångsperiod började Miss Wictoria arbeta som spådam på ett nöjesfält i Florida. Lite kortvana hade hon ju snappat upp under sitt tidigare liv. På senare tiden har hon dessutom blivit mer och mer övertygad om att hon verkligen kan spå i olika saker som kristallkulor, tarotkort, händer mm, eftersom hennes spådommar nästan alltid slår in.

På nöjesfältet mötte hon Den Flygande Valdo. Hon slog sig samman med honom som älskarinna, assistent och så småningom kollega. De reste runt tillsammans med olika cirkusar genom USAs 50 stater.

Efter Valdos dödsstörtning har hon nu gjort en solokarriär på Cirkus el Grande Mayne. En sak som hon ser som något av en mellanlandning i sin fortsatta utveckling.

Nästa stopp blir i Salem för att delta vid 'firandet' av jubileet av häxornas brännande där 1692. Tänka sig, man firar faktiskt det nu, hur sjukt det än kan låta. Om Miss Wictoria hade fått bestämma, hade de aldrig åkt dit, men nu bestämmer Vincent, och han är inte den som tänker på jämnställdhet direkt.

Miss Wictoria funderar på att passa på att läsa lite om häxbränningarna när hon ändå är här, eftersom det är ett intressant och fantasiäggande ämne av den typ som Miss Wictoria alltid har älskat att läsa om. Dessutom ett typiskt exempel på hur män har förtryckt kvinnor genom tiderna.

Man skulle tro att alla olyckor och hemskheter som har drabbat miss Wictoria genom livet skulle ha knäckt henne, eller gjort henne konstant deprimerad, men så är inte alls fallet. Istället har de stärkt henne och gjort henne väldigt cynisk i sina känslor gäntemot livet och andra mäniskor. En cyniskhet som hon dock väl har lärt sig att dölja.

Miss Wictoria
=====

(Eg Wictoria Bishop)

Samtalsämnen:

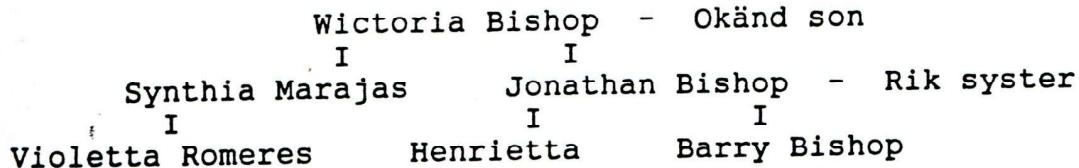
Med lovande män: Flörtande prat om sex, kärlek och oväsentligheter.
Miss Wictoria har en mycket speciell, omedveten, förmåga att få män att känna sig bekväma med henne, och hon får dem att börja tala om sig själva och skryta om sina bedrifter.

Med andra män: Livet, personliga problem, politik och livsåskådning.
Först använder hon dock sin förmåga och får dem att känna sig förtrörliga gentemot henne.

Med Kvinnor: Intrigant skvallrande, eller undanglidande insmilande.
Allt för att ställa sig i bättre position i det maktspel som livet utgör och som lilla Wictoria är så väldigt medveten om.

Miss Wictoria
=====
(Eg Wictoria Bishop)

Släktträd:

Wictorias mor dog som sagt var när Wictoria var mycket ung. Hennes mormor tog då delvis över mammans roll i familjen. Hon kunde naturligtvis inte ersätta en riktig mor, men mormodern gav dem dock mat och tog också hand om dem så gott hon kunde.

Efter fem år (när Wictoria var sju år gammal och skulle till att börja skolan) blev dock mormodern svårt invalidiserad i en bilolycka. Det var en smitare som körde på henne. Det är ganska vanligt att sådana olyckor hände i det tätbefolkade Mexico City, så det var ingen annan än Wictoria och hennes far som egentligen brydde sig. De började istället ta hand om den helt sängbunda gamla damen. Ett år senare dog hon dock av de skador hon fått vid olyckan.

Wictoria han aldrig träffa sina farföräldrar, men pappan berättade ofta om dem. De bodde någon stans i USA, så Wictorias pappa var uppvuxen där. Farföräldrarna dog båda mycket unga, strax efter det att Jonathans yngre syster (Wictoria minns inte vad hon hette) hade fötts, ungefär som Wictorias mor också gjorde.

Det var en tragedi har Jonathan berättat. Först blev hans far väldigt sjuk i några konstiga spasmer och skakningar som ingen läkare kunde göra något åt. Han dog i fruktansvärd plågor, ett år efter det att han hade blivit sjuk.

Det talades mycket om att han skulle ha blivit besatt av någon demon eller något liknande. Det var naturligtvis aldrig sant, men det tog knäcken på Jonathans mor, som redan var försvagad av sorgen efter sin man. Hon dog redan sex månader efter det att hennes man dött. Då hade den tidigare så vackra 26 åringen tillsynes sjunkigt ihop totalt. Hennes hår hade börjat gråna, och mot slutet orkade hon knappt äta sin mat.

Jonathan fick ensam ta hand om sin lilla syster. Han började jobba på ett skepp och sända hem pengar till henne. Hon klarade sig dock bra och gifte sig rikt med en utlänning. Sedan dess skickade hon varje månad en liten slant till Wictorias far så att han skulle klara sig. Hon måste ha varit mycket snäll.

Orsaken till att Wictorias far bodde i Mexico, var att han träffade Wictorias mor Synthia här. De blev båda mycket kära i varandra och valde att slå sig ner i Synthias hemtrakter. Efter Synthias död hade Jonathan sin familj och sin verstad att ta hand om, så han hade varken råd eller tid att flytta tillbaka till USA.

Miss Wictoria
=====

(Eg Wictoria Bishop)

Utrustning:
läderna på kroppen (Sidenblus, svart kjol och svarta högklackade skor)
rhängen, Armband, Halsband
Arötkortlek
Kamera (kodak pocket med 11 bilder kvar)
Handväskor med:
Bankbok till First National Bank
Sömnmedel, en halv burk
Smink (mörkrosa läppstift och nagellack, Kajalpenna mm)
Parfym, YSL
Pass
Körkort
Rulle Tejp (Vanlig)
120 Dollar, 27 Cent
"Bankomat" kort med VISA
American Express
Extra smycken (värde drygt 150 dollar)
Kvartskristall i silverkedja
Liniment och Massageolja
Ett paket (3 st) kondomer, extra kraftiga med glid

Lön:
Efter skatt, drygt 1000 dollar per månad + extra gåvor av Vincent.

Besparingar:
Till "Bankomat" kortet och VISA är ett konto med 1200 USD kopplat.
Kontot är på First National Bank. Bankboken på samma bank innehåller
2470 USD.
Miss Wictoria har även ett lån på drygt 20.000 USD som hon tog
tillsammans med Den Flygande Valdo. Det betalar hon av med 350 USD i
månaden.

Miss Wictoria
=====

(Eg Wictoria Bishop)

Statistics och Skills:

En närmare förklaring och beskrivning av varför karaktären har så konstiga värden på dem.

Miss Wictorias har som synes en oerhört hög DEX. Den hade hon naturligtvis i grunden som barn, men sedan har hon ytterliggare tränat upp den som cirkusartist.

En annan viktig sak med Miss Wictoria, är också att hon är mycket vacker. Ingen man vid sina sinnens fulla bruk kan ungå att lägga märke till det, och Miss Wictoria är mycket medveten om det. Hon vårdar sin skönhet väl, och ser med fruktan fram mot den dag då hon börjar bli gammal och rynkig, eftersom den har blivit något av hennes stolthet här i livet.

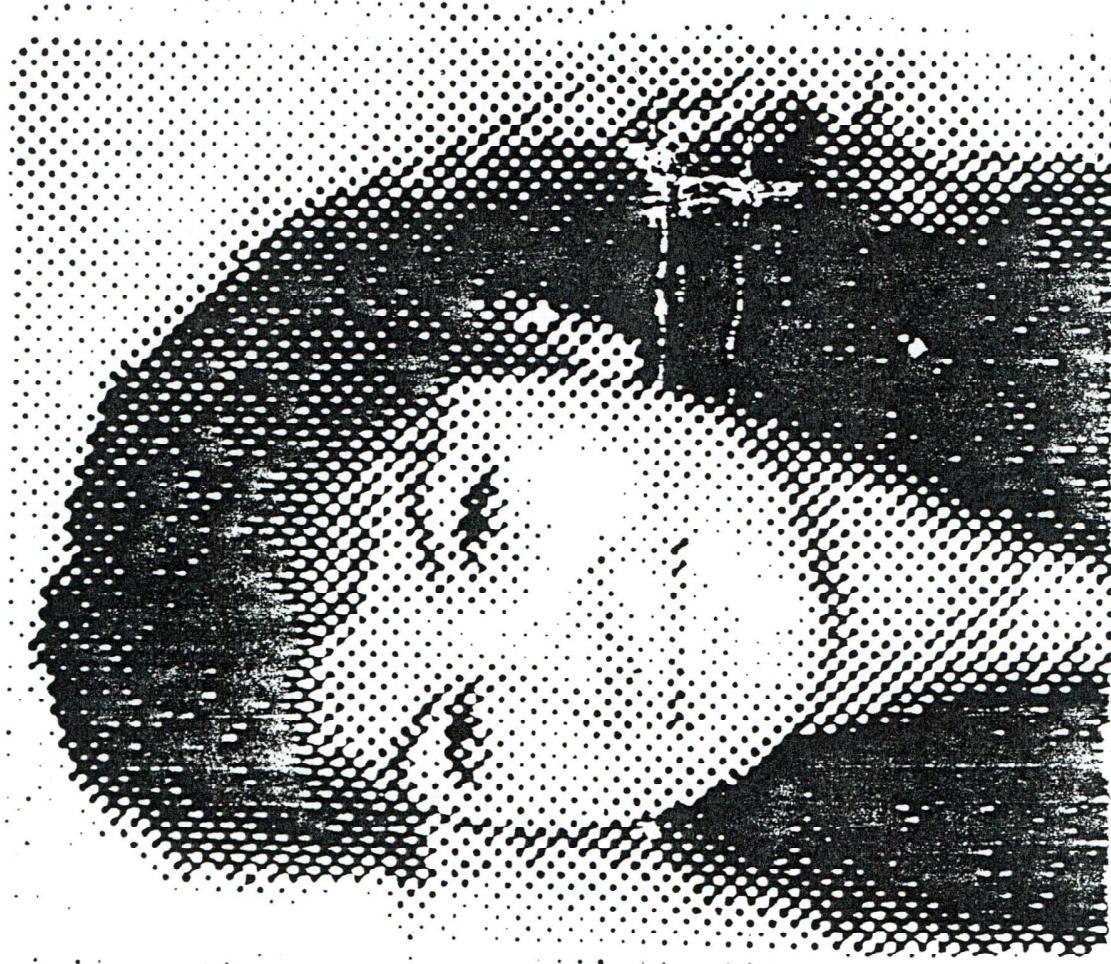
Wictoria började sin yrkesbana som bilmekaniker, och där lärde hon sig mycket om motorer, bilar och liknande tingestrar. Speciellt bra blev hon på att ta hand om Folkvagnsbubblor, eftersom hennes far hade specialiserat sig just på sådana. Hon har dubbel chans på att lyckas reparera en sådan bil.

Sedan har hon snappat upp en hel del färdigheter i förförandets konst, massage och andra saker som kringresande älskarinna, spådam och trapetsartist. Som spådam och trapetsflicka har hon naturligtvis lärt sig andra saker också, men det är sina kunskaper i förförandets ädla konst, som Miss Wictoria skattar högst och som hon inser är hennes bästa förmåga när det gäller att klara sig här i livet.

På senare tid har hon faktiskt också börjat kunna spå på riktigt. Hon tror att det beror på att hon har börjat få en äkta känsla för det där med att tyda tarotkort och se på sump. Sedan har naturligtvis hennes intresse för New-Age också hjälpt till att öppna hennes sinnen för andra krafter här i världen än de allmänt accepterade.

Naturligtvis har Miss Wictoria sedan länge övat bort all brytning hon har haft på spanska. Endast för att verka än mer förförisk och mystisk kan hon ibland koppla på den.

Miss Wictoria har aldrig behövt använda våld för att klara sig. Det enda hon nu skulle kunna ta till är en någorlunda hård örfil (Slap). Det kan dock vara nog så förödmjukande för män, om man gör den på rätt sätt och i rätt sällskap.

Jack Stark, alias Pedro
=====

En dröm du har innan scenariot börjar:

Du drömmar att du är den mäktige och mycket vise trollkarlen Merlin Ambrosius, son till djävulen och rådgivare till Englands första äkta konung, Arthur Pendragon.

Just nu ser du på hur den unge Arthur hämtar svärdet Excalibur ur stenen där hans blodsfader Uther stack ner det i sitt dödsögonblick, och där det har suttit sedan dess, eftersom ingen annan än den rättmätiga sonen till Uther kan dra det därur. Utan några som helst problem drar dock Arthur det ur sin granitskida.

Hören människor, England har fått en ny konung. Hans namn är Arthur, son till Uther Pendragon! skriker du ut till folket som finns i närheten.

Arthur hyllas av massan av riddare som samlas runt honom, ty det är torneringsdag på den här platsen och hela Englands alla riddare är samlade här. Det vill säga, de flesta hyllar honom och svär trohet till ynglingen, men några vägrar att böja knä för honom. Du lyckas övertala några att svära trohet till Arthur, eftersom du vet att det kommer att föra olycka över landet och över dem själva att inte göra det.

Krig är ett helvete, det vet du för du har en stor erfarenhet från många och långa slag, men Tyvärr måste ni dra i krig. Genom din list, mästerliga uppläggning av Arthurs strategier, och dina djupa kunskaper om belägringar, samt införandet av nya bepansrade snabibrörliga kavalleritrupper. Och ej att förglömma Arthurs oöverträffliga svingande av Excalibur, besegrar ni dock ganska enkelt upprorsmakarna på bara några år. Du älskade striden och den spänning som den innebar, men ser också fram emot den nya tiden av frid som kommer.

Det är Arthurs bröllop. Visst är hans hustru vacker, men eftersom du kan se i framtiden vet du också att hon kommer att göra honom olycklig, genom att gå till bädd med Arthurs närmaste man och bäste vän - Sir Lancelot från andra sidan havet, en mäktig krigare som ingen någonsin har besegrat.

Hur mycket du än försöker komma på ett sätt kan du dock inte avslöja något för Arthur, hur gärna du än vill, eftersom du vet att det skulle krossa honom i förtid. Det finns ingenting du kan göra mer än att se på när katastrofen närmar sig dag för dag. Du blir olyckligare och olyckligare hela tiden, och frustrationen över att hela tiden se saker bli sämre är en fruktansvärd påfrestning.

För att trösta dig i den här eländiga världen går du till den enda vänliga människan i slottet, Arthurs halvsyster. Nu är du djupt förälskad och upphetsad i henne. Du har blivit lovat att få komma till hennes vagn nu över natten. I gengäld har du lovat att betala lite med dina stora och mäktiga kunskaper.

Hon förråder dig, lurar ur dig dina hemligheter, och läser fast dig i en evig sömn. Utan att kunna göra något får du nu se på hur hon ödelägger landet bit för bit, medans din skyddsling Arthur allt mer förbleknar. Han har varken lust eller energi att rädda världen. Den enda som skulle kunna rädda den är du, men du är fast och kan bara se på.

Världen är ett hav av sjudande förrutnelse. Folk lider fruktansvärt på grund av dina köttsliga lustar till den falska kvinnan. Barn dör av svält och pest. Deras lik är uppsvälda och när du ser på dem brister de och ut väller var och fluglarver över dig. Landskapet är som ett gigantiskt runtande kärr. Solen skymms på himlen av stora moln av korpar och flugor, intet sunt liv syns någon stans.

Du inser att allt är ditt fel. Nu vill världen ställa dig till dom för vad du har gjort. Det här är den yttersta domens dag, armageddon, och du var den som förödde världen.

Du vaknar upp genomfrusen och svettig över hela kroppen.

Miss Wictoria
=====

(Eg Wictoria Bishop)

En dröm du har innan scenariot börjar:

Du drömmar att du är Morgan le Fay, halvsyster till Arthur - kung av England och landets beskyddare. Du är en mycket vacker kvinna. Du är också en av de sista visa kvinnorna från den gamla celtiska religionens högborg Avalon. Det hela påminner mycket om några böcker du har läst, Le Morte D'Arthur av Thomas Mallory och Avalons dimmor av Marion Zimmer Bradley.

Du och din halvbrodor är på väg till hans bröllop. Han skall gifta sig med den unga och naiva Guenivere. Arthur har aldrig mött henne ordlöst. Det har dock du. Under de korta möten ni har haft har du klart förstått att hon är ett bortskämt våp, utan någon större kapacitet till att tänka eller förstå. Dessutom är hon kristen, och du hatar kristendomen. Det är en ond religion som skärmar av människorna från de gamla gudarna och de ålderdomliga traditionerna, som innehåller så mycket visdom och godhet.

Genom magin som du har ärvt av dina mödrar, har du skådat in i framtiden och upptäckt att den falska Guenivere kommer att gå bakom ryggen på din älskade broder. Hon kommer att ge sin kärlek och sin kropp till Arthurs bäste vän och främste kämpe, Sir Lancelot från andra sidan havet.

Din bror, som trots allt delvis är av magisk ätt, kan omöjligt bli lycklig med henne. Du fösöker förklara det för honom tillsammans med Merlinen, mästerdruiden, men Arthur lyssnar bara inte. Han är förblindad av kärlek. Förkrossad av svartsjuka och hjälplöshet kan du bara se på när han gifter sig, med henne som skall komma att orsaka så mycket ont.

Åren går, och din kärlek och åtrå till Arthur bara växer och växer. Samtidigt ser du hur hans ytliga fru svärmar allt mer och mer för Arthurs närmaste man och bäste vän. Det kommer nog inte att dröja länge innan hon krossar äktenskapet. Du kan inget göra för att hindra det. Alla varningar skulle förstöra mer än de skulle rädda, eftersom du inser att sanningen skulle krossa Arthur.

För att få makt och kunskap för att kunna rädda Arthur från den analkande katastrofen, förför du den gamle token Merlin i din vagn och lockar ur honom alla hans hemligheter. För att inte den gamle bocken skall kunna avslöja vad du har gjort, dödar du honom. Usch vad han skriker och slår vilt omkring sig! Han måste sluta! Såret du tillfogar honom är allt för djupt för att han borde rimligtvis kunna överleva. Till sist är du tvungen att tysta hans jämmer med en snara runt hans hals, men inte ens det går speciellt snabbt. Tårarna rinner nedför din hals och blandas med blodet på ditt bröst, när du låter den gamlemannens sista livsgnista rinna ut mellan dina händer.

Det är dock för sent. Samtidigt som du utför ditt mord, begår Guenivere sitt äktenskapsbrott. Hon har ännu inte hjälpt Arthur med ett

barn (det visar hur lite kvinna hon är) så du beslutar att använda dina nyvunna kunskaper för att förföra din bror och på så sätt se till att ätten lever vidare och så att landet då har en beskyddare.

Arthur är en gudomlig och passionerad älskare. Du inser att han måste hysa en äkta åtrå till dig, eftersom din magi inte kan skapa det där åtrå och kärlek inte existerar. Den kan bara ta bort de spärrar som hindrar honom från att demonstrera den praktiskt.

Men när din magi släpper tillbaka de spärrar du har tagit ifrån honom, blir han fruktansvärt bestört över sin synd, enligt den nya kristna tron som han har lagt sig till med. Han flyr halvt i panik, halvt i galenskap ifrån dig, ut i den rosenträdgård som omger slottet. Bara för att stöta på sin hustru och hennes älskare mitt i deras brott. Han knäcks totalt av ██████████ upptäckt och tappar all lust för att leva vidare.

Du har inte en chans att hjälpa honom, efter vad du har gjort. Ingen annan heller, eftersom skadan är på själen och inte på kroppen. Den enda som begrep sig på det var Merlin, och du har dödat honom.

Nu börjar landet snabbt att förfalla, eftersom Arthur - dess beskyddare är djupt skadad, och ingen finns att stoppa den förruttnelse som breder ut sig över allt. Barn och vuxna dör som flugor av hunger och pest. Människor blir som vargar och börjar äta upp sina egna barn. Eld härjar det allt mer tråskliknande landskapet och stora flockar av flugor och korpar skymmer solen. Allt är ditt fel, men du kan ingenting göra för att förbättra det.

Du försöker övertala Arthur att lämna ifrån sig makten och låta er son, som nu är gammal nog, ta över styrelsen av landet så ytterligare förstörelse kan förhindras. Men så stort är hans hat till dig, att han vägrar trots att han måste inse att det vore det bästa.

I ett sista desperat försök att hjälpa till driver du din son ut i krig mot sin far, din bror. Ett krig som alla sidor inser att ingen kan vinna. Både Arthur och din son dör i det avgörande slaget. Landet, människorna, och världen är förlorad för alltid och det är helt och hållt ditt fel. Ansvaret vilar enbart på dina axlar.

Du inser nu att världen vill ställa dig till dom för vad du har gjort. Det här är den yttersta dagen, armageddon, ragnarök eller vad man nu vill kalla det, och du är den som har förstört världen och bringat olycka till alla människorna.

Du vaknar upp iskall och svettig över hela kroppen.

Den Store Gorogola - John Gorogola Mayne

En dröm du har innan scenariot börjar:

Du drömmar att du är en väpnare vid namn Arthur. Din riddare är också din bror - Sir Kay. Ni är på väg till en stor tornering. Sir Kays rustning glänser vackert i solen. Du har tillbringat nästan hela natten med att göra den riktigt vacker och presentabel.

Uj, uj, uj! Du har glömt att ta med dig Kays svärd, men vänta - där är du ett som sitter fast i ett städ. Konstigt ställe att sätta ett svärd på. Du tar med dig det till Kay, men i samma ögonblick som du kommer fram till honom med det, faller han på knä. Hoppas att han inte är svårt skadad. Nej, vad är det han vill? Göra dig till kung av England, men vad kall de andra riddarna säga då? Jaha, de tycker också det. Alla står i en ring och hurrar på dig.

Tydligen är du inte din fars son, utan son till den legendariska Uther 'endragon. Därför är nästan alla riddarna villiga att följa dig, bara dig.

Tid din hjälp kommer den legendariska magikern Merlin. Det sägs att han är son till djävulen, men att han har bytt sida och hjälper de goda. Du måste vara god, för han hjälper dig att besegra de återstående riddare som visar motstånd mot att du skall vara kung över världen.

Du besegrar med lättet upprorsmakarna, men din nåd och vishet är stor, så att du benådar dem. Det visar sig vara ett klokt val, ty de blir dina mest trogna riddare i fortsättningen.

Det är ditt bröllop. Allt är otroligt pampigt. Du, kung Arthur, skall ifta dig med den skönaste kvinnan som står att få i hela landet, prinsessan Guirnever. Merlin och din halvsyster Morgana har dock försökt varna dig för henne, men du inser att med din pondus, gigantiska edmänskligitet och stora kärlek kan inget gå fel.

Tiden går snabbt och hela världen är ett enda stort paradies, skapat av dig med endast Gud till hjälp. En dag vaknar helt plötslig och finner du just har haft ett samlag med din halvsyster. Hennes onda magi åste ha förvriddit dig. Du springer efter Merlin, men han är försunnen. Å letar du efter din vackra hustru för att få stöd, men du finner henne risande kopulerande i rosenträdgården med din bäste vän och förste kämpe, sir Lancelot från andra sidan hayet.

Hela världen rasar ihop runt dig. Du förlorar all lust att fortsätta leva. Runt omkring dig börjar landet ruttna. Barn dödas av sina egna öräldrar. Lik fyller gatorna och när du går förbi dem spricker de. Ur dem väller var och maskar.

Landet är ett hav av förruttnelse, ett kärr av dy och ett träsk utan lut. Men du är helt förkrossad och passiv i din förlorade stolthet. Du ägrar att ingripa, fastän till och med solen inte längre syns. Den

skyms av väldiga flockar av korpar och flugor.

För sent inser du vad du har gjort, och i ett sista försök till prättelse går du åter igen ut i krig mot ondskan. Men du misstar dig och istället råkar du döda din egen son som du avlade tillsammans med din syster.

Världen är förlorad och det är helt och hället ditt fel. Nu vill den tälla dig till svars för vad du har gjort. Det här är den yttersta omens dag, armageddon eller vad man nu väljer att kalla den, och du är en som har förstört världen.

Du vaknar upp kallsvettig över hela kroppen, samtidigt som du fryser.

Miss Dalia - Den Vackra Människomamban
=====
(Eg Carmencita Mayne)

En dröm du har innan scenariot börjar:

Du drömmar att du är en vacker och ädel jungfru som skall bli bortgift till den vackre och ädle konungen i landet. Ditt namn är Guenivere och du anses faktiskt som den vackraste kvinnan det står att få i landet. Det är därför konungen vill ha dig till hustru och äkta hälft. Han har dessutom sett dig dansa och vet att du är en mästare i den konsten och i att egga män.

För att hämta dig till ditt bröllop kommer kungens främste riddare och tämpe. Åh, vad han är stor, stålig och helt otroligt vacker! Hans rustning skiner i solen och du blir förälskad i honom vid det första ögonkastet. Din puls börjar slå hårt när du ser på honom och när han talar till dig börjar du rodna.

Nu är det bröllop och du blir gift med kungen. Han ser visserligen bra ut, och verkar vara en hygglig karl, men dina känslor har du redan förlorat till hans närmaste man. På bröllopsnatten gör du dina plikter mot honom, men inte mer. Han verkar dock nöjd och rullar över på sidan och sover tungt. Det visar sig att han snarkar, precis som Vincent, och du hatar det.

Situationen börjar bli ohållbar. Du är fast vid din man, samtidigt som ditt hjärtas prins, Lancelot från andra sidan havet, hela tiden finns i din närhet. Nu kan du inte längre behärska dina känslor. Du slänger dig i din kärestas famn, och han är inte sen att besvara dina trånande kyssar. Det visar sig att han hela tiden i hemlighet också har avgudat dig.

Ni sliter av er kläderna och trycker era heta och trånande kroppar mot varandra. Han är perfekt formad, med vackra muskler och ingen slapp ell. fet hud. Han är som en gud och du en gudinna. Ni älskar passionerat och ångande i den väldoftande rosenskogen som omger ditt slott.

När ni är som närmast extasen kommer din man, konungen förbi. Han blir förossad av vad han får se. Sin närmaste man och bäste vän tillsammans med den kvinna han älskar över allt på jorden och som han skulle ha kunnat sälja sin själ till djävulen för att få. Ni inser naturligtvis vad ni har gjort, men det går ju heller inte att göra ogjort nu.

Världen är ett levande helvete. Din man har totalt slutat att styra landet och är nu helt apatisk och tillsynes helt utan vilja att leva vidare. Det förut så blomstrande landskapet ser av misskötsel nu mer ut som ett hav av förrutnelse. Din älskare har för länge sedan försvunnit. Han flydde landet av skam för vad han gjorde.

Du svettas och mår illa när du tänker på att allt är ditt fel. Om du inte hade följt dina lustar och begått en dödssynd, hade fortfarande landet varit vackert. Nu skördar förrutnelsen och pesten varje dag nya

ffer av små oskyldiga barn. Barn som om inte du hade brutit mot ditt eliga äktenskap hade fått fortsätta leva och leka som barn är menade att göra. Inte dö i förtid som uppsvällda lik, fyllda av var och mask, ch utan vare sig stolthet eller värde. Marken är som ett väldigt träsk ch solen skyms av väldiga moln av flugor och korpar. Det här är i anning helvetet på jorden.

Med fasa inser du att världen nu vill ställa dig till svars för vad du
är gjort och att det här är den yttersta domens dag - Armageddon.

Du vaknar upp, svettig över hela kroppen, och totalt nedkyld.

Vincent Gorogola Mayne

En dröm du har innan scenariot börjar:

Du drömmar att du är en modig riddare vid namn Key (Nyckel). Du är mycket berömd för ditt mod och dina kloka beslut. Sköna damer springer av sig benen för att komma i din närhet och andra riddare fasar för din mästerlighet i fäktandets ädla konst.

Idag är du och din lillebror på väg till en stor turnering. Du bär en silverfärgad rustning som glänser vackert i solen. Din lillebror har putsat den hela gårdagen, som en vänlig gest mot dig.

Trompeternas häftiga klang sprids genom luften från turneringsfältet en bit bort, och folket hurrar för dig, deras främste välgörare och hjälte, när du rider fram genom det blomstrande landskapet. Du är en national-hjälte och du vet om det.

Din lillebror dock är ful, läspande och helt utan strategiskt sinne. Han är dock din lillebror, och du har alltid älskat honom som en visserligen mindre begåvad, men ändå ärlig blodsbroder.

Ni kommer fram till turneringen, men vad! Din lille fule bror har glömt ditt mäktiga svärd, som du skulle krossa alla dina fega motståndare med. Du skickar genast iväg honom för att leta rätt på det. Samtidigt ger du honom en rejäl smäll, så att han inte skall glömma det igen.

Vad lång tid det tar! Var har den lille grisen tagit vägen? Han har väl gått och pippat någon hora som alltid flockas runt turneringarna. Efter bara ett litet tag kommer han i alla fall tillbaka med ett svärd. Men, det är ju inte ditt svärd! Han måste naturligtvis ha stulit det från någon annan ädel riddare, så du förhör honom om var han har fått det ifrån. Först slår du honom på käften med en manlig höger, sedan trycker du upp honom mot väggen hållandes en kniv mot hans strupe. Till sist piper den mesen att han hittade det fastsittande i ett städ.

Det måste naturligtvis vara det magiska svärdet som konung Utter stack ned i ett städ på sin dödsbädd. Den som kan dra ut det ur städet, är landets rättmätige kung. Eftersom din lillebror hämtade det åt dig, är du nu kung. En känsla av fantastisk glädje sprids genom hela din kropp.

Din finnige, lille fule mes till lillebror protesterar dock. Han har fräckheten att påstå att det är han som borde vara kung, eftersom det trots allt var han som tog svärdet ur stenen. Dessutom säger han att han har mött någon snubbe vid namn Meli'n, som har sagt att han nu är kung över landet. Sådant upproriskt tal kan du naturligtvis inte tillåta. Inte ens från din egen bror: Han måste vara bortbyting som du hela tiden har misstänkt. En häxa måste ha lagt honom i den äkta Arthurs vagga.

Du skär genast upp hans feta, variga buk med ditt mäktiga svärd. Pojken skriker naturligtvis i plågor och förorätningar. Blodet sprutar långt upp på dina armar, men du njuter. Aldrig förr har du njutit så. Äntligen är makten din! BARA DIN! Till sist ligger den lille grisen

framför dina fötter. Det rycker patetiskt i några av hans lemmar, men det slutar när du separerar huvudet från kroppen.

Nu inleds en period av ära och berömmelse för dig, bara dig! Med makt och pondus besegrar du den ena flinskallige småkungen efter den andre, tills bara du återstår. Troligtvis var de både judar och negrer, eftersom de inte kunde släss alls och flydde när du kom ridande mot dem. Men du var inte den som lät nåd gå före rätt. Utan pardon nedgjorde du äcklen till sista person.

Du samlar på dig konungarnas änkor till ett harem. Alla älskar de dig, och du spänner på dem varje natt. Till skilnad mot deras tidigare män är du varken impotent eller en mes. Som alla riktiga kvinnor älskar de den behandling du kan ge dem.

Helt plötsligt är det höst, och folk börjar dö omkring dig. Tydligens ha du dräpt alla i landet utom hororna i ditt harem. Vredgad och förorättad av hur folk har tagit det där med att du dödar dem, dödar du hororna också.

Landet runt omkring dig är som ett hav av förrutnelse och det kryllar av fiender över allt. För varje fiende som du dödar, breder tråsket av mögel och mask ut sig ytterligare litet mer, tills den siste fienden är uppskuren. Vid det laget är hela världen ett enda stort kärr.

Visserligen har du vunnit, men samtidigt är hela världen förödd, och det är ditt fel. Helt och hållt ditt fel. Hade din bror fått härska istället hade allt blivit bra.

Du börjar kallsvettas över hela kroppen, när du inser att världen nu vill ställa dig till svars för vad du har gjort. Den yttersta dagen är kommen.

Du vaknar och nu fryser du förskräckligt.

Miss Dalias drömmar

Den första drömmen kommer hon att uppleva första gången hon får syn på Cotton Mather i en eller annan form. San loss 1/1d6.

Den andra drömmen får hon i en upphetsad situation, tex i ett gräf, bestäm skjälv glöm bara inte bort den. Sanloss, 1/1d6.

Där är han odjuret, fy, det är han som är syndaren inte jag, det är han som skall dömas inte jag. Jag är ju en sann katolik, rättvisan kommer att slå igenom hans beskyllningar, Guds rättvisa.

Där är de den skrärande massan, de menar vist allvar, de tror jag är en häxa, hjälп tänk om de hänger mig, nej det kan de inte göra jag är ju troende, Gud kommer att rädda mig, eller.

De för upp mig på en kulle och fram till ett rep, Gud hjälп mig, jag gör motstånd, klöser, biter sparkar och slår men de är för många, dränks i arga människor, ogudaktiga människor, och där borta står han Cotton Mather, djävulen skjälv och hånler, MEN GUD GÖR NÅGONTIG DÅ.

Rep kring halsen, skaver, skrikande folkmassa, häng, häng häxorna.

Cotton Mather höjer handen, GUD HJÄLP MIG, skriker jag, men han gör inget.

Han sänker armen, och jag faller ner, skriker GUUUUUUUUDDDDDDDD.

Jagas ner för gatorna, hundskall, rop, trött, faller ner i jorden, ner i marken uppslukas av den smutsiga jorden, svart, mörker lite luft.

Kommer inte ut, trå, lite plats, måste ut, luft, trycker mot kistlocket trögt kommer sakta uppåt och så helt plötsligt ute, rop och skratt, hånskratt.

Vänjer mig vid ljuset, ansikte tonar fram, hånleende, håller i en snara, klar vid halsen, skrärande folkmassa, tar mig upp, de tar tag i mig, slår mig, sliter av mig mina kläder, slår mig, skär i mig, lägger snaran runt min hals, drar och sliter i mig, inte mitt fel skriker jag, de skrattar och drar till i snaran.

Kommer inte ut, trå, lite plats.....

DRÖMMAR Vincent Gorgola Mayne

Den första drömmen kommer när Vincent börjar förstå att det är någonting som är "övernaturligt": 1/ld6 i sanloss.

Den andra drömmen kommer när han får syn på Cotthon Mather i en eller annan form (tavla, artikel o dyl) 1/ld6 i sanloss.

Det rycker i benet, fan kan inte jobba, jävla ben.
Folk pekar och pratar bakom min rygg, hade inte benet varit sådant som det är, skulle jag varit en respekterad man, nu kan jag inte ens ge dem på käften.

● HÄNG, HÄNG, folk som skriker utanför, slår på dörren, dörren går sönder.
Mina gamla vänner slår mig medvetslös.

● Väsknar, bunden, kroppen väcker, kan inte röra på benen, heller inte armarna, ser dåligt, kommer inte ihåg vad som har hänt.

Släpas ut och uppför en kulle, det är Gallow hill,
vad i helvete är det som händer, ser dåligt det
hänger redan folk där, ser inte.
NEJ, det är Dalia och min son John, NEJ, HÄNG; HÄNG
skriker folkmassan och spottar på mig, jag gör motstånd
men de är för många, de sätter en snara runt min
hals, HÄNG HÄXAN, HÄNG.

Sen svart

-

● Fan där är han, min baneman, den jävlen, fy fan.

Står i en stor sal, man i svart hatt ler, han bara ler.

● Han säger " Nå, skyldig eller icke skyldig".
Skyldig skriker folkmassan i salen, SKYLDIG, DÖDA
HÄXAN.

Han bara ler och säger med en klar stämma, skyldig till häxeri och samröre med satan, dömes till döden genom hängning.

Men jag har ju inte gjort någonting, sriker jag.
Men, han bakra ler

DRÖMMAR John Gorgola Mayne.

Den första drömmen kommer när John börjar förstå lite grand vad som händer: 1/ld6 i sanloss.

Dröm nummer två kommer i Bichops hus: 1/ld6 i sanloss.

Det är mitt fel, vad har jag nu gjort för ~~nägantxina~~ fel. Fan jag kommer att få mycket stryk om Vincent får tag på mig, nu kommer han, spring, spring fly. Han följer efter och han är snabb.

Hjälп han är nästan i kapp, men där borta massa människor, en folkmassa, springer dit skriker Rädda mig, Rädda mig.

Vincent kommer efter, massan tar tag i han och för bort honom till fängelset.

Det var ju inte riktigt meningen, nu kommer de ut han är bundeb, det är mitt fel, de för honom genom hela staden, folket spottar på min Far och det är mitt fel, varför gör de så här, de för honom upp på en liten kulle, nej hjälп de skall häпga honom.

De skall häпga far, det är mitt fel, mitt fel.

Ligger i sängen, kan inte ligga stilla, det ryker i mina lemmar, de har bundit fast mig i sängen, var är far och mor.

Kan inte ligga stilla, der ryker i mina ben, armar och mitt huvud.

Det kommer in folk, de pratar säger Titubas verk, hon har förhäxat dem, de måste häпga.

De lyfter upp mig och Pedro, slår oss medvetslösa. Svart, feber, mina lemmar ryker, jag är naken i en cell, kan inte vara stilla, folk tittar på mig genom gallerfönstret, kan inte vara stilla, hungrig.

De för mig upp på en ~~haka~~ kulle, trär ett rep kring min hass, en man lyfter mitt huvud, så jag måste se, och jag ser en skrärande massa och jag ser fyra kroppar som hängar i andra rep, det är Far, Mor Pedro och Miss Wicktoria, de är döda och nu är det min tur.....

Drömmar Miss Wicktoria.

Den första drömmen kommer upp när hon får reda på släktförhållandet Pedro-Miss wicktoria. Kostar ~~xxkx~~
~~xxxxx~~ 1/ld6 i san.

Den andra drömmen kommer upp när hon första gången ser Cotton Mather i en eller annan form. Kostar 1/ld6 i san.

Han pressar ner mig, ner på marken, slår mig, sliter av mig mina kläder, min egen bror. Hjälp, hjälpa hjälpa mig någon, vem som helst.

Han pressar in den, hårt, obevekligt och det är mitt fel, jag lockade honom, måste fly.

Flydde till USA, är med barn, nej försent att göra abort.

Lämnade bort barnet till ett barnhem, allt är mitt fel.

Och nu, nu kommer det tillbaka ett missfoster Pedro.

Mitt fel, mitt straff.

-

Dömmes härmed till döden genom hängning.

NEJ, det är inte sant, jag skall hängas, det får inte ske, han är mäktig den där dommaren Cotton Mather, hård, obeveklig. Jag skall hängas som ett offer för satan, det är inte mitt fel skriker jag, men han bara ler.

Förs upp på galgbänken, de slår mig, de hatar mig, och där står han Cotton och ler.

Han höjer sin hand och ler, sänker sackta handen och massan skriker, häng häxan, häng henne.

Och så bara smärta och svart.

-

Drömmar Pedro

Den första drömmen inträffar första gången som han får syn på Cotton Mather i en eller annan form. Sanloss 1/1d6.

Den andra inträffar när de kommer till kyrkogården eller när de kommer till Bishop's (det som kommer först. Sanloss 1/1d6).

KLONK, dömes härmed till döden genom hängning.

Natt, mörker, kan inte sova, folkmassa skriker utanför, häng den vanskante, häng, nāng, häng, hela natten skrek de galningarna.

Morgon, kallt ruggigt, steg utanför dörren, män som slår och sparkar binder mig spottar på mig, utanför skrärande folkmassa, häng, häng, häng, häng häng häxan
ut i det fackelupplysta mörkret häng, häng upp på kullen på med ett rep, Cotton Mather står och hänler faller armen sen KRACK.

Mörker, jord lite luft, kista levande begravd ont i halsen klar.

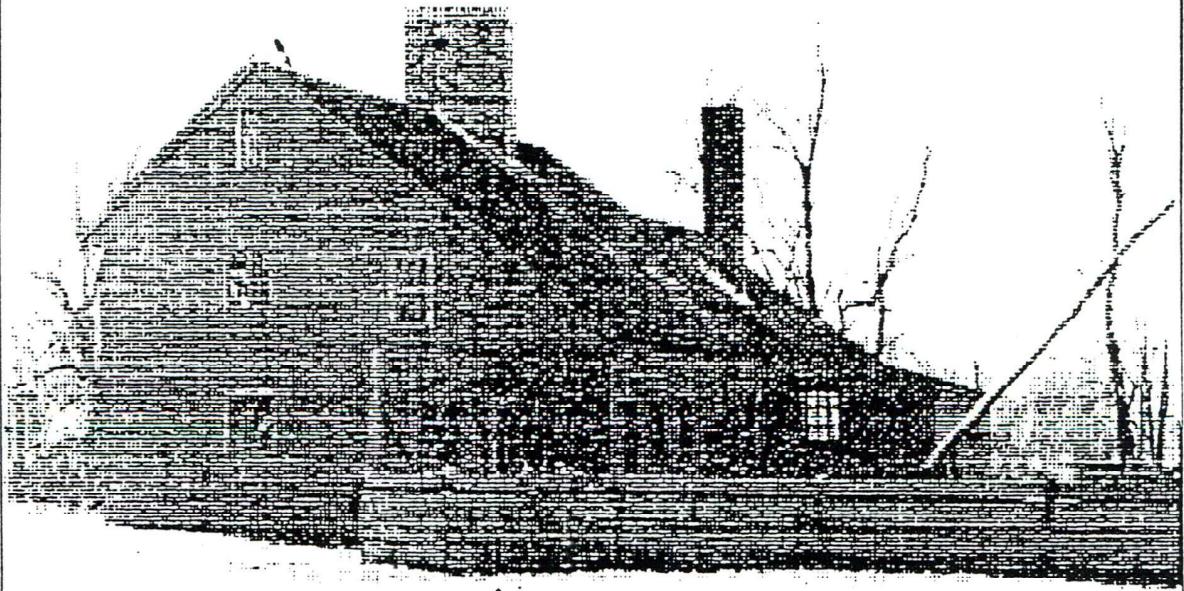
Måste ta mig ur paniken kommer smygande, ut, ut, ut, rörelse vid foten en rätta nej två, ut, ut, ut, luft, luft. Ta i kommer inte upp råttorna gnager vid mitt ben, kan inte vända mig om, måste upp och få luft luft luft luft, ett ansikte i kistan Cotton Mather kan inte andas.

TOURING COMPANION
& HISTORICAL GUIDE

\$2.95

Commemorative
1692 - Issue - 1992

The
Witchcraft Hysteria
Of Salem Town
and Salem Village
in 1692

Unique THEN & NOW Map shows
Salem Town and Salem Village of 1692 and Today.

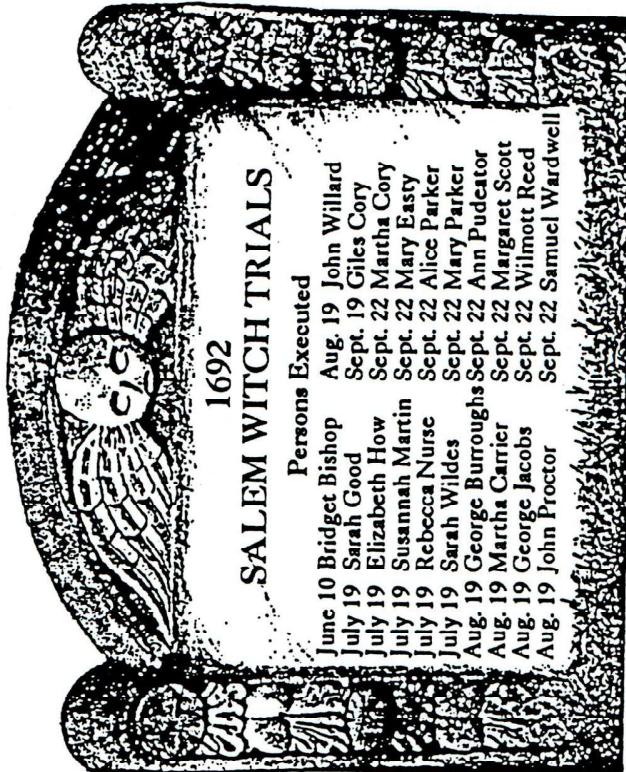
Historical Overview of the Witch Hysteria.

Important Information About
Over Two Dozen ACTUAL SITES
and Points of Interest from the Period, including:

**PARSONAGE • COURTHOUSE • GAOL
GALLOWS HILL • BURIAL GROUNDS**

TOURING COMPANION
& HISTORICAL GUIDE

The
Witchcraft Hysteria
Of Salem Town
and Salem Village
in 1692

Researched and written by
William Story and Arthur Venditti

© 1991, WIL .RT Publishing. All rights reserved.

TABLE OF CONTENTS

6 9 2 . 1 9 9 2

Introduction To This Guide	1
Overview of the Events of 1692	2
A Closer Look At Important Sites on the Map	3
A Tour of Salem Town and Salem Village	3
Gaol	3
Courthouse	3
Salem Town Meeting House	3
Jonathan Corwin House (Witch House)	4
Gallows Hill	4
John Turner House (House of Seven Gables)	5
Stephen Daniels House	5
John Pickering Home	5
Broad Street Cemetery	5
Charter Street Burial Ground	6
John Southwick House	6
John Proctor House	6
Giles Cory Farm	7
Nathaniel Felton Home	7
Training Field	8

Map of Salem Town and Salem Village in 1692 and Now	9-10
Sites continued	

The Parsonage	11
The Ingersoll Ordinary	11-12
The Meetinghouse	12
The Church in Salem Village	12

Thomas Haines House	13
John Holten House	13
Joseph Holten House	13
Sarah Holten House	14
Rebecca Nurse Homestead	14-15
Sarah Osborne House	15-16
Joseph Putnam House	16
The Bridget Bishop House	17

Resources	18
Reading List	18
Touring Directions	19-20
Touring Map of Salem, Peabody & Danvers	21

IN MEMORY OF

*All those
wrongfully persecuted in the
Salem Witchcraft hysteria
of 1692.*

AN HISTORICAL GUIDE TO THE WITCHCRAFT TRAGEDY IN SALEM TOWN AND SALEM VILLAGE

OVERVIEW OF THE EVENTS OF 1692

In 1692, in Salem Town and Salem Village of the Massachusetts Bay Colony, a tragic hysteria claimed the lives of fourteen women and six men. Nineteen men and women were hanged for practicing witchcraft and one man was pressed to death because he would plead neither guilty nor innocent.

This booklet is not, nor does it pretend to be, a scholarly or an in-depth examination of the Salem witchcraft tragedy. However, it and its attached maps are perhaps the easiest, most convenient, yet, in some respects, the most complete guide to those tragic events and to the sites where they occurred.

- FROM THE BOOKLET, YOU WILL:
 - get a quick understanding of the Salem witchcraft hysteria of 1692.
 - learn what happened at the sites on the map.
 - be able to locate other sources that provide a more in-depth understanding of the Salem witchcraft hysteria.

WITH THE MAP, YOU WILL BE

- ABLE TO:

- locate many of the sites where the tragic drama unfolded, from the parsonage where it all began, to the places of inquisition and trial, to the gaol where the condemned awaited their fate, to Gallows Hill where they met that fate.

- see Salem Town and Salem Village of 1692 and travel the roads that existed then although, obviously, they have been paved and in some cases widened and straightened.
- see some of the topographical changes since 1692. In particular, some of the rivers have been brought back to their original dimensions on the maps.

- visualize the dimensions of Salem Town and Salem Village in perspective with the present. The map clearly shows how several cities and towns today comprise Salem Town and Salem Village of 1692. You will see how modern highways crisscross and malls and schools dot the 17th century landscape.

- locate and see other sites of 1692 which, while they played little or no role in the witchcraft events, will give you further flavor and dimensions of Salem Town and Salem Village.

- Keep in mind that this book with its map directs you to the actual [in some cases probable] sites of the 1692 hysteria. In addition on page 18 you will find listed museums, two of which offer recreations of the events of 1692.

During the winter of 1691-92, Tituba, the Barbados slave of Reverend Samuel Parris, the minister of Salem Village*, began to tell the minister's nine-year old daughter Betty and eleven-year old niece Abigail Williams strange and forbidden tales.

Before long, young Betty Parris began to display strange symptoms: weeping, absent-mindedness, inability to concentrate, staring, and probably most alarming, making strange animal-like noises.

Betty's cousin, Abigail Williams, seemed to catch whatever ailed Betty for she too began to show absent-mindedness and got down on all fours running like an animal, mouthing animal-like noises.

Alarmed at the girls' behavior, Reverend Parris consulted the local physician whose diagnosis was that the girls were under the spell of "the evil hand."

With other ministers, Parris tried spiritual healing through fasting and prayer but to no avail.

Finally after repeated urging to name who tormented them, the girls supplied names and the witchcraft hysteria began.

There are various theories about why the girls [it wasn't long before there were more than just the two afflicted cousins involved in the accusations and some were older than just girls] behaved as they did and accused whom they did.

One theory says they had eaten bread contaminated with a hallucinogenic fungus. Another says they were just bored and got caught up in the sudden attention they were receiving and the power they were exercising.

Still others contend that the accusations were the result of old jealousies among neighbors.

And Chadwick Hansen in his book *Witchcraft at Salem* claims that the girls were the victims of clinical hysteria.

Whatever the reason or reasons, by the time the hysteria had run its course about 150 had been accused and nineteen lost their lives on the gallows.

* The distinction between Salem Village and Salem Town should perhaps be explained here. The original settlement of Salem along the coast in 1630 expanded as settlers moved inland. In 1637, an area approximately five miles from the center at Salem Town (today the city of Salem) became known as Salem Village (today largely the town of Danvers). And part of the city of Peabody! However, Salem Village remained politically tied to Salem Town until 1752 when it separated

A CLOSER LOOK AT IMPORTANT SITES ON THE MAPS

Let's examine more carefully the sites of major interest and importance related to the witchcraft hysteria of 1692.

The sites are numbered to correspond to the numbers on the maps. Because it is likely that your starting point is in 20th century Salem, Massachusetts (Salem Town of 1692), we will begin there and then move you to 20th century Danvers, Massachusetts (the largest part of Salem Village of 1692). On the way we'll pass through what is now the city of Peabody and look at some sites there also associated with the troubles of 1692.

However, you can start your exploration of Salem Town and Salem Village at any point. Use the convenient touring map and directions on page 19 and 21 if you wish to visit the actual sites in any order.

In addition to the numbered sites that figured prominently in the witchcraft tragedy are other sites on the map that existed in 1692. You may wish to visit some of them as they will give you a further sense and flavor of Salem Town and Salem Village.

IMPORTANT: These sites are designated in the text with italicized letters.

1. GAOL

The site of the witch gaol (jail) was at 4 Federal Street in Salem where the New England Telephone Company building is now located. When that building was demolished in 1956, crews saved portions of the original dungeon, some of which may be seen at the Essex Institute at 132 Essex Street in Salem. Persons found guilty of witchcraft were held here before being taken to Gallows Hill for execution.

2. COURTHOUSE

The site of the courthouse where many, but not all, of the trials were held was approximately in the middle of what is now Washington Street, Salem, about opposite Salem City Hall. Note the plaque on the Masonic Temple at 70 Washington Street for more information.

3. SALEM TOWN MEETING HOUSE

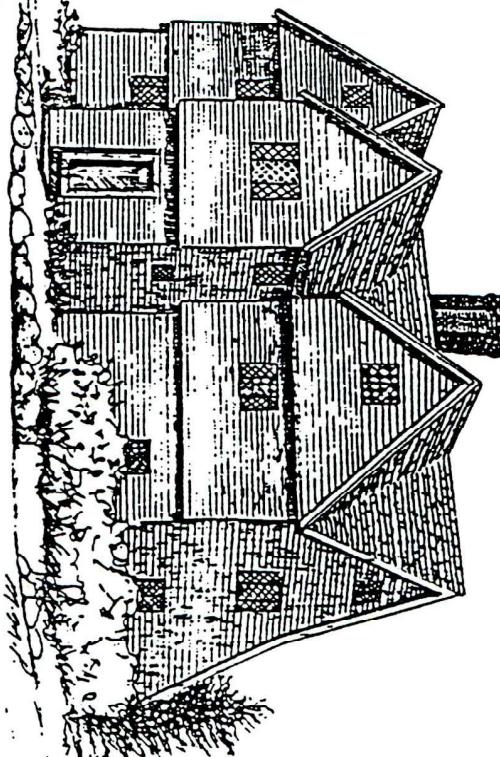
The Meetinghouse of The First Church of Salem stood at the southeast corner of what is today the intersection of Essex and Washington Streets. Some of the pretrial examinations took place here. Rebecca Nurse (hanged on July 19, 1692) was excommunicated here, [redacted] July 3, 1692.

4. JONATHAN CORWIN HOUSE

Popularly known as the "Witch House," the house at 310 Essex Street in Salem was the home of Magistrate Jonathan Corwin, who along with John Hathorne examined many of the accused witches during the preliminary hearings. This restored house is open to the public and reveals a well-to-do home of the era. There is an admission fee.

5. GALLOWS HILL

The exact site of the place of execution is not known for certain. Indeed, Dorothy M. Potter, in a paper available at The Essex Institute Library, contends that determining the site is near hopelessly muddled and, she feels, it entirely possible that the hangings took place near the site of the gaol.

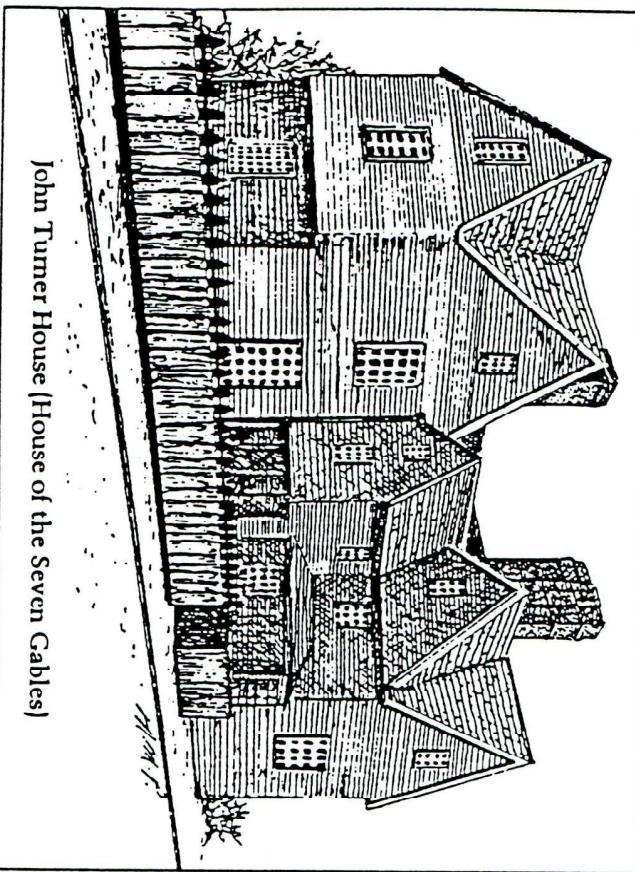
In any event, the hill with a water tower is generally known to Salemites as Gallows Hill but that is probably not the site of the hangings. Instead, a more likely spot is a smaller hill bordered by Boston Street, Pope Street, and Proctor Street. For one thing, this smaller hill was closer to the gaol and in those days of difficult and slow travel this would be an important consideration.

Also, the smaller hill has the features described in 1692 accounts: locust trees and a fissure in the ground into which the bodies of the executed were thrown.

Sidney Perley's *Salem in 1700* and Charles Upham's *Salem Witchcraft* both explain theories about the probable location of the hangings.

THE WITCHCRAFT HYSTERIA IN SALEM TOWN AND SALEM VILLAGE IN 1692

THE WITCHCRAFT HYSTERIA IN SALEM TOWN AND SALEM VILLAGE IN 1692

John Turner House (House of the Seven Gables)

A.

JOHN TURNER HOUSE

This home built in 1668 by Captain John Turner is better known as The House of Seven Gables. Although it did not figure in the witchcraft hysteria, it is a fine example of 17th century architecture and helps us picture Salem Town in 1692. Of course, it is worth visiting in its own right. It is located at the foot of Turner Street. There is an admission fee.

C.

JOHN PICKERING HOME

This privately owned dwelling at 18 Broad Street, Salem, still belongs to the Pickering family. Built in 1660, like The House of Seven Gables and the Daniels House, it helps us delineate and feel Salem Town of 1692.

D.

BROAD STREET CEMETERY

This burial ground opposite the Pickering Home dates to 1665, although some burials there predate that year. In it are buried Magistrate Jonathan Corwin and his nephew George Corwin, High Sheriff of Essex County, who took the condemned to the place of execution.

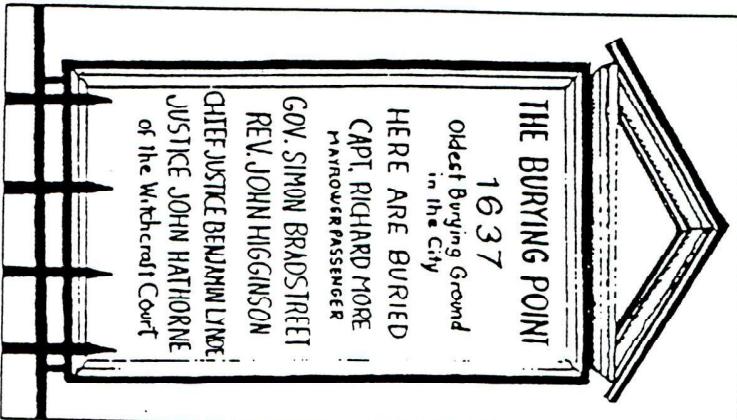
6.

JOHN PROCTOR HOUSE

At the corner of Daniels and Essex Street, Salem, this home was built in 1667. It is privately owned and accepts overnight guests.

E. *CHARTER STREET BURIAL GROUND*

Dating from 1637, this burial ground has the remains of Judge John Hathorne who, along with Jonathan Corwin, was one of the magistrates from Salem Town to conduct the witchcraft examinations. Also associated with the witchcraft delusion and buried here is Bartholomew Gedney, one of the judges during the formal witch trials. Giles Cory's second wife, Mary, was buried here in 1684, eight years prior to the death of her husband, who was pressed to death in an attempt to make him express his guilt or innocence. When the man's tongue protruded in his death agony, High Sheriff George Corwin pushed it back into Cory's mouth with his cane.

F.

JOHN SOUTHWICK HOUSE

Built around 1660, this privately owned dwelling still stands at 151 Lowell Street. George Upham's map of 1692 shows this to have been part of Salem Town. The Southwick family were Quakers and in the 1650s had been persecuted for their beliefs.

witchcraft, was spared from hanging because she was pregnant.

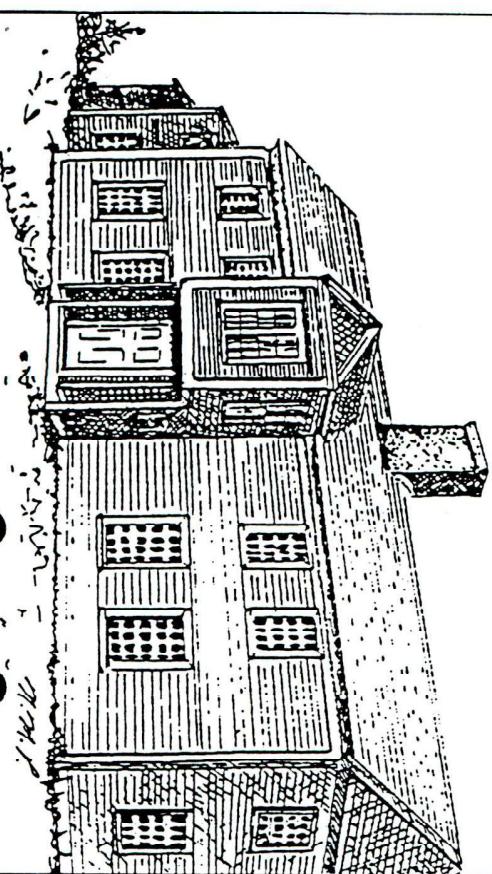

John Proctor House

7. GILES CORY FARM

Giles Cory owned 150 acres of farm land in the Johnson Street and Pine Street area of what is now West Peabody. The foundation to the home of Giles and his wife Martha (who was hanged on Gallows Hill, September 22, 1692) may be seen off Pine Street. What appears to be an early 20th century home, now apparently vacated and in disrepair, is on that foundation.

On September 19, 1692, Cory
was pressed to death in an at-
tempt to force him to plead guilty
or innocent to the charge of
witchcraft. Under the law at the
time, a person could not be tried
without entering a plea but could
be tortured to make him or her
plead.

ENGINEERING
SALEM VILLAGE
HISTORIC DISTRICT

Now let us go into 20th century Danvers to what was the heart of Salem Village in 1692. This was the area where the witch hysteria began.

Nathaniel Ingersoll, whose name or ordinary played a role in the witchcraft delusion, gave the field "to the inhabitants of Salem Village for a Training place for Ever." Danvers Militia used this field from the 17th century to the Civil War.

1671
VILLAGE TRAINING FIELD

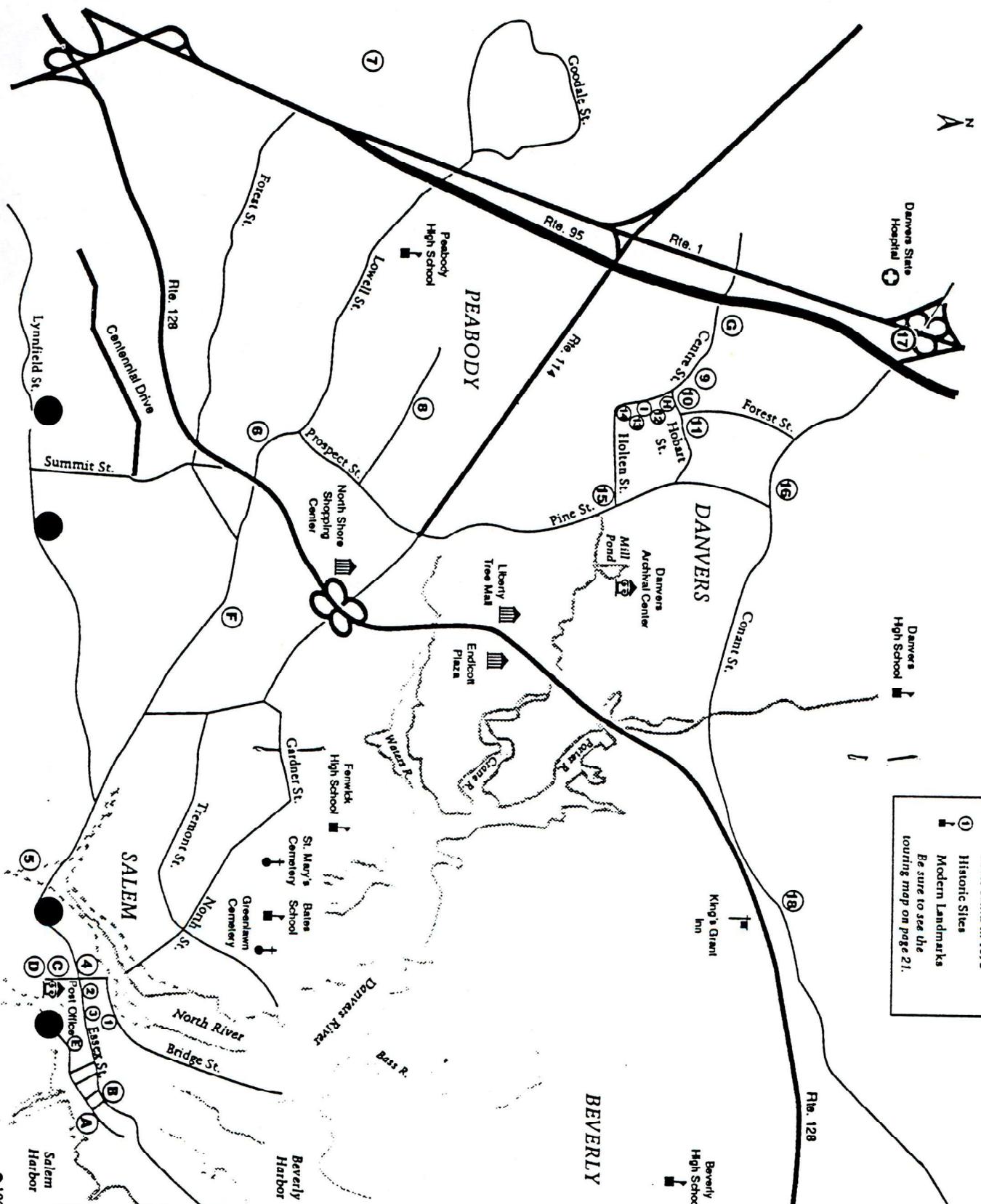
Here, the numbering of the sites will be by their proximity to one another. Sites that played a less significant role will be designated with a letter.

If you are driving, rather than being ginned at the numbered sites, it might be convenient to start at the Training Field near which you can park and stroll to some of the other sites for which there is no parking available.

G. TRAINING FIELD

This field at 85 Centre Street,
dates back to 1671. 1709,

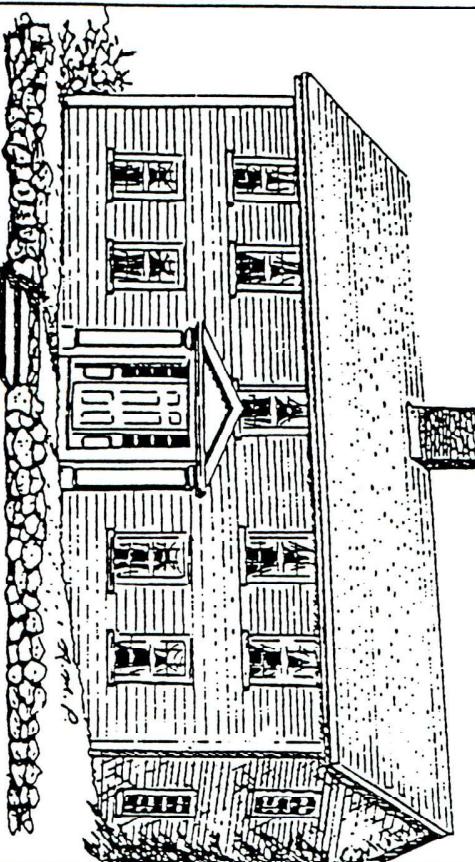
SALEM TOWN & SALEM VILLAGE IN 1692 AND NOW

KEY TO HISTORIC SITES

- SALEM TOWN (SALEM)**
- 1 Gal - 4 Federal St.
 - 2 Courthouse.
 - 3 Salem Town Meeting House - Essex & Washington Sts.
 - 4 Jonathan Corwin House (Witch House) - 310 Essex St.
 - 5 Gallows Hill.
 - 6 Boston, Pope & Proctor Sts.
 - 7 John Turner House.
 - 8 Turner St.
 - 9 Stephen Daniels House - Daniels & Essex Sts.
 - 10 John Pickering Home.
 - 11 18 Broad St.
 - 12 Broad St. Cemetery
 - 13 Charter St. Burial Ground
 - 14 John Proctor House.
 - 15 348 Lowell St.
 - 16 Giles Cory Farm - Pine St.
 - 17 Nathaniel Felton Home - Felton St.
 - 18 Salem Town/Village (PEABODY)
 - 19 John Southwick House.
 - 20 151 Lowell St.
 - 21 John Proctor House.
 - 22 348 Lowell St.
 - 23 Giles Cory Farm - Pine St.
 - 24 Nathaniel Felton Home - Felton St.
- SALEM VILLAGE (DANVERS)**
- 1 Training Field - 85 Centre St.
 - 2 The Parsonage.
 - 3 rear 67 Centre St.
 - 4 199 Hobart St.
 - 5 The Meetinghouse - Hobart & Forest Sts.
 - 6 The Church in Salem Village.
 - 7 Hobart and Centre Sts.
 - 8 Thomas Haines House - 35 Centre St.
 - 9 John Holten House - 27 Centre St.
 - 10 Joseph Holten House - 19 Centre St.
 - 11 Sarah Osborne House - 272 Maple St.
 - 12 Sarah Holten House - 171 Holten St.
 - 13 Rebecca Nurse Homestead - 149 Pine St.
 - 14 Joseph Putnam House - Routes 1 & 62.
 - 15 Bridget Bishop House - 238 Conant St.

**SAMUEL PARRIS
ARCHAEOLOGICAL SITE
1681 - 1784**

9. THE SALEM VILLAGE PARSONAGE

This is where the witchcraft hysteria began. An archaeological dig in 1970 unearthed the foundations to the parsonage where the Reverend Samuel Parris lived with his family and his slaves, Tituba and John Indian. The parsonage was the heart of Salem Village and it was here that Tituba told her tales to the girls and women who accused others of witchcraft. The parsonage is noted with a his-

10. THE INGERSOLL ORDINARY

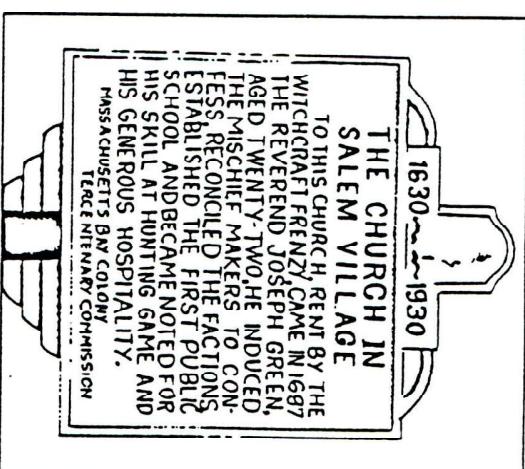
Nathaniel Ingersoll's ordinary (tavern and eating house), built around 1670, was the location where many of the witchcraft hearings took place from March through May, 1692. One woman, Elizabeth Cary of Charlestown, Massachusetts, while visiting at the ordinary with her husband in May, 1692, was accused by the girls of being a witch.

Reverend Parris's slave, John Indian, worked here. To divert suspicion that he was a witch, he rolled and thrashed on the tavern floor as though bewitched. After all, his wife Tituba had confessed

11. THE MEETINGHOUSE
Just down Hobart Street from the Ingersoll Ordinary near the corner of Hobart and Forest Street was the site of the Salem Village Meetinghouse. Many of the pre-trial examinations of the accused were held here including the March 1, 1692 examinations of the first accused witches Tituba, Sarah Good and Sarah Osborne. Currently, the privately owned John Darling House built in the 1680s sits near this site. It was moved to this location in the 19th century.

*A hou ritified
Indian attackers.

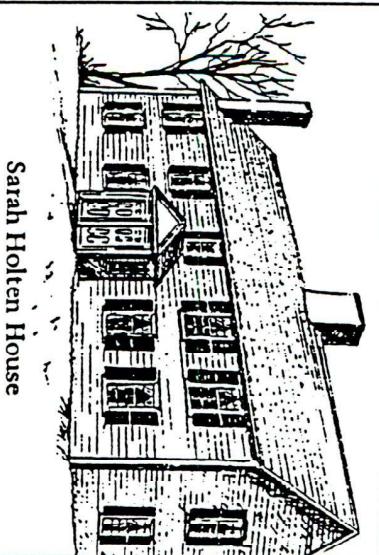
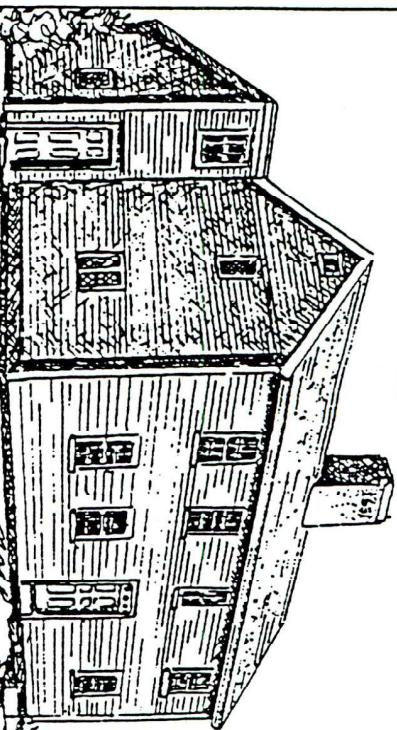
torical marker near 67 Centre Street and the site, now a town owned park, may be visited. Interpretive signs give its history.

H. THE CHURCH IN SALEM VILLAGE

Across Hobart Street from the Ingersoll Ordinary is the site of the Salem Village First Church. The previous Meetinghouse site of 1692 was abandoned and a new Meetinghouse erected in 1701. A watch house* used to incarcerate accused witches was located here in 1692.

In 1697, Reverend Samuel Parris left Salem Village, the object of extreme resentment by families of the executed, particularly the family of Rebecca Nurse. He was replaced by the 22 year old Reverend Joseph Green. It was at this site in 1705 that Ann Putnam, one of the chief witch accusers gave a confession of forgiveness. The contemporary structure which occupies the site today is marked on the street corner outside with a historical sign post.

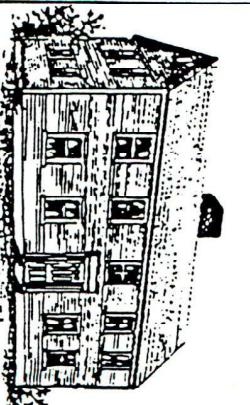
14. SARAH HOLTEN HOUSE

Built ca. 1670, this home at 171 Holten Street, Danvers is a fine example of chronological development.

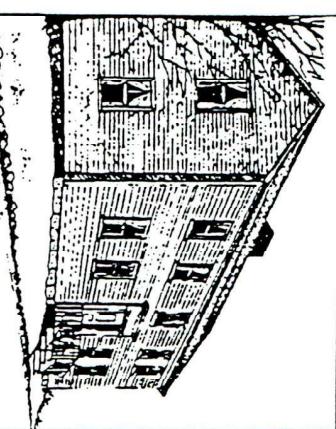
In it, in 1692, resided Sarah Holten the widow of Benjamin Holten who died shortly after Rebecca Nurse scolded him for allowing his hogs to destroy part of her garden. So testified Sarah at Rebecca Nurse's examination and again later at her trial. This testimony was used in Rebecca Nurse's trial for witchcraft.

15. REBECCA NURSE HOMESTEAD

Rebecca Nurse's story is among the more poignant of the witchcraft tragedies. This mother of eight was 71 years old when she was hanged on Gallows Hill with four other women, July 19, 1692. She had been one of Salem Village's most respected and religious citizens, so much so that the magistrates hesitated in delivering the warrant for her arrest.

John Holten House

Joseph Holten House

Thomas Haines House

12. THOMAS HAINES HOUSE

At 35 Centre Street, not far from the Church in Salem Village, is the home where Thomas Haines lived who, along with Nathaniel Ingersoll, testified at William Hobb's hearing that Hobb's daughter Abigail told them her father would leave the house when the Bible was read. This was the kind of "evidence" that could prove very damning to one accused of witchcraft. Today, this home is privately owned.

13. JOSEPH HOLTEN HOUSE
Joseph Holten signed a petition supporting Rebecca Nurse and John Proctor. This home at 19 Centre St. is privately owned today, and was built around 1671.

THE WITCHCRAFT HYSTERIA IN SALEM TOWN AND SALEM VILLAGE IN 1692

THE WITCHCRAFT HYSTERIA IN SALEM TOWN AND SALEM VILLAGE IN 1692

When tried, she was found not guilty but at the verdict the accusing girls fell into such violent fits that the jury was instructed to reconsider. The jury foreman, allowed to question Rebecca, got no response from the old woman who apparently could not hear his questions over the noise of the girls. Her silence, apparently, was taken as a sign of guilt for the jury returned with a verdict of guilty.

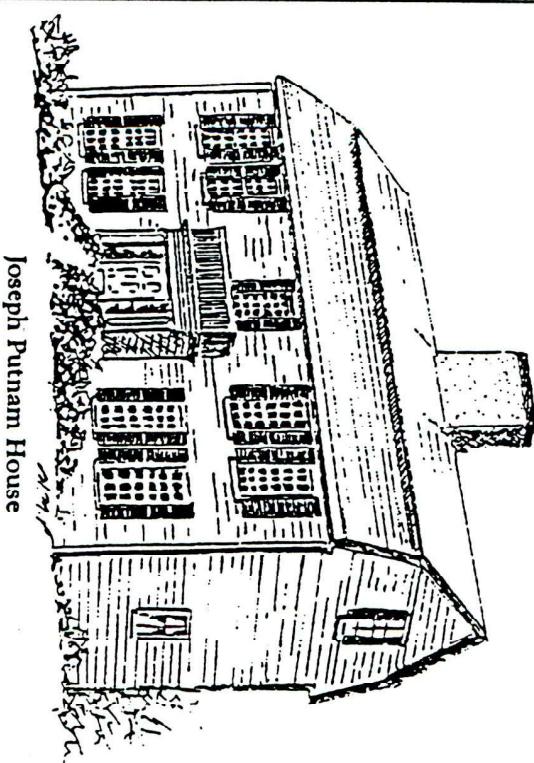
The night of her hanging, her son Samuel came for her body which had been thrown in a crevice in Gallows Hill and took her home by boat while others in the family prepared a place for decent burial on Rebecca's land. This was done at great risk and in defiance of the law. See the map for the route that Samuel rowed his mother's body home. No doubt, his route was along

16. SARAH OSBORNE HOUSE
Built ca. 1660. Sarah Osborne [or Osburne] was one of the first three accused of witchcraft, along with the slave Tituba and Sarah Good, a disreputable woman who appeared much older than she actually was.

Danvers Alarm List Company.

Joseph Putnam House

Sarah Osborne was also disrepu-

table, even though she was a woman of some means. After the death of her husband, Samuel Prince, Sarah took William Osborne into her home as a laborer and lived with him without the blessing of marriage for a considerable period of time, an extremely scandalous arrangement in those days. In addition, she was not a churchgoer although she claimed that was the result of illness.

All in all, these perceived deficiencies made her a likely and acceptable target for the girls' accusations. She was arrested on March 1 but died in jail in Boston on May 10.

Today, Sarah Osborne's home, privately owned, sits at 272 Maple Street where it was moved from its original location.

17. JOSEPH PUTNAM HOUSE

Joseph Putnam was the uncle of Ann Putnam, one of the most influential of the accusing girls, who, publicly repented in the Salem Village Church in 1706.

Joseph, however, was an outspoken opponent of the witchcraft malice, calling it "foul lies." He even warned his niece's family against accusing anyone in his household.

The Joseph Putnam House is located near the cloverleaf at the intersection of the Routes 1 and 62. It is owned by the Danvers Historical Society.

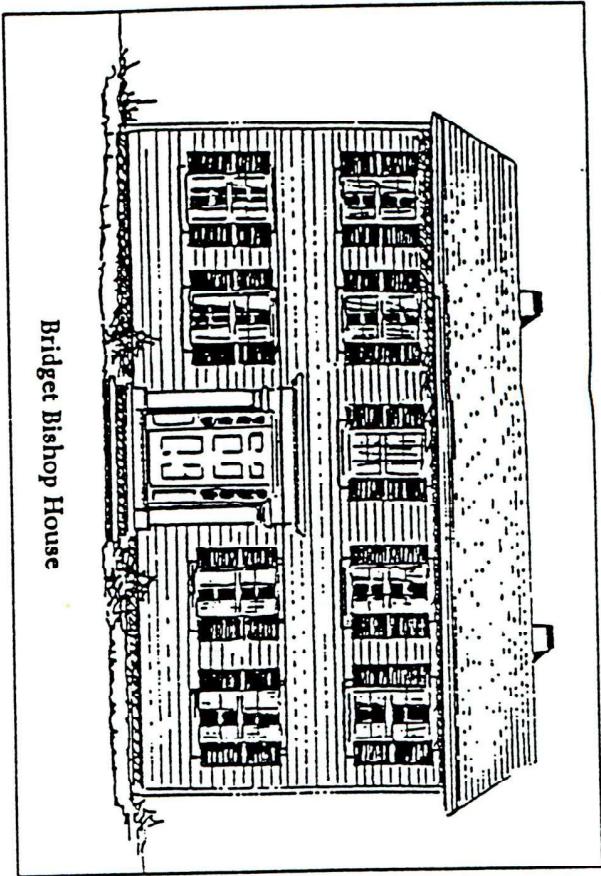
The Putnam Cemetery is located off Route 62 west of the intersection with Route 1. In it are buried Ann and her parents, Thomas and Ann Sr. who was also part of the group of accusing girls and women.

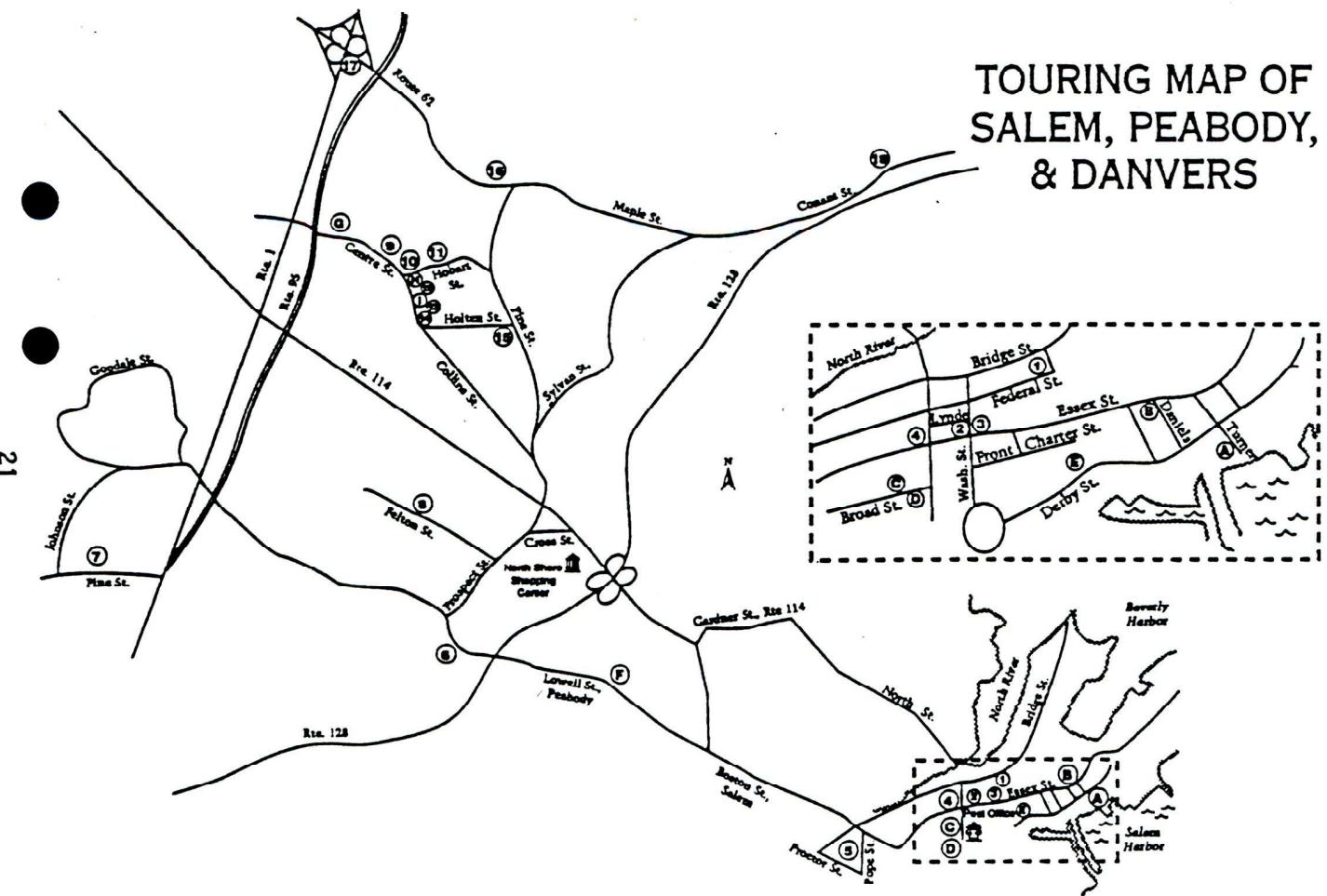
18. THE BRIDGET BISHOPHOUSE

Although not the first accused, Bridget Bishop was the first to be tried and executed. She was hanged on June 10, 1692. Like Sarah Good and Sarah Osborne, she was a likely target because of her poor reputation.

She ran a tavern near the Salem and Beverly line had been accused of witchcraft years earlier. The home at 238 Conant Street, Danvers where she lived in 1692 is today privately owned.

TOURING MAP OF SALEM, PEABODY, & DANVERS

#2

DIRECTORY

Unless otherwise indicated, all businesses are located in Salem, area

code is 508 and ZIP code is 01970.

ACCOMMODATIONS

Bed and Breakfast

Amelia Payson Guest House, 16 Winter St., 744-9304

Elegantly-restored Greek Revival style 1841 home.

Convenient. All private bath. No smoking. Brochure. \$65-\$85.

Couch House Inn, 384 Lawrence St., 744-4592

Cozy 1829 Victorian mansion with charm of earlier times.

Riviera bath, continental breakfast, parking.

Riviera bath, continental breakfast, parking.

Comfortably restored and beautifully decorated mansion built in 1867. Continental breakfast.

Inn at 7 Winter Street, 7 Winter St., 745-9520

Award-winning Victorian furnished w/antiques. Pr. bath, cable, phone, A/C, fireplace, Jacuzzi, sun deck. Non-smokers.

Nash's Bowditch Guest Hse., 2 Kimball Ct., 745-7755

Antique home, birthplace of famed navigator. Private bath, continental breakfast, parking, no smoking.

Salem Inn, 7 Summer St., 741-0680, 800-446-2995

1841 mansion on Nat'l Hist. Reg. Ctr. AC, pr. baths, fireplace. Seafood restaurant, courtyard garden, Cnrl Blkfst.

Samuel Loring House, 28 Court St., Danvers.

774-1860. Nationally-registered house in historic district.

In-ground pool. Rates from \$55. Open all year.

Salem Beach Inn, 98 Essex St., 744-5281

Federal style, built in 1808. 4 charming guest rooms w/ private baths, cable TV, A/C. Garden sitting area.

Seaside Inn, 100 Franklin St., Danvers.

777-4830. Outdoor pool. Five miles from Salem. Restaurant and lounge. 559-4899.

Davis Inn Bed & Breakfast, Danvers, 777-1030

Cozy, comfortable. Family rates. 4 mi. to all attractions.

adjacent to late mall. Free HBO, continental breakfast.

Hawthorne Hotel, One Common, 744-4080.

1-800-SAY-STAY. Historic Hotel of America. 18th century reproductions. Dining, entertainment.

Holiday Inn Peabody, 51 Ru IV, 128-195, Peabody, 535-4600. 1-800-HOLIDAY. Full facilities hotel. One Newbury Street Restaurant. Adjacent to Ontario night club.

King Grant Inn, Exit 21N, Rte 128, Danvers, 774-8800

Old-style English inn. Indoor pool & Jacuzzi in tropical green, 125 beautiful rooms. Lion's Head Tavern.

Peabody Marriott, 8A, Centennial Drive, Rte 128, 87-951, Peabody, 977-9300. Voted among 35 best Marriott hotels in US. 256 rooms. 1st quality, convenient to Salem.

Masala, 5 Lakeside Ave., Beverly, 922-7535.

Lakewest Motor Lodge, 5 Lakeside Ave., Beverly, 922-7535.

800-922-7535 outside MA. Between Salem & Cape Ann.

Large, pleasant units for family stays. Weekly, weekly rates.

The Essex, 11 Church Street, Salem, 744-4050

One- and two-bedroom luxury apartments in the center of downtown historic Salem. Courtyard garden.

ATTRACtIONS

Essex Institute Museum Neighborhood, 744-3190

Galleries, historic houses from 3 centuries, gardens, research library and museum shop. Open year round.

House of Seven Gables, 34 Turner St., 744-0991

Inspiration for Hawthorne's novel. Site inc. Hawthorne's birthplace, seaside gardens. Year-round guided tours.

Peabody Museum of Salem, East India Sq., 745-9500

Special exhibits, scientific maritime, natural history, Asian culture collections, more. Open 10-5, Sun 12-5. Tours.

Pelikeng House, 18 Brind St., 744-1647

Oldest U.S. house to be occupied continuously by the same family. Open Mondays or by appointment.

Picketing Wharf

Seaside dining and exciting, eclectic marketplace featuring gifts and goods from the world over.

Pioneer Village of West Ave., in Forest River Park.

Salem in 1840. Open May 25-Oct. 31, M-Sat. 10-5, Sun 12-5. Admission \$4; seniors \$3.50; children 6-12, \$2.50.

Salem Witch Museum, 19 Washington Sq., 744-1692

Year-round 10-5, July & Aug. 10-7. Multi-sensory presentation of witch hysteria. Adult \$3.75, 6-14 \$2.25.

Witch Dungeon Museum, 16 Lynde St., 744-9812

Award-winning live re-enactment of witch trials. Tour re-enacted dungeon & Old Salem Village May-June 11.

Witch House, 1019 Essex St., 744-0180

Home of Judge Corwin. Mar. 15-June 30 and Sept-Dec. 10AM-4:30 PM; 11-Labor Day-10:6. Admission.

MEDICAL

Salem Hospital Emergency & Ambulatory Care Center, 81 Highland Ave., 741-1200, 24 hours a day.

Billed.

PSYCHICS

Crystal Chamber, 1 Handomed Blvd., 745-9400

Psychic readings, tarot cards, palmistry, mediumship, astrology. Wide selection of books, tapes, etc. Catalog.

Phyllis' Place, 37 Turner St., 744-1990

Tea room and gift shop. Psychic readings, amateur parties, unique handmade crafts for all occasions.

Pryramid Books & New Age Collection, 214 Derby St., 745-7171

New-Age books, music, tapes, jewelry, crystal balls, tarot, unusual gifts, readings. Catalog.

RESTAURANTS

Pelikeng Wharf, 744-0000

Chase House Restaurant & Lounge

11:30 AM-11 PM daily. Entertainment. Sunday brunch.

10:30-12:30 David band on deck on Sundays.

Go Fish Seafood Emporium, at Salem Inn, 741-0680

Fresh and grilled fish, lobster, clambakes. Unique New England

extinct, indoor and garden dining. Cocktails.

Grand Turk Tavern, 110 Derby St., 745-7777

Warm colonial atmosphere. Historic building. Lunch, dinner and brunch, moderate prices. Open 11:30 AM.

In a Pig's Eye, 148 Derby St., 744-4416

Great food 11-3, 6-10. Sat. brunch. Mexican Mon-Tues.

Superb Specials Wed-Sat. Dine up & dress down.

Lycetum Bistro & Grill, 41 Church St., 745-6655

Casual American bistro serving lunch and dinner 7 days a week in 18th century landmark. Affordable yet stylish.

Maria's Place, 10 Jefferson Ave., 744-1817

Breakfast, lunch, party platters and veggie trays.

Mike Purcell's, 90 Washington St., 745-1630

Quiet elegance at reasonable prices. Lunch \$2.95-\$6.95;

dinner \$5.95-\$10.95. Entertainment, parking.

Nathaniel's in the Haw, 100 Franklin St., 744-9800

Breakfast, lunch, dinner. Sunday brunch. Exquisite seasonal New England cuisine, elegant surroundings, yet affordable.

Red's Sandwich Shop, 15 Cornhill St., 745-3127

Award-winning hearty breakfast and lunch at reasonable

prices. Salem's meeting place in historic landmark.

Rosemary's, 200 Derby St., 745-9608

Unique, unprinted & basic sweatshirts, T-shirts, shorts & more for adults & children. Novelty items. Open 7 days.

Ted Cole's Music Shop, 30 Church St., 745-4415

Records, tapes, CDs, sheet music, instruments. Open Monday-Friday 9-6:55 AM-5:15 PM; Saturday 9:30-5.

Ye Olde Paper Company, 122 Derby St., 745-2744

America's oldest candy company, home of famous

Ghirardelli & Black Jacks ice cream dairy bar.

TOURS

Derry Square Tours, 86 Federal St., 745-6114

Custom-designed walking tours, slide shows, lectures,

courses, workshops on Salem history, Will travel.

Hawthorne Tours, 59 Pelikeng Wharf, 744-5463

Group tours, step-on guides, custom packages. Salem, Cape Ann, greater Boston.

Peter Trainin, Salem Waterfront & Pelikeng Wharf, 744-6311, 300-696-6111 (Halloween horror tours. While

watch wands & holidays, sunset cruise daily. Charters.

Salem Trolley Pelikeng Wharf, 744-2743

One hour narrated tours of historic Salem. Shuttle service, discounts on attractions. Daily April-Nov.

Viva, Museum Plaza, 744-9633

Creative Italian cuisine at reasonable prices. Pleasant

SPECIALTY SHOPS

Bell's Wig 'n' Wicker, Pelikeng Wharf, 744-5610

New England handcrafted home gifts, accessories and collectibles. Candles. Scent chips for aroma therapy.

Bernard's Jewelry, 179 Essex St., 745-0838

Diamond and fine jewelry specialists since 1934. Extravagant clock & gift dept., watch & jewelry repair.

Box Shop, The Salem Marketplace, 745-3003

Gifts, custom doll houses, miniatures, wood products.

Christmas Carousel, Pelikeng Wharf, 744-4370

Unique ornaments. June McKenna Santas. Hummels. Dickens village. Anriale dolls. German nutcrackers. Carol, gift balloons, souvenirs. Open Monday-Sunday from 9 AM to 5 PM.

Custom House Gallery, 122 Museum Plaza, Essex St., 745-9077. Anter. handcrafted gifts, posters, original graphics. Mon-Sat 10-5:30, closed Mon. in July & Aug.

Craig's, 201 Essex St., 744-5884

Hankies, paperbacks, bargains, best sellers, guide books. Special orders, gift wrapping. Open 6 nights/wk.

Louie's Gifts, Museum Plaza, 745-8281

Oriental giftware-chokin, porcelain, jewelry.

Kimonos, robes, incense, tea, souvenirs, tee-shirts.

OF Flushing's, 24 Cornhill St., 744-0194

A gallery of American crafts-jewelry, pottery, glass. Open 7 days a week. Shopping available.

Stone Elephant, The Pelikeng Wharf, 744-4370

Midian Alexander & Gorham Collectible dolls. Ceramic villages. Tom Clark gnomes, carousels, 7 days.

Sweetie Etc. Factory Outlet, 274 Derby St., 744-9848

Unique, unprinted & basic sweatshirts, T-shirts, shorts & more for adults & children. Novelty items. Open 7 days.

Ted Cole's Music Shop, 30 Church St., 745-4415

Records, tapes, CDs, sheet music, instruments. Open Monday-Friday 9-6:55 AM-5:15 PM; Saturday 9:30-5.

Ye Olde Paper Company, 122 Derby St., 745-2744

America's oldest candy company, home of famous

Ghirardelli & Black Jacks ice cream dairy bar.

Zappa's, 100 Franklin St., 744-9808

Great roast beef sandwiches and much more. Eat in or take out. Drive through ATM banking.

Brownies' Bakery, 266 Essex St., 744-5200

Breakfast, lunch, parties. On the Heritage Trail.

Coffee, Fine Bake Shop, 36 Bridge St., Rte 1A

Fresh coffee, doughnuts, muffins, cookies, real cream

pastry. Fresh fruit cups during summer months.

Fishing safaris, charters, evening cruises, functions.

~~#3~~

MENY
=====

Till alla rätter ingår en sallad eller en soppa.

Sallader: Vår sallad, Chefssallad eller sallad Ceasar

Dressingar: Thousand Island, Blue Cheese eller Vinigrätt

Soppor: Clam soppa, Kyckling och ris soppa eller Krabbsoppa

Fiskrätter:

Hummer, Musslor och Majs 21.95 USD

Krabba med smält smör & Majs 18.10 USD

Tonfiskkotlett på Risbädd 10.00 USD

Gravad Lax med Ris 15.25 USD

Fisk och Bläckfisks Gratäng 8.75 USD

Kötträtter: Samtliga fås blodiga, medelstekta eller hård stekta.

De kommer med Bakad potatis, Strips, Kokt potatis el Ris.

New York Sirlion, 1 pound 17.25 USD

Roastbiff 7.50 USD

Porterhouse stek, 1 pound 13.00 USD

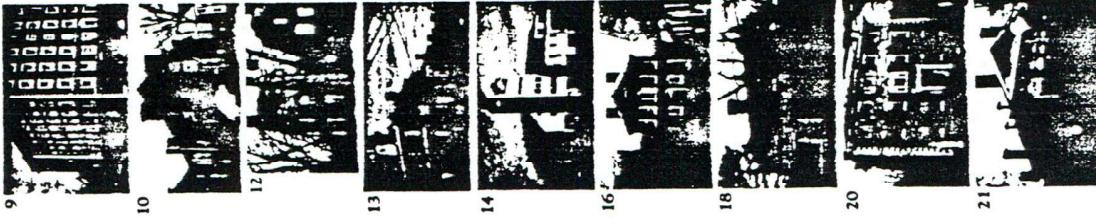
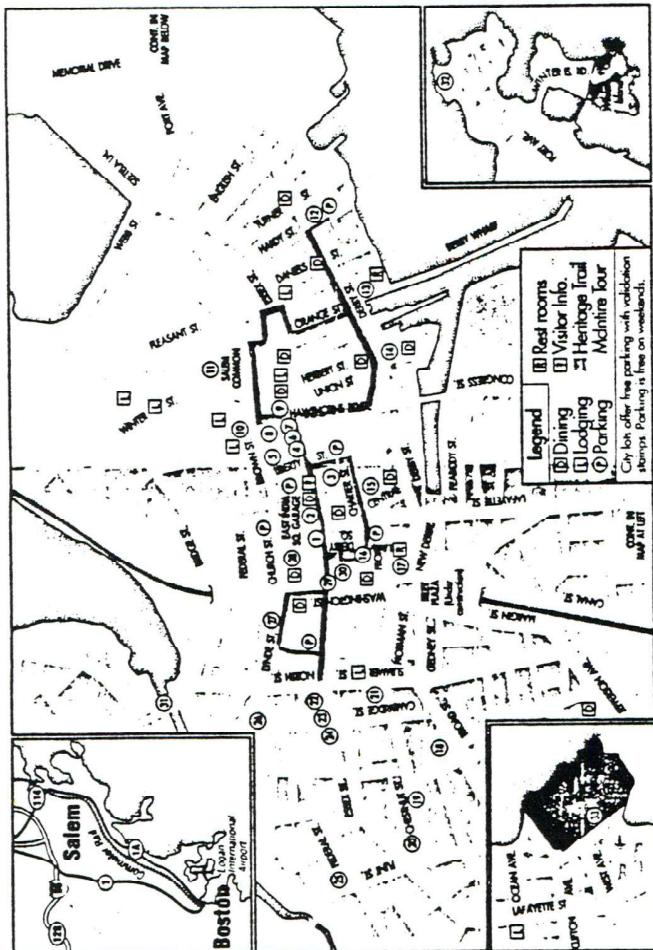
Drycker:

Amerikanskt öl 1.50 USD

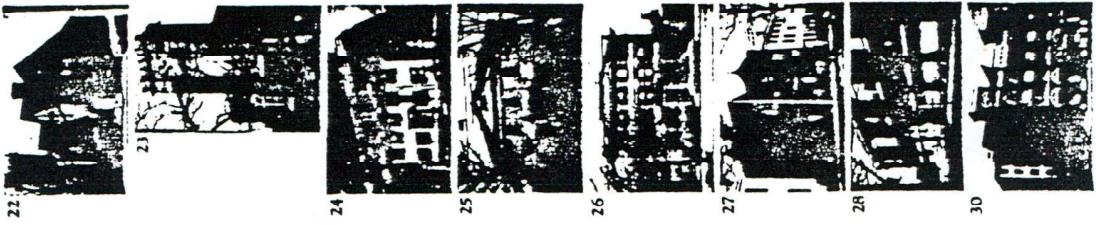
Importerat öl 1.75 USD

Läsk 1.25 USD

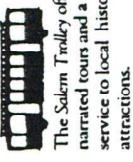
Kaffe, Tea el Choklad 1,00 USD

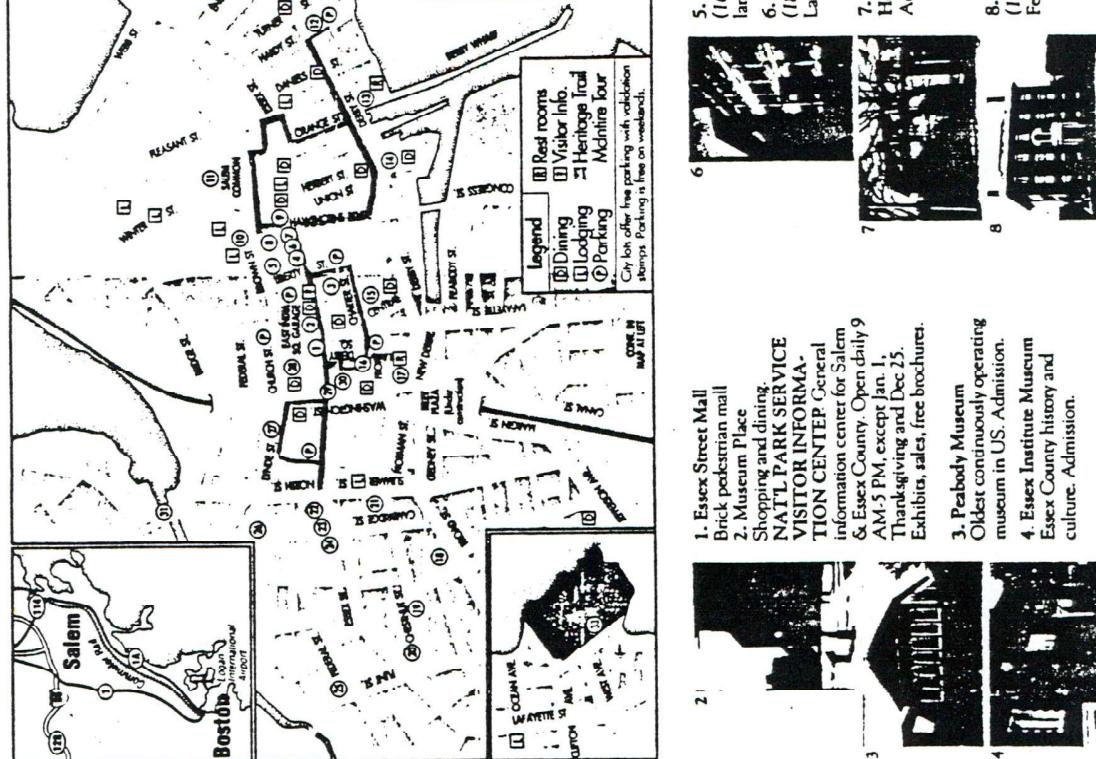
9. Hawthorne Hotel
Historic Hotel of America.
10. Salem Witch Museum
Recreation of 1692 witch hysteria. Admission.
11. Salem Common
12. House of Seven Gables
Inspiration for Hawthorne's classic. Admission.
13. Salem Maritime Nat'l Historic Site (National Park Service) Buildings and wharves from Salem's 3 years as America's foremost port.
14. Pickering Wharf
Waterfront shops & dining
15. The Burying Point
Oldest burying ground in Salem.
16. Old Town Hall at Derby Square Information on Salem Chamber of Commerce members' services Mon-Fri 9AM-5PM.
17. Salem Marketplace
Shops and light dining.
18. Pickering House
(1651) Oldest house in US occupied continuously by same family. Admission.
19. Chestnut Street National Historic Landmark.
20. Stephen Phillips Memorial Trust House
Admission.

22. Witch House
Home of witchcraft trial judge Jonathan Corwin. Admission.
23. First Church
Oldest continuing Protestant society in US.
24. Ropes Mansion and Garden (mid 1700s) Admission to mansion, garden free.
25. Cushing-Smith Assembly House (1782 & later)
26. Peirce-Nichols House (1782)
27. Witch Dungeon Museum. Admission.
28. Lyceum (1830)
29. Town House Building Site of first public phone call
30. Daniel Low Building Site of first Congregational gathering in America.
31. Leslie's Retreat Site of first bloodshed of Revolution. (Unmarked.)
32. Salem Willows, Winter Island Amusement park. Fort Pickering Beach, RV parking, light dining.
33. Pioneer Village Salem in 1630. Admission.

The Salem Trolley offers narrated tour and a shuttle service to local historic attractions.

5. John Ward House
(1684 & later) Nat'l Historic Landmark. Admission.
6. Gardner-Phelps House
(1804) Nat'l Historic Landmark. Admission.
7. Crowninshield-Bentley House (1727 & later)
Admission.
8. Andrew-Safford House
(1818-1819) Important late Federal period house.

3. Peabody Museum
Oldest continuously operating museum in US. Admission.
4. Essex Institute Museum
Essex County history and culture. Admission.

1992 SALEM CALENDAR OF EVENTS

T Denotes an Official Tercentenary Event

<p>Jan 26- <i>T</i> Apr 30</p> <p>Jan 26</p> <p>Feb 16</p> <p>Mar 1</p> <p>Mar 5</p> <p>Mar</p> <p>Mar 11</p> <p>Apr 8</p> <p>Apr 16</p> <p>Apr 16- <i>T</i> Dec 3</p> <p>May 7</p> <p>May 14</p> <p>May 16</p>	<p>Exhibition of the Designs for the permanent witch trial memoria! Essex Institute, Tues-Sun & Holidays, 12-5 PM.</p> <p>Lecture <i>Homes and Hearths of the 17th Century: Domestic Life in Salem's Witchcraft Era</i>. House of Seven Gables, 3 PM.</p> <p>Lecture <i>The Slavery Trade and 17th Century New England</i>. House of Seven Gables, 3 PM.</p> <p>Tercentenary Opening Ceremony. Commemorative Bell Ringing Ceremony. Old Town Hall, 2 PM.</p> <p>Lecture <i>Is There A Connection Between Midwifery and Witchcraft?</i> Essex Institute, 7:30 PM.</p> <p>Woman's Work: Still Being Done Sessions on 17th c. domestic arts: 7th, Basket Weaving; 14th, Spinning; 21th, Heirlooms; 28th, Needlework. House of Seven Gables, 1 PM.</p> <p>Facing History and Ourselves. Symposium on human rights and the Salem Witch Trials. Salem State College Library, 9 AM-3 PM.</p> <p>Dr. Griggs and Friends: A Medical Review of the Witch Trials. Hawthorne Hotel, 5-8 PM.</p> <p>Lecture <i>The Art of the Passing Generation</i>. Witchcraft in the mind and art of Nathaniel Hawthorne. House of Seven Gables, 7:30 PM.</p> <p>We Claim These Shores: Native Americans and the European Settlements of Massachusetts Bay. Peabody Museum of Salem, Mon-Sat, 10 AM-5 PM; Sun, 12-5 PM.</p> <p>Lecture <i>The Columbus Effect: Native Americans and European Arrival in New England</i>. Peabody Museum of Salem, 8 PM.</p> <p>Lecture on Philip English, a Salem merchant accused of practicing witchcraft. National Park Service Visitor Center, May, Sat-Sun, 2 PM; June-Sept, daily 11 AM & 2 PM.</p> <p>Garden Lecture Designing with the 17th Century. House of Seven Gables, 10 AM.</p> <p>Lecture <i>The Columbus Effect: Native American Arrival in New England</i>. Peabody Museum of Salem, 8 PM.</p> <p>Walking Over The Waters. A Tour of Salem's Waterfront from 1692-1992. Riley Plaza, 10 AM.</p>	<p>May 27-31 <i>Tiubaba's Tale</i>. An excerpt from "Salem's Daughters." Pickering Wharf, Wed-Fri, 10 AM-11 AM; Sat & Sun, 2 PM & 3 PM.</p> <p><i>Tiubaba's Tale</i>. Pickering Wharf, Jun 3-7, 10-14, 17-21, 24-28. Wed-Fri, 10 AM & 11 AM; Sat & Sun, 2 PM & 3 PM.</p> <p>Lecture <i>The Columbus Effect: Native American Arrival in New England</i>. Peabody Museum of Salem, 8 PM.</p> <p>Exhibition Days of Judgment: <i>The Salem Witch Trials of 1692</i>. Essex Institute, Mon-Fri, 10 AM-5 PM.</p> <p>3rd Annual Massachusetts Maritime Festival. Salem Maritime National Historic Site, 10 AM-8 PM.</p> <p><i>Tiubaba's Tale</i>. Pickering Wharf, Jul 1-5, 8-12, 15-19, 22-26, 29-31. Wed-Sun, 2 PM & 3 PM.</p> <p>Sail North '92. Harbor front festival with visiting Tall Ships. Derby Wharf. North Shore Neighborhood Clambake. Winter Island.</p> <p>Aug 9-16 Salem Heritage Days. Community wide celebration.</p> <p>Aug 15 Essex Street Fair. Marketplace celebration. 9 AM-5 PM.</p> <p>Aug 22 <i>T</i> Harry Ellis Dickson Concert with North Shore Philharmonic Orchestra. Salem Common, 8 PM.</p> <p>Seventeenth Century Sampler for Twentieth Century Families. Workshop for parents and children. House of Seven Gables, 10 AM-12 PM.</p> <p>Sep 19-20 Annual Harvest Festival and Americana Craftsware Sale. Essex Institute, 10 AM-5 PM.</p> <p>Sep 23-27 <i>T</i> <i>Tiubaba's Tale</i>. Pickering Wharf, Wed-Sun, 10 AM & 11 AM.</p> <p>Sep 26 Symposium <i>These Quilted Lands: Patches, Threads & Themes in the Nexus of Land & Culture in the Northeast</i>, 1600-1992. Peabody Museum of Salem, 10 AM-5 PM.</p> <p><i>Tiubaba's Tale</i>. Pickering Wharf, Oct. 7-11, 14-18, 21-25, 28-31. Wed-Sun, 10 AM & 11 AM.</p> <p>Oct 23-31 Haunted Happening. Citywide Halloween Celebration.</p> <p>Oct 24 Bazaar. Sidewalk sales, etc. Essex Street Mall, 10 AM-5 PM.</p> <p>Nov 27-Dec 25 Holiday Happenings.</p> <p>Dec 31 Opening Night. A celebration of arts, music, dance and theater.</p>
--	---	--

#6

Intressanta delar av familjen Bishops släktträd

Bridget Bishop (1661-1692)

Mark Bishop (1684-1723)

Steven Bishop (1705-1767)

Nicholas Bishop (1727-1768)

Theodore Bishop (1749-1800)

Richard Bishop (1773-1809)

Larry Bishop (1805-1892)

Disraeli Bishop (1829-1871)

Samual Bishop (1854-1906)

Gabriel Bishop (1882-1910)

Duffy Bishop (1903-?)

David Bishop (1921-1960)

Jonathan Bishop (1939-)

Via annan gren nu levande Bishop

Martha Bishop (1938-)

VOL. 138, NO. 6

DECEMBER 1970

NATIONAL GEOGRAPHIC

OUR ECOLOGICAL CRISIS

POLLUTION, THREAT TO MAN'S ONLY HOME 738

GORDON YOUNG, JAMES P. BLAIR

THE WORLD—AND HOW WE ABUSE IT 782

SPECIAL MAP AND PAINTING SUPPLEMENT

THE FRAGILE BEAUTY ALL ABOUT US 785

HARRY S. C. YEN

LAND DIVING WITH THE PENTECOST ISLANDERS

RALPH MULLER 799

OLD SALEM: MORNING STAR OF MORAVIAN FAITH

ROWE FINDLEY 818

EDITOR FREDERICK G. WOSBURGH RETIRES;
SUCCEEDED BY GILBERT M. GROSVENOR

ROBERT W. MADDEN

MELVIN M. PAYNE 838

SCIENTIST STUDIES JAPAN'S
FANTASTIC LONG-TAILED FOWL

FRANK X. OGASAWARA 845
EIKI MIYAZAWA

SEARCHING OUT MEDIEVAL
CHURCHES IN ETHIOPIA'S WILDS

GEORG GERSTER 856

Old Salem

MORNING STAR OF MORAVIAN FAITH

By ROWE FINDLEY
National Geographic Senior Staff

Wonder shines in young eyes at the Christmas Eve lovefeast in Old Salem, North Carolina.

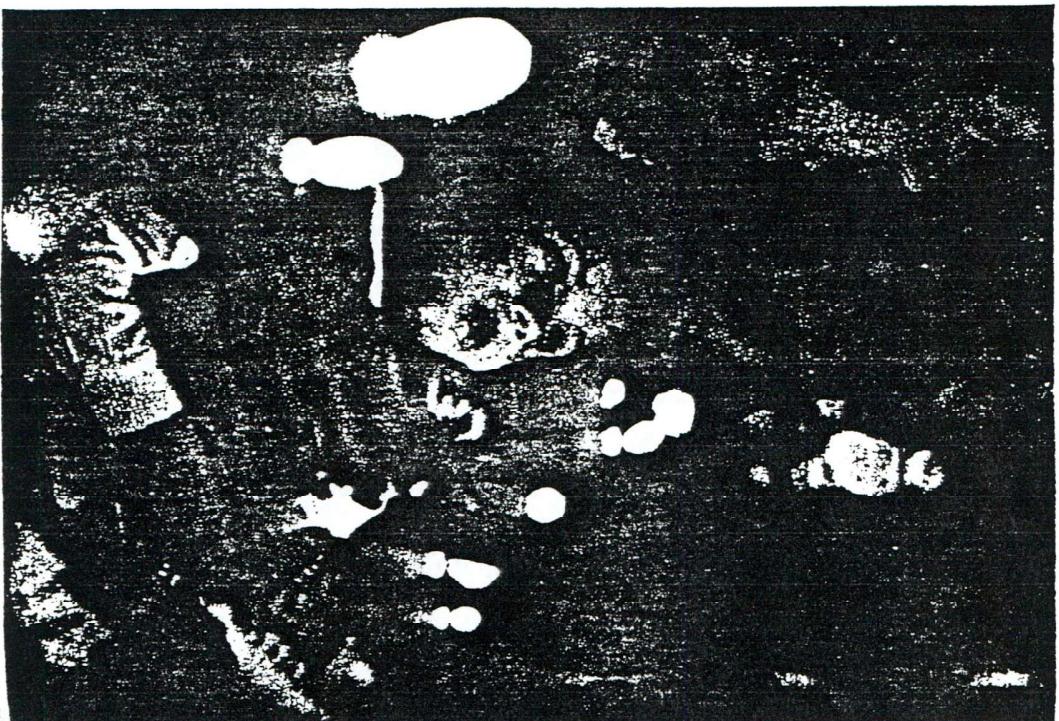
A tranquil fold of the past set in the heart of modern Winston-Salem, the restored town recaptures the sights and sounds known to hardy Moravians who built it on a wilderness hillside beginning in 1766. The Protestant denomination, formally the Unity of Brethren, pretences Luther by 10 years and claims 360,000 followers across the world. Moravians may mark any special occasion with a love-feast, the sharing of a simple meal with music and meditation; two Christmas Eve services in Old Salem's Home Church are held especially for children. Candles symbolize the Christ Child's coming. God's answer of love to the world's dark hates.

Bell Ringers and Carolers Proclaim Joy

Now we sit in the bright white sanctuary, our gaze upon a painting above the chancel showing the manger of Bethlehem. It is on a translucent panel and softly back-lighted, a traditional bit of Christmas from the 18th century. Over it hangs another traditional piece, a glowing Moravian star, its many long, slender points reaching out to the whole universe. As we sip the coffee and eat the bun, the sounds of Christmas swell over us—in the mighty rumble of the organ's great bass pipes, in the reverberating carols of young bell ringers, in the high unwavering purity of a young boy's voice . . .

"Morning Star, O cheering sight!
Ere Thou cam'st, how dark earth's night!"

Echoing their small leader's song, a phrase at a time, the congregation celebrates the coming of the Christ. For me, fresh from a reading of the Moravians' bittersweet history, flood tides of other events rush to mind—events beginning with John Hus, Czech patriot and preacher who was burned at the stake in 1415 for demanding church reform. His call for a cutting away of pomp and dogma led to the founding four decades later, of the Moravians' Unity of Brethren. Because of his anticipation of Luther's ferment, the Brethren know him proudly as "the Morning Star of the Reformation."

Photographs
by ROBERT W.
MADDEN

YOU MUNCH a plump brown bun and sip a mug of steaming coffee, and that's all there is to a lovefeast, as far as the fare is concerned.

But a lovefeast is a feast of the heart, and for those who pack Old Salem's Home Church country in 1753. Twelve years later they began to clear land for their central town, which they named Salem—from the Hebrew

word for peace. And on every Christmas Eve since 1771, when women and children began to join the menfolk in the raw new village, there has been a lovefeast here. Now my wife, three sons, and I were about to attend one.

"Just follow the crowds." This advice, overheard as we hurry along Academy Street, is hardly needed. Everyone in town seems headed for the hooded front entrances of Home Church as late-afternoon shadows climb the leafless tracery of trees that arch over Salem Square.

Bell Ringers and Carolers Proclaim Joy

Now we sit in the bright white sanctuary, our gaze upon a painting above the chancel showing the manger of Bethlehem. It is on a translucent panel and softly back-lighted, a traditional bit of Christmas from the 18th century. Over it hangs another traditional piece, a glowing Moravian star, its many long, slender points reaching out to the whole universe. As we sip the coffee and eat the bun, the sounds of Christmas swell over us—in the mighty rumble of the organ's great bass pipes, in the reverberating carols of young bell ringers, in the high unwavering purity of a young boy's voice . . .

"Morning Star, O cheering sight!
Ere Thou cam'st, how dark earth's night!"

As I visualize a pioneer town's candle-point of civilization against primeval forest, the song seems to celebrate Salem itself.

Now chandeliers dim, and into the gloom march *Dieners*, or servers, bearing trays of flaming beeswax candles, one for each worshipper. With candles flickering like stars (opposite), the congregation stands and sings:

"Praise the Lord, Whose saving splendor Shines into the darkest night;
O what praises shall we render
For this never-ceasing light!"

The 45-minute service didn't seem nearly that long. "I wasn't ready for it to end," said my wife Virginia, echoing my mood. We drifted outside and clustered together, a little uncertain island amid a purposeful current of people that swirled toward hallowed doorways and crackling hearths.

"This way to the Salem Tavern for pumpkin soup, roast duck, and apple dumplings," I said.

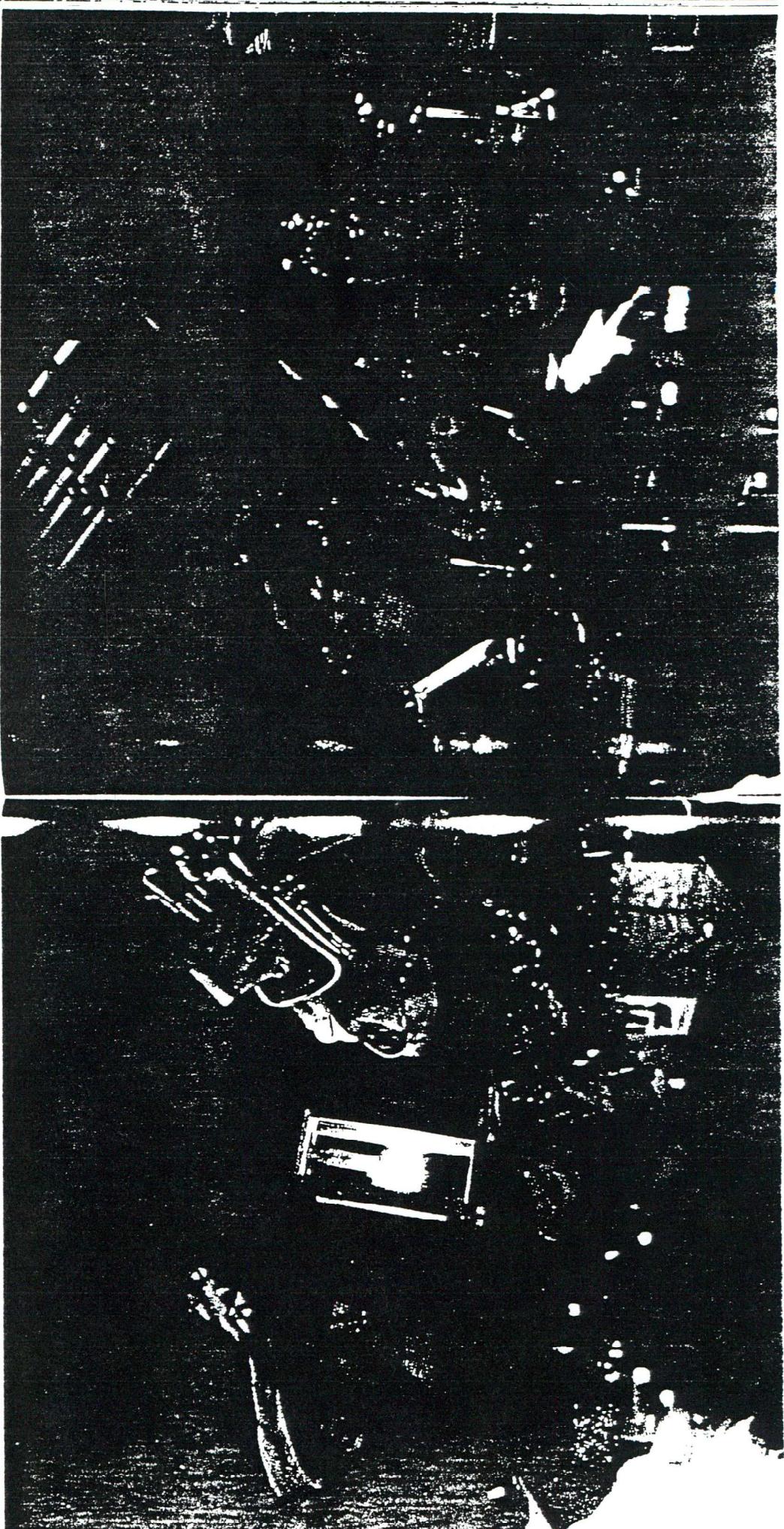
"What else is it famous for?" son Steve, 12, wanted to know.

"Washington slept there," offered David, 15-year-old John.

What David said about George Washington was true: our first President slept in the Tavern on two spring nights in 1791 during a state visit. You can read in Salem's official diaries how he was welcomed with trumpets, French horns, and trombones; how he admired the town's system of running water, attended a spirited *Singetunde*, or congregational singing, and made enough appearances to please farm families who surged in for a glimpse of the most notable man in this country.

When you stop at the Tavern today, you do not go to the restored 1784 brick building, kept as it was in the 18th century. Instead, you find a table next door in the cheerful yellow-frame annex, built in 1816 to handle overflow guests and now equipped with modern kitchens to serve several hundred hungry people a day (see No. 35 in painting, pages 82-4-5). There, by a cheery upstairs fire, we dined off pewter, joined in some caroling, and had tur-nip soup because the pumpkin soup was gone.

The Salem Brethren who greeted Washington cocked an ear heavenward in all that they did, and their tight-knit community reflected this total reliance upon the Almighty. The church owned all town property, and the 100,000 acres of surrounding land purchased from Lord Granville, one of Carolina's royal

"Christmas 1800" returns to Salem as bandsmen fill the crisp December night with "Joy to the

prophets. Society was divided into groups, or choirs, according to age, sex, and marital status: little children, older boys, older girls, the adult single brothers, the single sisters, the married men and women, the widowers and the widows. The single sisters and the single brothers lived in separate communal houses (above). Fun and worship, as well as work, were often conducted by choirs, and when members died, and were laid in God's

Are they were buried not in earthly tombs but in their proper choirs. Even in marriage, the church policed divine will through a curious device—the lot space (\$250). All important questions were decided by drawing one of three hollow reeds from a wooden bowl (one red held "*Ja*," one "*Nie*," and the third was blank, meaning the question was premature or needed repromising). The lot developed out of the Moravians'

absolute faith in divine guidance in all things affecting their lives. Thus they surveyed and resurveyed sites when the lot rejected the first five locations chosen for Salem.

But it was the issue of marriage that took loomed the lot from Amici, especially the young symbol in Europe heard increasing sad plights, such as the seven ones drawn by

leaving Salem, even John Vozier and his wife,

ended. At last, in 1816, the sound exemplified

old: "Hall-timbered Single Brothers House once sheltered all unmarried males from age 14.

marriage from the lot bowl"; tasks John wed his Christina, a union lasting 44 happy years. The lot was on its way out.

The old Salem that greeted us last Christ- mas Eve had long since ceased to be the tight-knit pioneer settlement it was; but the sights, sounds, and spirit of those early days were very much alive.

"We think Old Salem is different from other restored communities because people

"...live here and work here, or go to jobs in Winston-Salem," explained James A. Gray, Chairman of the Board of Old Salem, Inc., the nonprofit corporation that runs the historical district. "Some of our homes are restored by private owners, under our control and guidance, and they live in them the year round."

The presence of the Home Moravian Church on the Square, with about 1,900 members, also helps make this a living town. The Christmas Eve lovefeasts, when the church hills up four times and still must turn people away, and the annual Easter Sunrise Service, when 20,000 or 30,000 people come to God's Acre, are two examples of a program that spans all seasons.

"Fires in the Fireplaces, Apples in the Bowls"

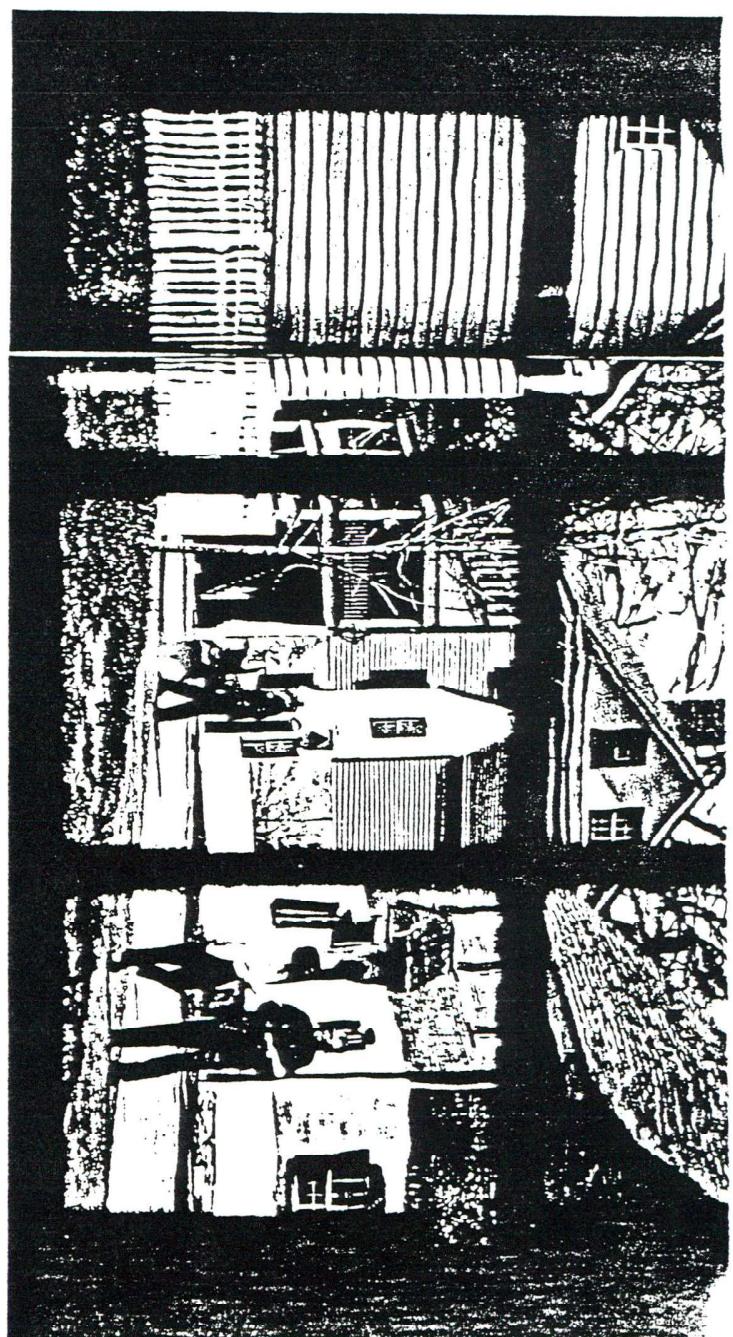
A man who worries about how lively and real Old Salem seems to its visitors is Nicholas B. Bragg, the Director of Education and Interpretation.

"What do you do with the Single Brothers House, the Boys' School, or any of our other six walk-through buildings to convey the mood and environment of early Salem?" he asks. "The important thing is to bring action and life to the old houses. That's why we have a tinsmith making candle sconces or cookie cutters, a dyer brewing yellow dye in a pot of onion peels [page 831], a gunsmith shaping a maple stock [page 827]. That's why we have a village pump for you to work, fires in the fireplaces, apples in the bowls."

Nick Bragg has no need to worry. From the 50 states and many foreign lands the visitors come—100,000 a year—and find the world of today falling away. Teacher Marjorie Corum of Kernersville, North Carolina, shepherded her fifth-graders through the town and said, "They seem to feel they are actually walking the streets in the 1700's." Joe McDonald, of Columbus, Ohio, began visiting relatives in Old Salem each Christmas and became fascinated with making beeswax candles. To date he has made 2,000 for his state historical society, which uses them in historic Ohio homes.

Seeking the Salem of the past, our boys seemed strongly moved by their sense of smell—right through the Dutch door of the Winkler Bakery, where Master Baker Edwin P. Hale (page 826) directs a crew of six each weekday morning in producing 125 loaves of assorted white, honey-wheat, and pumpernickel bread, plus 20 pounds of Moravian cookies, plus 25 trays of gooey brown Moravian sugar cake. But it was the small 18th-century pipe organ in the *Saal*, or meeting room, of the half-timbered Single Brothers House that brought the Moravians' past back most sharply for me. No syrupy triller of tunes, this instrument, but a harsh and biting enunciator of sound that bespoke iron character and faith forged in flames of persecution and death. I could see resolute John Hus's face through the smoking faggots of his funeral pyre, hear the musketry and cannonading that marked the growing wars between the Brethren and Romish forces in Bohemia and Moravia, wars that culminated in 1621 with defeat for the Unity, and 100 years of persecution.

Window on a simpler age frames 20th-century visitors to restored Main Street. This view from the 1769 Single Brothers House looks out on a corner of the 1771 Mätsch Tobacco Shop and across the street to the hooded front of the 1800 Winkler Bakery. Some 100,000 people annually visit Old Salem, whose exhibits remain open all year.

President George Washington stayed in 1791. Tobacco Shop and the mellow brick Tavern where

Artist Seidler has bordered his re-creation with objects meaningful to Moravians — antique musical instruments, a beeswax candle ribboned in Christmas red, and the cherishing coffee mug and buns of the lovefeasts. To keep the browning bread from blistering, bakers slashed the "M" in the dough — for Moravian, some speculate. The nightwatchman blew the conch shell on his rounds, and sang a different verse for each hour: "Hear, Brethren, hear! The hour of nine has come. Keep pure each heart, And chasten every home."

PAINTED BY STANISLAW KLEK IN STONE BY RICHARD A. HARRON
GEOGRAPHIC ART DIVISION © NATIONAL GEOGRAPHIC SOCIETY

OLD SALEM BY MOONLIGHT: on a winter's night beams hearth warmth and candle glow upon a snowy world. Almost half the buildings of 1820, zenith age for the church-run town, have survived the years. A nonprofit corporation now restores them, halting a skid of the area toward

1

7

THE NATIONAL ECONOMIC SOCIETY

۱۷۴

2

二

七

3

9

110

OLD SALEM LANDMARKS WITH DATES OF CONSTRUCTION; (R) INDICATES RECONSTRUCTED BUILDINGS; (SC) SALEM COLLEGE BUNKHOUSE

Heritage of time-tested recipes stands behind Master Baker Edwin P. Heile, cutting out heart-shaped cookies. An oak-and-hickory fire built directly in the yawning oven each weekday morning heats it to 440° F. When the coals are raked out, baking proceeds in descending order of temperature needs—white bread, rice or honey wheat, Moravian star cake, cookies. Output of the Winkler Bakers seldom equals demand.

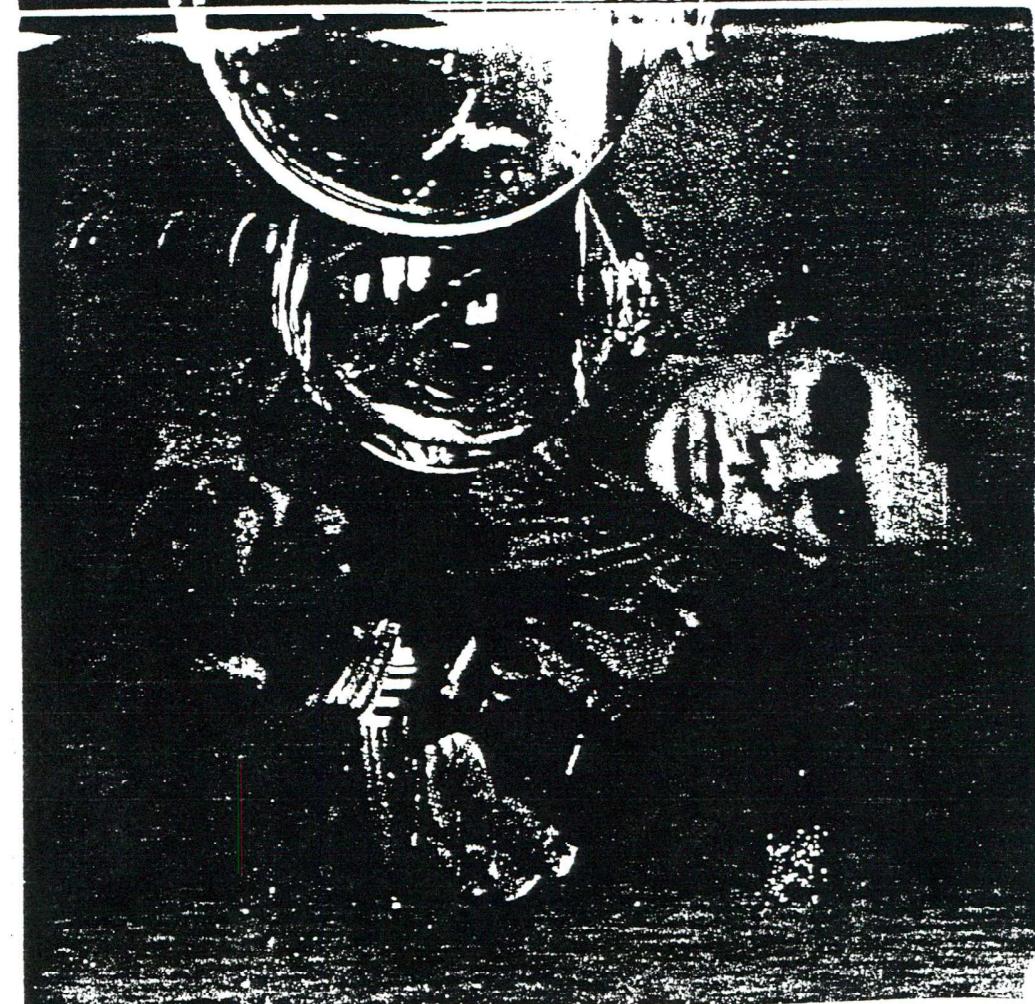

I could hear the notes of hope that surged in 1722 when a tiny band of exiles escaped to refuge in Saxony on the estates of devout Nicholas Lewis, Count of Zinzendorf, who allowed them to found a village called Herrnhut on his lands, and became their beloved patron and leader. Here the church suddenly flowered from its "hidden seed," so carefully and persistently nurtured during the century of hiding, and from here flowed a wellspring that sent Moravian missionaries all over the world, and settlers to plant the faith on the untamed lands of North America.

I could see the deep-set eyes and heavily jowled face of Bishop August Gottlieb Spangenberg, first leader of the Unitas in America, as he captained an exploration party heading southward from the congregational town of Bethlehem, Pennsylvania, in the fall of 1732 to seek a site for settlement in Carolina. By January 1733, he would write: "It is the middle of winter, and the ground is covered with snow, but we are camping in the forest, well and content under the wings of the Almighty."

The land on which we are now encamped

seems to me to have been reserved by the

Top of the cobbler's hammer times. Wooden pegs by the right of a "shoemaker's window." Watch-tipped globes that magnify and concentrate a single candle. One globe produces the effect that tour can serve as many craftsmen. E. Ron Ray works in a shop in the Single Brothers' House.

Gunsmith's pride. Only made stock of a long rifle, jaws with silver inlay, a brass butt plate, also enhanced inlaid. Paul-Moravian-made only hunting weapons in plantation days before the Civil War the community had bands for Confederate units. Today they leave nothing to individual taste.

Lord for the Brethren.... It has countless springs, and numerous fine creeks; as many mills as may be desired can be built. There is much beautiful meadowland...."

"Women's Liberation" 300 Years Ago

Except when Moravians put on colonial homespuns for a pageant, they don't look different from anybody else, but I knew that they were different. I went to talk about that difference with Dr. J. C. Hughes, for 16 years Pastor of Home Church, and Chairman of the Central Elders, a body representing 14 of Winston-Salem's Moravian churches.

"Moravians have always been contemporary in most respects," Dr. Hughes told me. "Two of their outstanding differences, in education and music, arose originally from the teachings of John Hus."

Hus never contemplated forming a new church, but wished to reform the old one, chiefly by putting Christian duty before dogma and by returning to the people the practices of worship—the singing, and the reading and explanation of the Scriptures. The latter two points required literacy and musicianship; Moravians became leaders in both.

Dr. Dale H. Gramley, President of Salem College, helped me understand why women were included in the Moravian educational system, contrary to the custom of the times. He referred me to a quotation from John Amos Comenius, a Moravian bishop and educator (1592-1670). Legend has it that Comenius turned down the presidency of Harvard to remain close to his Moravian people, then under severe persecution in central Europe. More than 300 years ago he wrote: "No reason can be shown why the female sex... should be kept from a knowledge of language and wisdom. For they are also human beings, an image of God, as we are.... Why then should we merely dismiss them with the A B C and drive them away from books? Are we afraid of their meddling? Then more we introduce them to mental occupations, the less time they find for meddling, which comes from emptiness of mind."

"In 1772," Dr. Gramley said, "the Salem community opened a school for its two little girls, although they were only 3½ and 5 years old. That was a year before they began a school for the boys."

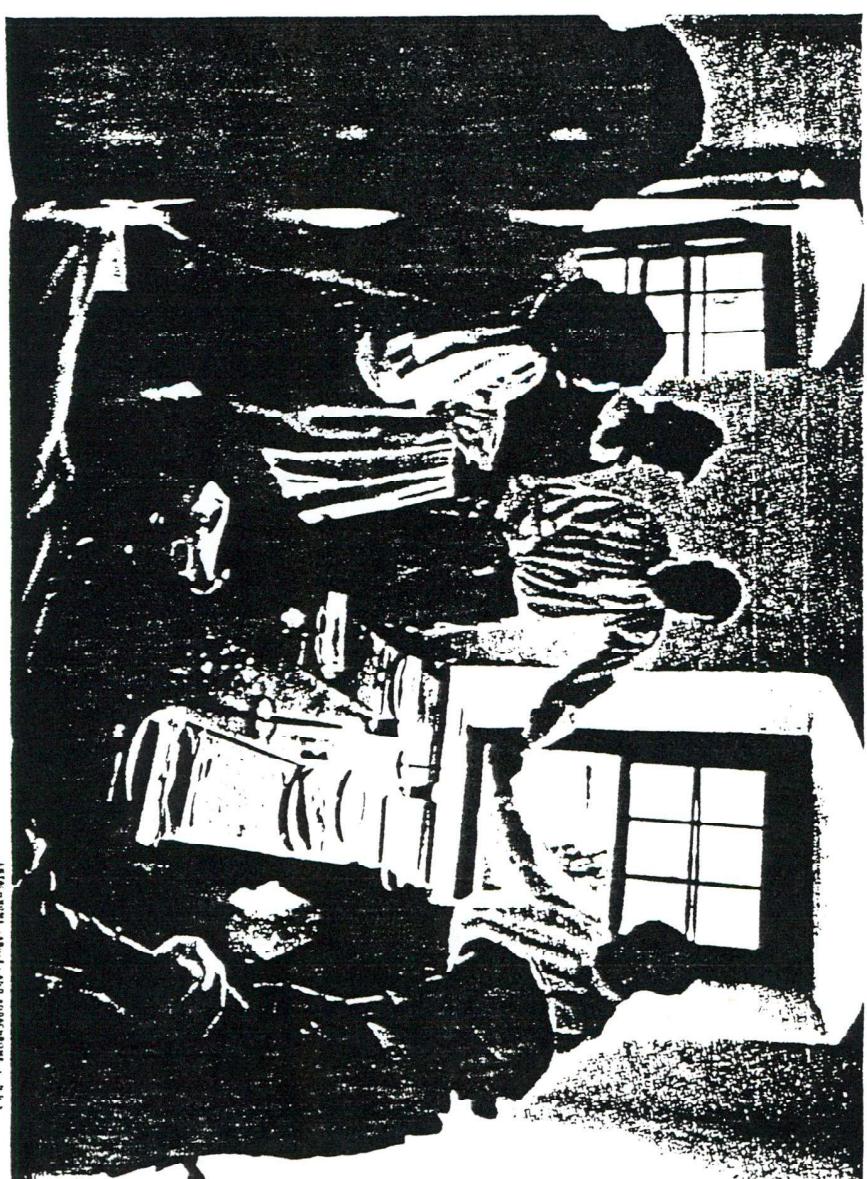
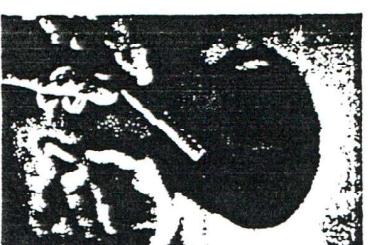
The girls' school soon became Salem Academy—a still-vigorous institution with 155 students—from which Salem College evolved in the 1880's. The college now enrolls some

570 girls and a few boys from 27 states and three foreign countries. There will be a 200th anniversary celebration in 1972.

As for music, it is as much a part of Moravian life as food and drink. Moravians take that they give their babies horns in place of rattles. Pioneer Moravians in America were performing Bach and Handel when other settlers were happy to hear a jew's-harp or some raspy "hoddin'. The Brethren greeted each festival day with trombone fanfares, sounded horns from rooftops in thanks for the completion of new buildings, announced births, marriages, and deaths with "primal hymns, and in between times sang or played just for the fun of it.

Colonists of more puritanical persuasion doubted that the Creator could look with favor upon so much music-making. Moravians delight in the story of an exchange

Whether making sausages or music, Moravians had a tendency to excel. A habit which was noted in Salem's earliest days, when a provincial North Carolina assembly debated ways to improve the colony's lamentably weak craftsmanship. It was proposed to offer prizes for excellence in the crafts, and one legislator rose to say he endorsed the proposal, with the stipulation that Moravians be excluded from the competition, lest they carry off all the awards.

"Nein," says the lot, used by early Moravians to seek divine guidance on major decisions, including marriage. The lot bowl held three reeds: "Ja," "Nein," and a blank that meant the question was premature or poorly phrased. The practice finally died about 1816.

Bowed heads ask blessing on a candlelit meal in the Single Brothers House Students in a seminar on historic restoration wear 18th-century dress for a Moravian cook-in—stew, slaw, hocke, molasses, cider.

Between a zealous young preacher and a more practical-minded older minister, after both had enjoyed a lively concert by musically talented Brethren. Was it proper, the young cleric wondered, for these performers to use the same instruments to worship the Lord?

"And shall you, sir," the older minister countered, "preach with the same mouth with which you are now eating sausages?"

Whether making sausages or music, Moravians had a tendency to excel. A habit which was noted in Salem's earliest days, when a provincial North Carolina assembly debated ways to improve the colony's lamentably weak craftsmanship. It was proposed to offer prizes for excellence in the crafts, and one legislator rose to say he endorsed the proposal, with the stipulation that Moravians be excluded from the competition, lest they carry off all the awards.

Salem village fathers of 1849 might have been equally concerned with all aspects of life, noble or humble."

Town Was Drifting Toward Destruction

Salem village fathers of 1849 might have been becoming the new Forsyth County seat, which was located instead no more than a mile to the north in the new town of Winston. They made Salem an urban backwater that remained fairly static while Winston grew and changed around it.

But by the 1930's and '40's, Salem had become such a backwater that a slide toward slum conditions seemed irreversible. Snack

stands and neon-faced markets rose in the shadow of Home Church and Salem College; utility wires sagged from creosoted poles. Salem appeared marked for lingering death from urban blight.

The Allen Sisters Save a Tavern

A few worried voices tried to arouse the citizenry, but hardly anyone seemed to be listening.

One worrier decided upon direct action in 1929, when the historic old Tavern was about to be converted to apartments. Miss Ada Allen, petite Salem College alumna—a former art teacher there, and for years a Winston-Salem interior decorator—persuaded the Tavern owners to lease the building to her. Then, because the lease was taking her rent money, she and three sisters moved in. They lived there for ten years.

Her holding action worked. She stirred the concern of R. J. Reynolds, Jr., of the tobacco family, and he bought the property for the Wachovia Historical Society, which later leased it to Old Salem, Inc.

The vision of a restored Moravian town began to stir others. Mr. and Mrs. William K. Hoyt bought the 1793 Ebert-Reich House

in 1937. Dr. and Mrs. George E. Waynick moved into the 1831 Kühl place and started restoring it.

Then Charles H. Babcock, Sr., son-in-law of the senior R. J. Reynolds, decided the time was right for uniting citizens into a body that would restore Salem. And that is how Old Salem, Inc., was born, in 1950. Miss Allen became a trustee.

"I never had money to put into it," she told me, "just enthusiasm. But once Winston-Salem people start on a project, you can count on them."

It has been a unique partnership, and not always an easy one, but it has worked. Private citizens, local foundations, the governments of Winston-Salem and Forsyth County, the Moravian Church, Southern Province, and, in recent years, the State of North Carolina all have contributed money or effort. No Federal assistance has been sought.

Today's flourishing Old Salem program makes it difficult to recall those shaky early days. But Board Chairman Jim Gray remembers them well.

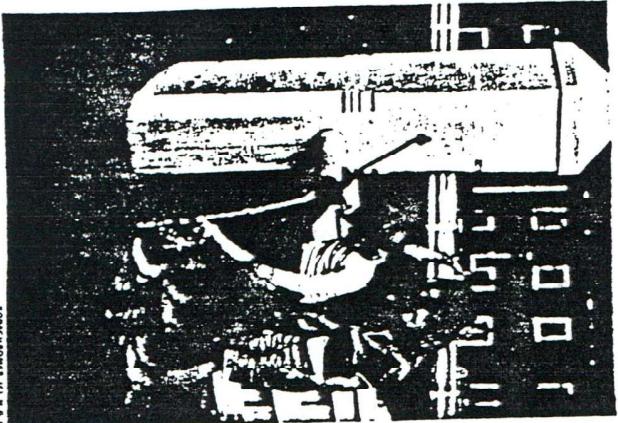
"We operated for 18 years under a zoning ordinance that nobody believed would stand up in court," he told me. To protect the historic area, the city statute provided architectural controls that had never been authorized by any state legislative action.

When one property owner seemed determined to test the zoning law in court, Jim bought the house and held onto it until Old Salem, Inc., could take it off his hands.

Today Old Salem has a zoning law solidly based on a 1965 state statute calling for the

With a gash and a gush, the town pump provides a foot bath for children. Salem boasted a gravity-flow water system, with hollowed-log pipes, that won George Washington's admiration. Across the Square, the 1786 Single Sisters House remains a house for single sisters; it's a girls' dormitory of Salem College.

Boiling brew of onionskins offends the nose but makes yellow dye to tint yarn. Like craftsmen of old, Salem dyers use only natural substances—elderberries, maple bark, Queen Anne's lace, sassafras root, lo name a few. In early Salem, ribbons were badges of a woman's status: blue for married, white for widowed, pink for single adults, pale pink for little girls, cherry for older girls.

Profile of a Moravian: Salem has always known kin of Peter Blom, Jr., who left an electric job to become town tinsmith, turning out candle-snuffers and sausage stuffers. As youngster, watch he shapes consists

preservation of historic areas as a common heritage.

Other problems continue, however. The traffic that clogged Main Street had to be re-routed over a new bypass; unsightly utility wires went underground. Some 200,000 citizens have gone into making Old Salem live again. The man responsible for the actual restoration still marvels at how he became involved:

"I was an antique dealer," Restoration Director Frank Horton said, "and I wanted to check details of an early house. So I went to

the archives of the Moravian Church. There I met Dr. Adelade Fries."

Dr. Fries, for three decades the church's chief archivist, compiled a multi-volume history that not only evokes professional admiration but reads better than most novels. Perhaps she perceived in intense young Frank Horton a worthy recruit for the cause of preserving the Moravian past. She dazzled him with the wealth of records available on Old Salem buildings and got him as thoroughly hooked on the old structures as he was on antique

stices in the form of a child's hand—"the best tool ever made. I tell them" Clay pipe comes from an 18th-century model, in faceted glasses from a grandfather. His silver corner sweetens, church bands, spade \$20.

furniture. He has been restoring buildings for Old Salem ever since, and he has never accepted a cent of salary.

The trail of the past has led not only into mostly local attics and cellars, but across the Atlantic to far-off Herrenhoff, behind the Iron Curtain in East Germany.

"The plans and elevations for many houses in Salem, including the first house built, were found in the archives there," he said.

The first buildings, in nearby Bethlehem, stand as the initial site of Moravian settlement. Have long

since vanished, though the 1788 church still stands. On a late-winter afternoon I drove six miles northwest from Salem to view it in the gray of dusk. The name means "House of Passage," and that's just what its founders planned it to be, a transition town to be used until Salem was ready for occupancy.

But before that could happen, there came the French and Indian War, from 1754 to 1763. The poor first Brethren built a stockade for protection. After the war, visiting Cherokee confesses that it was not the log walls

that selected men, out the frequent ringing of a bell and playing of horns—big medicine indeed to men whose ears had never been bombarded by such sounds!

Though Frank Horton turned to restoring buildings, he never gave up restoring antiques. As a measure of his talents, he created a new institution for Old Salem, a joint venture with his mother, Mrs. Theo. Tafaterra, also an authority on antique furnishings. The resulting Museum of Early Southern Decorative Arts, at the foot of Main Street, contains 15 rooms furnished by period from 1690 to 1820.

Special recognition came to Frank and to Old Salem, Inc., last month, in the form of the most prestigious prize that can be awarded by the National Trust for Historic Preservation—the Louise duPont Crowninshield Award for superlative achievement in restoration.

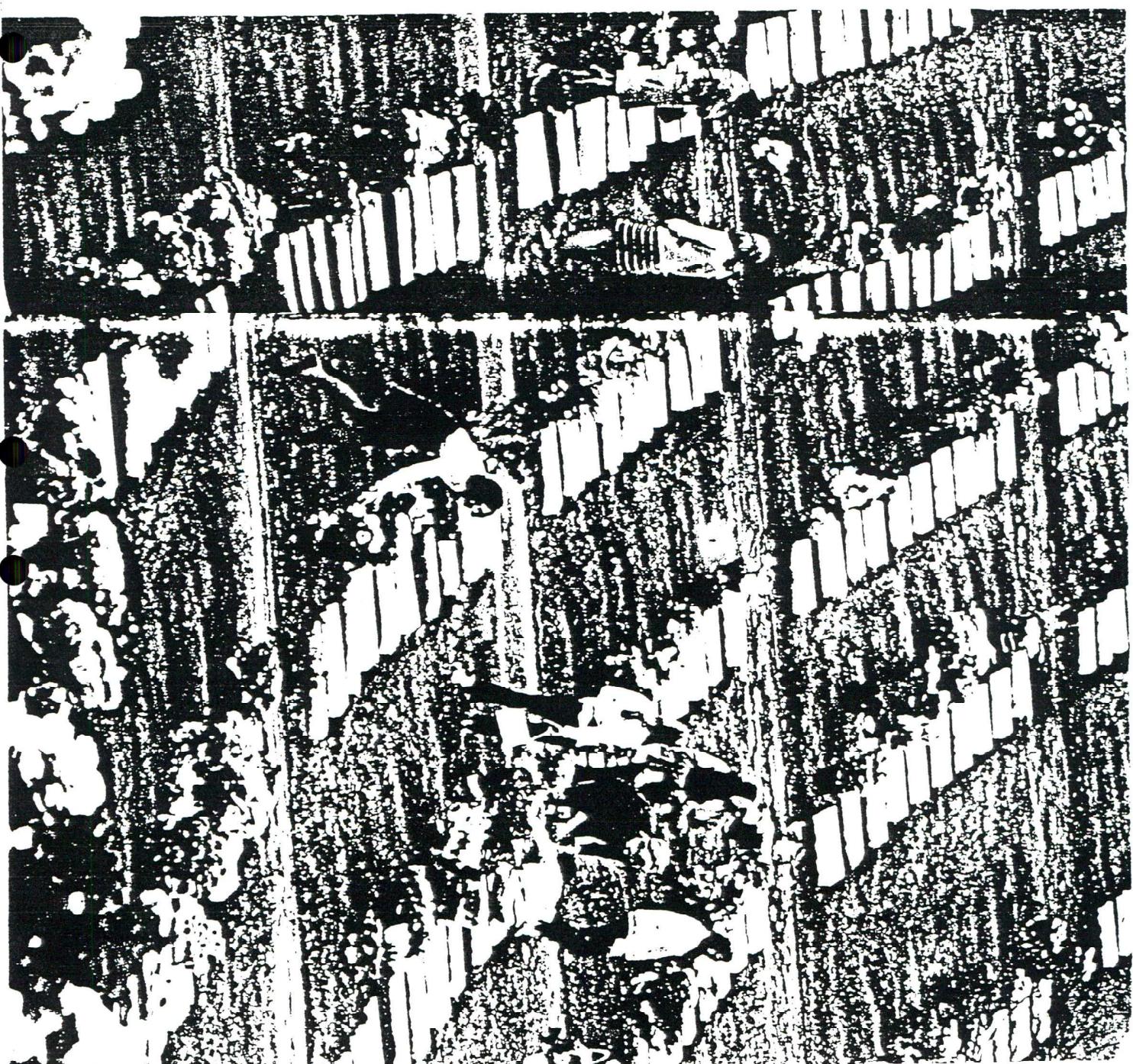
"Sleepers, Wake!" Say Predawn Easter Bands

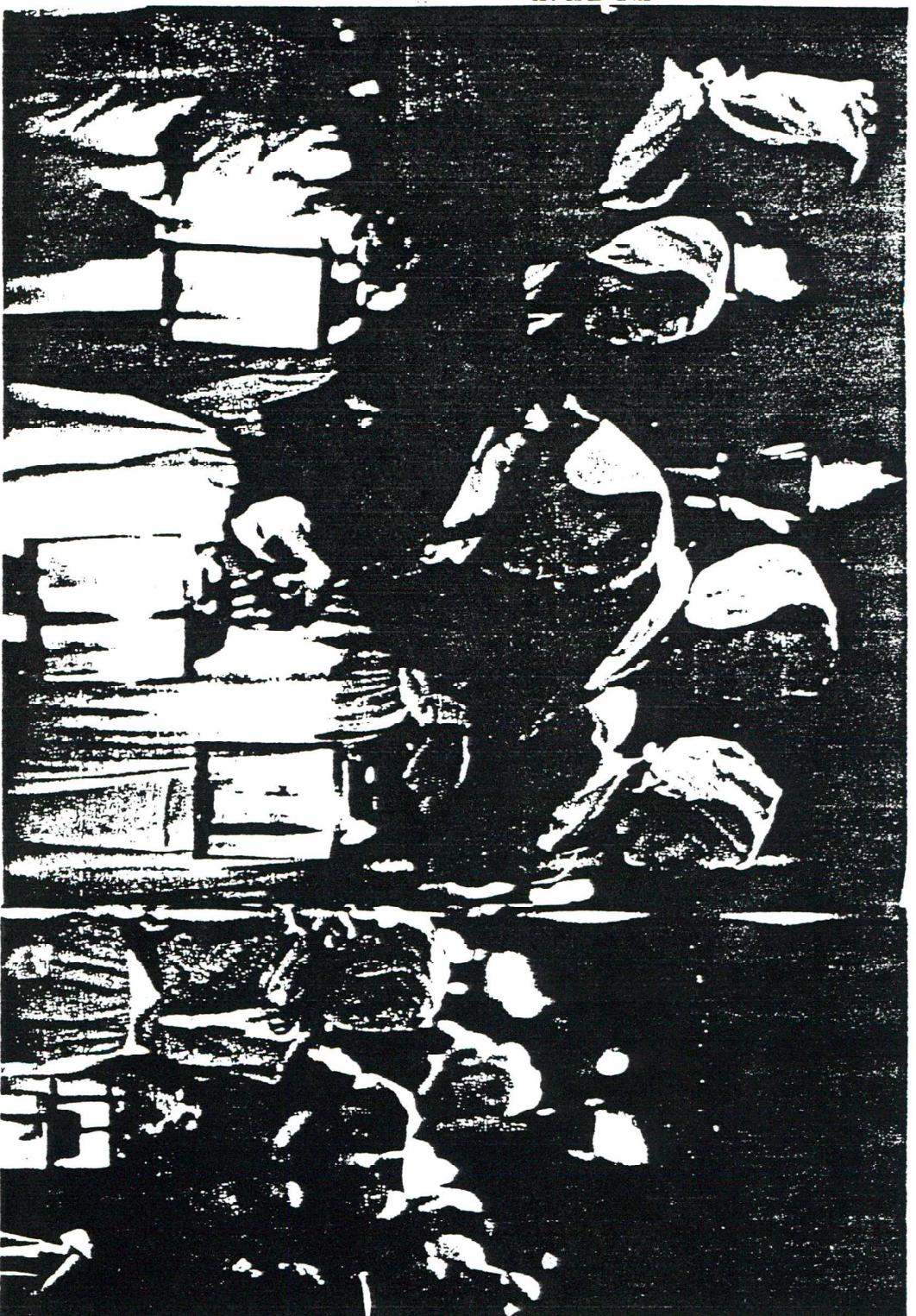
Bridging the present and past (and as old as the Christmas Eve lovefeasts), Salem's traditional Easter sunrise service brings the biggest throngs of the year to Church Street and the grassy aisles of God's Acre.

"It takes 2,000 people just to stage the service, and almost 500 of them are members of the bands," said Dr. Edwin L. Stockton. We talked in his office, where he works as Treasurer of the Moravian Church, Southern Province, across upper Church Street from his carefully preserved early-19th-century home. "You ought to go out with one of the six church bands that begin playing on street corners at 2 a.m."

Grooming God's Acre for Easter requires toothbrushes to scour the incised lettering of headstones to uniform whiteness (above); flowers bedeck virtually every grave. Thousands gather at Easter sunrise to proclaim, "The Lord is risen!" and march into the graveyard to the antiphonal chorales of half a dozen bands. Flat stones show humility; uniform size reflects the democracy of death. Burial is not by families but by choirs—groupings by age, sex, and marital status.

Benediction of peace, 1783: Salem salutes the Nation's first Independence Day without war;

With Dr Stockton's help, son Steve and I got invited to follow musicians of Calvary Moravian Church. I was happy to see that they were led by my friend Peter Blum, Jr., Old Salem's resident tinsmith. They would make their way to Home Church, pausing to play here and there. Since they would cover quite a distance, they would go by bus. I was glad of that, too, for it was raining.

"Sleepers, Wake!" the brass choir commanded on a corner outside Calvary Church.

and the chords of the opening chorale drifted into the dark and drizzle. Then we all clambered onto the bus, being careful of the dearrances for the tubas and trombones.

After a two-hour musical pilgrimage, we reached Home Church, where the rest of my family joined us for the traditional predawn band breakfast for almost 500 musicians.

We had to pass up seconds on the home-made biscuits in order to be in Salem Square before 5:30. As the silver-toned bell atop the

detailed accounts permit this authentic restaging,

church chimed out, church pastor Dr Hutchings emerged from the front entrance and mounting a green wooden dias, proclaimed,

"The Lord is risen."

"The Lord is risen indeed," responded the multitude, stretching away out of sight—an estimated 20,000 strong despite the drizzle.

The traditional Easter hymn begins at the church and concludes a few hundred yards to the north in Good's Ave. where more than 1,000 Moravian dead await the coming of

Christ. While the throng shuffles silently, reverently up Church Street, the six bands play antiphonally, one proclaiming a musical phrase from the Square, another answering from a point along the way. Reassembling in the graveyard, the massed musicians under veteran bandmaster Austin E. Burke, Jr., make the gray dawn vibrate with the throbbing triumph of Beethoven's "The Heavens Are Telling."

And with that, the thousands of people sing "*Then let the last loud trumpet sound,
And bid our kindred rise,
Awake, ye nations under ground,
Ye saints, ascend the skies.*"

After such an Easter, I did not expect that my emotions could be played upon much by any other observance Old Salem had to offer. I was wrong. There was the Fourth of July. Old Salem has brought it to life again as it was in 1783 on the first Independence Day after peace with Britain was signed (left).

An extraordinary job of historical detective work, begun by the late Dr. Fries and concluded by the able researchers of the Moravian Music Foundation, has brought to light the original "Psalm of Joy" sung on that day, as well as records of the other activities. The Brethren celebrated in response to a proclamation by the Governor that North Carolinians hail the day "with solemn Thanksgiving." This the Moravians did with great feeling, for as pacifists they had suffered mistrust, abuse, and exploitation by both sides during the eight-year struggle.

But it was not the restaging of those 1783 events that I found so moving, nor was it the singing again of the "Psalm of Joy," although that was glorious music.

What stirred me the most was a custom that Home Church has followed since 1837, during an early-morning service on the Square. Members sing patriotic hymns, and the pastor reads the Declaration of Independence. . . . "We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness. . . ."

As those words rang across the historic Square, it occurred to me that I could think of no more appropriate way to mark the Fourth. Those words got right to the heart of the matter. The way John Hus did. The way lovefeasts do, with a direct simplicity that is part of the Moravian genius. **THE END**

Althotas

length they reached the sea shore, and *Alryu* turned and showed himself to all the people. Then, spreading a scarf on the surface of the water, he walked over it lightly, before the boats which were to pursue him were ready. This adventure confirmed his reputation as the greatest magician who had lived within the memory of man. But at last a Turkish prince, a subject of the Persian king, bribed the father-in-law of the sorcerer to kill him, and one night, when *Alryu* was sleeping peacefully in his bed, a dagger thrust put an end to his existence.

Althotas : The presumed "master" and companion of Cagliostro. Considerable doubt has been expressed regarding his existence. Figuier states that he was no imaginary character; that the Roman Inquisition collected many proofs of his existence, but none as regards his origin or end, as he vanished like a meteor. "But," states the French author, "he was a magician and doctor as well, possessed divinatory abilities of a high order, was in possession of several Arabic manuscripts, and had great skill in chemistry." His connection with Cagliostro will be found detailed in the article on that adept. Eliphas Levi states that the name *Althotas* is composed of the word "thot" with the syllables "al" and "as," which if read cabalistically are *sala*, meaning messenger or envoy; the name as a whole therefore signifies "Thot, the Messenger of the Egyptians," and such, says Levi, in effect he was. *Althotas* has been sometimes identified with Kolmer, the instructor of Weishaupt in magic, and at other times with the Comte de Sainte-Germain (both of whom see). It would indeed be difficult to say with any definiteness whether or not *Althotas* was merely a figment of Cagliostro's brain. The accounts concerning him are certainly conflicting, for whereas Cagliostro stated at his trial in Paris that *Althotas* had been his lifelong preceptor, another account says that he met him first on the quay at Messina, and the likelihood is that his character is purely fictitious, as there does not appear to be any exact evidence that he was ever encountered in the flesh by anyone.

Alu-Demon : This Semitic demon owes his parentage to a human being; he hides himself in caverns and corners, and sinks through the streets at night. He also lies in wait for the unwary, and at night enters bed-chambers and terrorises folks, threatening to pounce upon them if they shut their eyes.

Amadeus : A visionary who experienced an apocalypse and revelations, in one of which he learned the two psalms composed by Adam, one a mark of joy at the creation of Eve, and the other the dialogue he held with her after they had sinned. Both psalms are printed in Fabricius' *Codex Pseudepigraphus Veteris Testamenti*.

Amaimon : One of the four spirits who preside over the four parts of the universe. *Amaimon*, according to the magicians, was the governor of the eastern part.

Amandinus : A variously coloured stone, which enables the wearer of it to solve any question concerning dreams or enigmas.

Amaranth : A flower which is one of the symbols of immortality. It has been said by magicians that a crown made with this flower has supernatural properties, and will bring fame and favour to those who wear it.

Ambassadors, Demon : (See Demonology.)

Amudscias : Grand Duke of Hades. He has, according to Wierius (q.v.), the form of a unicorn, but when evoked, appears in human shape. He gives concerts, at the command of men, where one hears the sound of all the musical instruments but can see nothing. It is said that the trees themselves incline to his voice. He commands twenty-nine legions.

America, United States of : Occultism amongst the aboriginal tribes of America will be found dealt with under the

article "North-American Indians." The occult history of the European races which occupy the territory now known as the United States of America does not commence until some little time after their entrance into the North American continent. It is probable that the early English and Dutch settlers carried with them the germs of the practice of witchcraft, but it is certain that they brought with them an active belief in witchcraft and sorcery. It is significant, however, that no outbreak of fanaticism occurred in connection with this belief until nearly the end of the seventeenth century, in 1692, when an alarm of witchcraft was raised in the family of the Minister of Salem, and several black servants were charged with the supposed crime. It is quite likely that these negroes practised voodoo or obeah (q.v.), but, however this may be, the charges did not stop at them. The alarm spread rapidly, and in a brief space numerous persons fell under suspicion on the most frivolous pretexts. The new Governor of the Colony, Sir William Phipps, appears to have been carried away with the excitement, and authorised judicial prosecutions. The first person tried, a woman named Bridget Bishop, was hanged, and the Governor feeling himself embarrassed among the extraordinary number of charges made after this, called in the assistance of the clergy of Boston. As events proved, this was a fatal thing to do. Boston, at this time, possessed a distinguished family of puritanical ministers of the name of Mather. The original Mather had settled in Dorchester in 1636, and three years later had a son born to him, whom he called Increase Mather. He became a clergyman, as did his son, Cotton Mather, born in 1663. Increase was President of Harvard College, and his son occupied a distinguished position therein, and also preached at Boston. The fanaticism and diabolical cruelty of these two men has probably never been equalled in the history of human persecution. Relying implicitly upon the scriptural injunction: "Thou shalt not suffer a witch to live," and blinded by their fanatic zeal, they cost the colony many precious lives. Indeed, beside their régime, the rigours of Sprenger (q.v.) and Bodin (q.v.), pale into insignificance. That ministers professing to preach a gospel of charity and love could have so far descended as to torture and condemn thousands of human beings to the gallows and the stake, can only be regarded as astounding. In 1688 an Irish washer woman, named Glover, was employed by a mason of Boston, one Goodwin, to look after his children, and these shortly afterwards displayed symptoms which Cotton Mather, on examination, stated were those of diabolical possession. The wretched washer-woman was brought to trial, found guilty, and hanged; and Cotton Mather launched into print upon the case under the title of *Late Memorable Providences Relating to Witchcraft and Possession* which displayed an extraordinary amount of ingenuity and an equally great lack of anything like sound judgment. As was the case with the works of the European writers on witchcraft and sorcery, this book fanned the flame of credulity, and thousands of the ignorant throughout the colony began to cast about for similar examples of witchcraft. Five other persons were brought to trial and executed, and a similar number shortly met the same fate, among them a minister of the Gospel, by name George Borroughs, who disbelieved in witchcraft. This was sufficient, and he was executed forthwith. Popular sentiment was on his side, but the fiendish Cotton Mather appeared at the place of execution on horseback, denounced Borroughs as an impostor, and upheld the action of his judges. Another man, called Willard, who had been employed to arrest suspected witches, refused to continue in his office, and was himself arrested. He attempted to save himself by flight, but was pursued and overtaken, and duly executed. Even dogs accused of witchcraft were put

to death, but the magistrates who had undertaken the proceedings, ignorant as they were, began to have some suspicion that the course they had adopted was a violent and dangerous one, and popular sentiment rose so high that the Governor requested Cotton Mather to write a treatise in defence of what had been done. The result was the famous volume, *Wonders of the Invisible World*, in which the author gives an account of several of the trials at Salem, compares the doings of witches in New England with those in other parts of the world, and discourses elaborately on witchcraft generally. The witch mania now spread throughout the whole colony. One of the first checks it received was the accusation of the wife of Mr. Hale, a minister. Her husband had been a zealous promotor of the prosecutions, but this accusation altered his views, and he became convinced of the injustice of the whole movement. But certain persons raised the question as to whether the Devil could not assume the shape of an innocent and pious person as well as a wicked one for his own purposes, and the assistance of Increase Mather, President of Harvard College, was called in to decide this. He wrote a book, *A Further Account of the Trials of the New England Witches*, and added many cases concerning witchcraft and evil spirits personating men, in the course of which he unhesitatingly affirmed that it was possible for the enemy of mankind to assume the guise of a person in whom there was no guile. A new scene of agitation was the town of Andover, where a great many persons were accused of witchcraft and thrown into prison, until a certain justice of the peace, named Bradstreet, who deserves special mention for his enlightened policy, refused to grant any more warrants for arrest. The accusers immediately fastened upon him, and declared that he had killed several people by means of sorcery, and so alarmed was he that he fled from the town. But the fanatics who made it their business to accuse, became bolder, and aimed at persons of rank, until at last they had the audacity to impeach the wife of Governor Phipps himself. This withdrew from them the countenance of the Governor, and a certain Bostonian who was accused, brought an action of damages against his accusers for defamation of character. After this, the whole agitation died down, and scores of persons who had made confessions retracted; but the Mathers obstinately persisted in the opinions they had published, and regarded the reactionary feeling as a triumph of Satan. A Boston girl, named Margaret Rule, was seized with convulsions, and when visited by Cotton Mather, was found by him to be suffering from a diabolical attack of obsession. He did his best to renew the agitation, but to no purpose, for a certain Robert Calif, an influential merchant of the town, also examined the girl, and satisfied himself that the whole thing was a delusion. He penned an account of his examination exposing the theories of the Mathers, which is published under the title of *More Wonders of the Invisible World*. This book was publicly burned by the partisans of the fanatical clergy, but the eyes of the public were now opened, and opinion generally was steadfastly against the accusation and prosecution of reputed witches. The people of Salem drove from their midst the minister, Paris, with whom the prosecution had begun, and a deep remorse settled down upon the community. Indeed, most of the persons concerned in the judicial proceedings proclaimed their regret; the jurors signed a paper stating their repentance and pleading delusion. But even all this failed to convince the Mathers, and Cotton wrote his *Magnalia*, an ecclesiastical history of New England, published 1700, which repeats his original view of the power of Satan at Salem, and evinces no regret for the part he had taken in the matter. In 1723, he edited *The Remarkables* of his father, in which he took occasion to repeat his theories.

Increase Mather died in 1723, at the age of eighty-five, and Cotton lived on to 1728. It has been claimed that they acted according to their lights and conscience, but there is no doubt that their vanity would not permit them to retract what they had once set down regarding witchcraft, and their names will go down to posterity with those of the inquisitors and torturers of the middle ages, as men, who with less excuse than these, tormented and bereft of life, hundreds of totally innocent people.

For the history of Spiritualism in America, See Spiritualism, where a full summary of the subject will be found.

Apart from the doings at Salem, colonial America has little to offer in the way of occult history; but the modern United States of America is extremely rich in occult history. This, however, is a history of outstanding individuals—Thomas Lake Harris, Brigham Young, the Foxes, Andrew Jackson Davis, and so on, biographies of whom will be found scattered throughout this work. But that is not to say that various occult movements have not from time to time either originated in, or found a home in the United States. Indeed, the number of occult or semi-occult sects which have originated there, is exceedingly great, and the foundation of occult communities has been frequent. Such were the Mountain Cove community of Harris; the Society of Hopedale, founded by Ballou; and so on. The notorious community, or rather nation of Mormons had undoubtedly a semi-occult origin. Its founder, Joseph Smith, and its first great prophet, Brigham Young, both had occult ideas, which rather remind us of those of Blake (q.v.), and were decidedly of biblical origin. Smith purported to discover tablets of brass upon which was engraved the new law. This was the germ of the *Book of Mormon the Prophet*, and a certain pseudo-mysticism was associated with the Mormon movement. This, however, wore off after a while. More fresh in the recollection are the blasphemous absurdities of the prophet Dowie, who purported to be a prophet of the new Christianity, and succeeded in amassing very considerable wealth. Later, however, he became discredited, and many of his disciples seceded from him. Sects of Adventists have also been fairly numerous. These persons at the call of their leaders have met in cemeteries and elsewhere arrayed in white robes, in the belief that the Last Day had arrived; but finding themselves duped, they invariably turned upon the charlatans who had aroused these false hopes. There is an instance on record, however, where one such person succeeded in bringing about the repetition of such a scene.

Theosophy, as will be seen in the central article on that subject, owes much to America, for it may be said that in the United States it received an almost novel interpretation at the hands of William Q. Judge, and Katherine B. Tingley, the founder of the theosophic colony at Point Loma, California.

The United States is frequently alluded to as the home and birth-place of "queer" religions *par excellence*. If Paris be excepted this charge holds good, for nowhere is pseudo-occultism so rife. It would indeed be difficult to account for this state of things. Shrewd as the average American is, there is no question that he is prone to extremes, and the temper of the nation as a whole is not a little hysterical. Such sects are often founded by unscrupulous foreign adventurers, and worshippers of Isis, diabolic societies and such-like abound in the larger cities, and even in some of the lesser communities. But on the other hand many such cults, the names of which for obvious reasons we cannot mention here, are of native American origin. In course of time these duly invade Europe, with varying fortunes. There exist, however, in America, numbers of cultured persons who make a serious study of the higher branches of mysticism.

light-mindedness among women, was dismissed for notorious breaches of the Seventh Commandment and, as further penalty, assigned to a Puritan congregation in Charleston, South Carolina—presumably a place where persons' morals mattered less. The Reverend Stephen Batcheller of Hampton, New Hampshire, husband of "a lusty comely woman" and eighty years old to boot, nevertheless "did solicit the chastity of his neighbor's wife";⁴⁸ she told her husband, saving him from at least actual adultery. They barred the old gentleman from his puppi for two years and then reinstated him, possibly on the ground that by then he was old enough to know better. As the 1700's came in this leniency filtered downward to some extent. Premarital relations between couples likely to marry seem to have grown so common that some congregations took no notice unless the interval between nuptials and childbed was less than six months.

Strange severities persisted alongside common sense, however. New Englanders believed that children born on Sunday had to have been conceived on Sunday, and since lying with one's wife on Sunday was heinous profanation, some ministers refused to baptize Sunday-born babies. Inevitably the odds tripped up one such parson by bringing his wife to bed with twins on a Sunday. Less comical was the plight of Abigail Muxon of the Buzzards Bay country whose light conduct with a man not her husband had earned her a formal censure in her flighty youth. Thirty years later—no statute of limitations on sin—a harsh new minister dug up the old story and arraigned her for it all over again. New witnesses testified to things that they swore they still remembered. The elderly culprit, doubtless exasperated beyond discretion, swore they lied—and was thrown out of the church.

Much grotesquerie came of the Puritans' following the folkways that God laid down for the early Jews. They deplored gambling not because it flaws the sense of economic responsibility but because, as Cotton Mather God's will, so it should not be made part of common games. From the same authority came that early Bay Colony statute making adultery a capital offense; the particular occasion was a case of a Colonist's "soliciting an Indian squaw to incontinency."⁴⁹ Thomas Granger of Duxbury, indentured servant in his late teens, confessed to having carnally abused (at various times) a mare, a cow, two goats, five sheep, two calves and a tur- key; the Old Colony duly hanged him after killing each of the defiled ani- mals before his eyes as the Bible prescribes. "At New Haven," John Winthrop recorded, ". . . a sow . . . among other pigs had one without just like one eye of a loose fellow in the town, which occasioning him to be suspected, he confessed . . . for which . . . they put him to

"death"⁵⁰—with Winthrop's approval formally given on request. The New England Sabbath, Saturday dusk to Sunday dusk, banning all recreation and all but absolutely necessary nonreligious activity, was grotesque for all but the most spiritual-minded. And recall that it was because the Puritans of Salem took seriously the Bible's "Thou shalt not suffer a witch to live" that they made such grisly spectacles of themselves for all posterity.

Posterity has probably made too much of that. In view of how witch-minded the 1600's were throughout the Western world there is no reason to see in Salem a particular mass reaction to Puritan repressions. Both England and non-Puritan Europe were still hunting witches well into the 1700's, after Salem had given it up. The blame for her antics probably lies on the self-intoxicated Puritan ministers—that ordained calamity Cotton Mather conspicuous among them—who had been trumpeting the menacing reality of black magic and miracles in what may have been a frantic effort to shore up their fading importance as spiritual chieftains. In view of their prestige and the hysterical use they made of it, the wonder is that Boston and New Haven did not join in. Charlestown, Massachusetts, had hanged a witch in 1656. In 1680 a Dutch visitor to Boston found the town humming with what struck him as morbid prattle about witchcraft, and when he left, a woman was under sentence of death for practicing black magic on her husband. He could not know that after a series of hesitant reprieves she would eventually be freed scathless. Until the theocracy had begun its supernal screaming about miracles, witches and portents, common sense had been undermining superstition most gratifyingly.

Occasionally New England magistrates interposed between witch and jury and let her off with a promise to leave town or, like Josiah Winslow, heard out a Plymouth man accusing his neighbor of witchcraft and then slapped on him a heavy fine for malicious slander.

Bible-mindedness left another mark on the nation-to-be in New England's cult of christening children after obscure Old Testament figures—Eliphilet, Zephaniah, Ozius, Ithiel, Eikanah and so on—for no better reason than that the context was holy. That can be forgiven because the same Bible-mindedness also created the precocious and enrichening Yankee cult of education. Virginia had set aside lands to support some sort of college in 1619, before the Pilgrims saw Cape Cod. But Indian troubles forced abandonment of the scheme; it was seventy years before its revival founded William and Mary. A generation after New Netherland was born it had schools in only (modern town names used) Albany, New Castle, Delaware, and New York City. The Quakers in Pennsylvania, though valuing literacy, mistrusted higher education as worldly, so it took long to

#8c SKRÄCKEN FÖR DEMONERNA

En dag i mitten av 1600-talet sände myndigheterna i den engelska staden Newcastle ut stadsråden på gatorna för att med sitt klockskrammel kungora ett markvärdigt budskap: man hade fått en äkta skotsk häxsköpare till staden! Alla hedervärda medborgare kunde nu annära sina missänkar mot sådana kvinnor som man förmödade bedrev trolldom. Den praktiske häxsköparen skulle undersöka dem och på det sättet skulle staden Newcastle befrias från eländet med häxorna.

Myndigheterna hade gjort sig besvär för sina stadsbor. De hade sätta två stadsjägare till Skottland för att räddga med häxsköparen. Som resultat av rädpåläggarna lovade experten att undersöka häxorna i Newcastle; för detta skulle han erhalla tjugo shilling per haxa och avgiftsfria resor.

De hedervärda medborgarna satte i gång med att dra sig till minnes sina döda kor, sina insjuknade barn och uppbrända brod, sina missall, sin sexuella otörniga, sina onda drömmar och kilande ustag. Det stod därför inte på förran Newcastle kunde producera hela trettio stycken för trolldom missankta kvinnor, vilka släpades till stadsrådet för att sättas på prov.

Allmänt kände man till att en häxa kunde identifieras på många olika sätt. De olästa gynnade som motvikt två sätt: vägningen av en kyrkibel (som oftast var ytterst stor och tung), och vattenprovet. Vattenprovet gick till så att den misstänktes högra hand bands fast vid den vänstra vristen och den vänstra handen vid den högra vristen varpt knytet slängdes i vattnet. Om kvinnan flöd på ytan var det ett tecken på att "naturiga" vatnet avstötte den "onaturliga" häxan. Om kvinnan höll på att sjunka försökte man fiska upp henne innan hon drunknade.

Theologerna, de lärda häxotkoterna, accepterade inte så råa och summantrika metoder. De hade mera raffinerade utvärger.

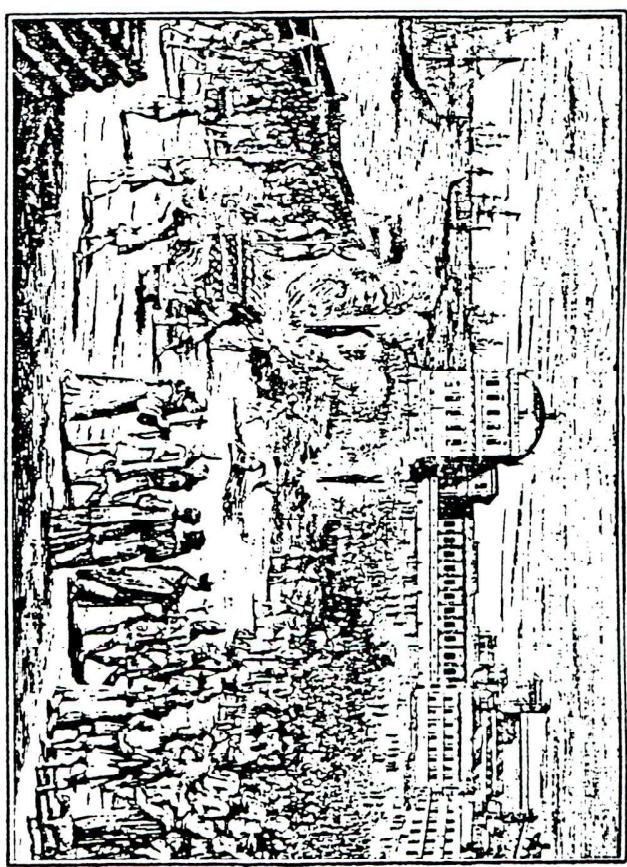
Vari häxa var försedd med ett märke, vilket djävulen präglade på henne genom att trycka, knipa, skrapa eller bita. Detta signum blödde inte. Att man fann det genom att sticka en manuiska med en nål var ett sakeri satt att identifiera en häxa. Visa häxor hade en extra brostärvärt: den var till för att häxan skulle kunna ge då åt skyddsdjuret.

Häxsköparen i Newcastle behärskade sitt yrke. Han var mycket ifrig med att sticka nälar i kvinnorna och han fann nara på var och en vara en häxa å 20 shilling stycket.

Då översten, som övervakade provet, förundrade sig över hur det var möjligt att så snabbt som häxa identifiera en kvinna, som såg ut att vara en helt hedervärd människa, försäkrade häxotkotorn att han kunde kanna igen en taxa

Eftersom Europa dominerades av en religiös, kristendomen, var alla som avvek från den irrlanga dess kattare. Kattarna utkörde ett hot mot mästarkonstellationerna och därför maste de utrots. I allihandhet brändes de romersk-katolska sina egen kattare – bland vilka en mängd protestanter betän sig – sedan protestanterna, ionut om att de brände, även dränkte eller hängde sina – bland vilka det kanske mängd katoliker. Tillsammans lyckades dessa katteskärare pre dikare torföra en manuiskonmasa av satan omting att man inte kan ange ens farneßsevis illoritliga siffror, men antalet steg under ar hundrads lopp med säkerhet till ett sextiotal, tal. På bilden en spansk autotidé, en krissten test, vid vilken man kunde bränna törls, ja till och med hundratals katare på en och samma gång. Skal hog som lag kom tor att tola med vad som tilldrog sig. Beträckningen kände ett dipt och uppriktigt hukat kattana: kattana och troll domsutorvana var syndböckarna.

Efter ett lönsamt dagsverke fortsatte häxsköparen sinresa till Northumberland och lyckades där verklig finna häxor till ett lätt bättre pris än i Newcastle, tre pund per huvud. Men tiden holl på att lamma honom på teterikaken.

De adliga inom grevskapet tålde inte en sådan fridstörare inom sitt verkningsfält och mannen måste återvända till Skottland. Där fängslades han och på vägen till galgen erkände han sig skyldig till att ha torortsakat tvåundratusio kvarnors död.

Skurken i den här engelska berättelsen är alldeles tydligt habsburgarna och inte de vikskepiga. Illa simnade, präkiga medborgarna, som genast då belämmingen hjud, slappade tretio försvarslöska kvinnor till stadshuset. Haxsökarna och de övriga som präglade kung haxenhet skaffade sig både egendom och inflytande. Grammarna var givnevis avundsjuka, men vem hade vågat resa sig upp mot mörstäderns död.

På Trier-området i närheten av gränsen mot Tyskland och Frankrike var det illa besättlat med sakernas tillstånd i slutet av 1500-talet. Allmän ofrukt samhet besvärade såväl mänsklig som djur och till och med Åkra. En sådan hemisöke kunde slävtället inte vara något annat än dia-vulens påtund och tillställt av haxorna, som djävulen använder som halvpredor. Folket raseri mot haxorna var inten-sivt och det underblåstes av myndigheterna, som trodde sig kunna dra nytta av haxförföljelserna – vilket de i själva verket även gjorde. Specialläkare, förhörsanställda, no-tuner, skrävere, domare och rättsjänare transporterade med stort nit mänsklor inför rätta, till förlöj, för att torteras och till bålet. Böden blev rik och hans hustru gick omkring uppstassad som en adlig fru. De domdias barn – som ofta blev tvungna att vitna emot sina föräldrar och som blev piskade vid föten av faderns eller moderns bål – landsförvisades och deras egendom konfiskerades.

Förföljelsen varade oavbrutet i sex år. Ingen gick trygg. Undergången drabbade en överdomare, två av borgmästarna i Trier, flera rådmän, kyrkans kaniker, biträdande domare, sockenpräster, diakoner och vanligt folk. Inom sex år brände man inom Trier-området trehundrasextioålt-kvar i vardera byn.

Kroniken fortäljer inte huruvrida detta offer ökade markens och boskapens fruktsamhet.

Alldeles nylingen har vi till väri stora sorg fått höra att i vissa delar av det Övre Tyskland... många kvinnor och man glömska av sin egen saligitet... bekländer sig med djävulen, uträtar rackaryg och med sina besvärjelser och trolltygsbrott, sina laster och förseelser, fördärvar kvinnornas förlossningar, djurres ungar, markens gröda... lika väl som mänskorna..."

År 1484 utfärdade påven Innocentius VIII, en till värls-lighet benägen humanist och beskyddare av de berömda renässanskonstnärerna, bullan Summis Desiderantes Af-fectibus, som betecknas som det offentliga begynnelses-tecknet till häxförföljelserna. Två år senare publicerade två tyska dominikanermunkar basverket för upptagetet av häxor och trollkarlar. Verket hade namnet "Häxhamma-ren", på latin "Malleus Maleficarum".

Man levde mitt upp i renässansen, den stora konstens

jungfrun av Orléans. Den fatta

bördlichkeit från Domirnen genom-

levte som sutorstående sonnaten

1439 hökognissundetna i sitt korta liv. I tre månader hale hon kampan-

for Frankrike, radbat sitt umattade fadernes land från de engelska erövrarna. Nu stod hon i katedra-

len i Reims vid sin konung Karl VI:s kroning. Två år senare oran-des jungfrun från Orléans som

haza på torget i Rouen

Som tretordeåring beröpte Jean-

ne hosa rosier. Hon var överrygad om att rosterna var overhauinga och att de kom från Guds rike.

Arkeängeln Mikael, den heliga Kä-tarna och den heliga Margareta uppenbarade sig för henne och uppmanade henne att radda Frank-riket, som befann sig i ett tillstånd av yttersta misär. Det är möjligt att Jeanne ända från puberten led av Menieres sjukdom, som kännetecknas av oronträngning, ba-llaststormar, illamående och hustonjoner. Patenterna tolkar ofta ringungarna i oronen som ord. I samband med rosterna såg Jeanne till höger om sig ett klart hus, inom vilket snälla helgon stavade.

Jeanne framgång baserade sig på hennes egen fasta tro, på mass-suggestion, på alltflätt och tuden. Historiskt sett var hon i själva ver-ket en omöjlighet. Den franska aristokratian lyssnade till den laga kvenna. Den gamla religiösa antändningen och den nya fosterlandskheten i formen med den mogiska jungfru-domen och tiden, som askatade viden undertecknar och som trädde dansen med Dioden, producerade jungfrun av Orléans – och branden hejne och gjorde henne till den heliga Johanna.

Jeanne d'Arcs död var en poli-tisk rödsvändighet. Engelsmannen måste bevisa att hennes roster kom från djävulen och att hon även för alla andra var nytkare som martyr att levande. Vad i al sår dar kunde man ha tagit sig till om hon hade fått leva? Hon var en transvestit, klädd ut sig i manskläder. Hon var av låg borg och hade en ban av en slumpfatt tillträdde till de hakaftades krets. Hon hade vald aldrig för avsikt att stanna där?

Jeanne var kvinna och i sin egenskap av kvinna hade hon överskridit alla gränser och sprang till bojor som Gud och männen hade fastställt för kvinnan. Det var absolut tryggt att ha henne som sång i hundren an som tating föredone på jorden. Det drog nära enhundra år innan Jeanne d'Arc blev helgonförklarat, men före det hade hon redan fått ryttarstaty. HUH.

Jeanne var kvinna och i sin egenskap av kvinna hade hon överskridit alla gränser och sprang till bojor som Gud och männen hade fastställt för kvinnan. Det var absolut tryggt att ha henne som sång i hundren an som tating föredone på jorden. Det drog nära enhundra år innan Jeanne d'Arc blev helgonförklarat, men före det hade hon redan fått ryttarstaty. HUH.

Kristendomen däremot ansåg haxeritakegångarna för hednisk vitskepelje. Kyrkans man förklarade för allmogen att haxorna och trollkarlarna inte kunde skapa väder och inte heller kunde skapa vare sig ont eller godt, att kafeksdryckerna var föllen och det att man såg någon rida på kvast var synvillor.

Att förfölja dem som sysslade med trolldom var under den tidiga medeltiden till och med en praktisk onmöjlighet: den största delen av befolkningen var bönder, vilka i prästekaps och adelns tycke inte var stor bättre än djur. De mäste först göras till kristna – först efter det kunde man anklaga dem och deras kvarnar för att avvika från den kristna laran. Först på 1500-talet, vid tiden för reformationen och motreformationen, kan man tala om ett verkligt kristet Europa med undantag endast för de yttersta randområdena. Vid samma tid brot haxfortfoljelserna ut i fullt rasen.

På 1200-talet började den romersk-katolska kyrkans andliga övertag brytas ned: olika urtlaror började få in sina närläck i kyrkans av rikedomar förlappade kropp.

Universalkyrkan, den institution som i det dåda Europa satt inne med all kunskap, såval den världsliga som den himmelska, och som var syndarens enda väg till frälsning, kunde inte tillåta någon konkurrens. För att bekämpa irrlorerna grundades en armé: dominikanermunkorden, och till armén gav man ett vapen: inkvisitionen.

Men haxorna och trollkarlarna var ju inte irrlänga. Eftersom man inte kunde bränna haxon på bål enbart för att hon eller han var haxa eller trollkarl næste man leda i bevis att hon eller han var en kattare: I själva verket var det ingen svår uppgift. Om manuskriptet stod i förbund med Djävulen, medveten om att ett förbund av det slaget var att synda, så var det i sanning att betrakta som synd, men inte som irrläng. Men om någon stod i förbund med Djävulen och inte ansåg det för synd, så var hans tankengångar inte överensstämmande med kyrkans och han skulle därför betraktas som katteare. Dessutom var kyrkans store lärofader Thomas av Aquino övervägd om haxornas och trollkarlkarnas existens.

I början av 1300-talet verkställdes de flesta häxprocesserna i Frankrike, Tyskland och England.¹ De var polisiska till sin karaktär och hade tamligen litet gemensamt med teon om haxen och irrlödnen.

Den kristna kyrkan har bevarat namnen på de hundratals martyrer som dog för sin tro, för att eftervärlden skulle kunna dycka dem. Minnet av reformationens martyrer värdes. Statyer reses över dem som har don med vapen i hand. Av de tiotusentals haxor och trollkarlar, som blev tvungna upp på bålet, lever bara en kvar i munnet, jungfrun av Örebro, som var ett politiskt offer.

Från och med slutet av 1300-talet ökade häxprocesserna i jämna tak. Detta kan förklaras med den dödsstämning som svarta döden lämnade efter sig, den samhälleliga rädslan och oron, ävensom förändringen av rättspraxis, i och med vilken ansvaret för att anklagelisen leddes i bevis övergick från åklagaren till myndigheterna. Enligt tidigare

Från början var haxriet liktydig med att enkel och simpel förtä konster: man betraktade husdjuren med oga, man kokade ihop kartelsdycker, irollade så att blunsatsen likstälde illa, man bragte mjölkken att sopa för den som annade, eller manade fram sådant vadet som man onskade. Eftersom haxona och trolldomsutovarna vanligen var elaka gamla gunnor trödade de för det mest fram dalgående vader, som gunurana på bilden, som manar fram en hagelstorm.

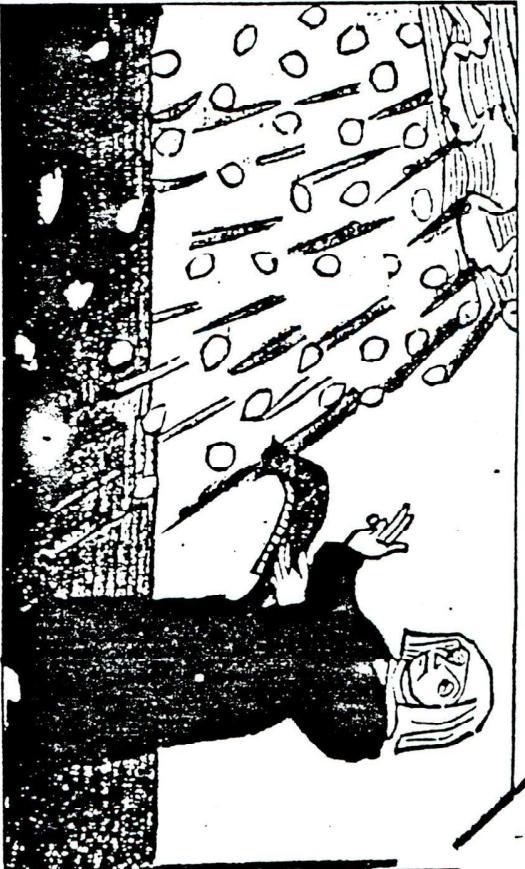
Hans Vindler: Flores Virtutum
1486.

praxis hade den falske åklagaren själv fått lida straffet.

Från och med mitten av 1400-talet räcker det inte längre med den enkla trolldomen: Satan gör sitt intåg i Europa.

De tidiga kristna var inte särskilt intresserade av djälamta. De och deronterna klidde ontking i vart och varannat horn, för antikens gudar, andar, nymfer och satyrer hade bara fått ett nyrt namn. Men Satan själv var en avlägsen varelse, som inte hade något inflytande på mänskornas liv. Paven Gregorius den store skapade myter för kristendomen då han uniformade en djävul som såg bekant ut: hornen och klövorna var ländade av Pan och av de germanska skogsdärlena, det röda skägget och svavelöset åsgångsguden Tor, halvan av Vulcanus och Wotan, det svaria av romarnas säningsgud och formågan att behärskas väderlekten av grekernas Zeus.

Då man hamn in på 1400-talet börjar Satan med iwer blandia sig i mänskornas göranden och låänden, han uppembarar sig än här är där och forfar kvinnorna. Han är friende till Gud och mänskorn och hans enda onskan är att ledta mänskorna bort från Gud. Som medhjälpare har han smädjävlar, som man känner mannen och antalet på: de är 7 405 926 stycken. Smädjävorna är organiserade i minst lika hög grad som kyrkan, och med tiden utarbetar man till och med en egen mässa för Satan regerar i Helvetet, om vars uppbyggnad, vaxt- och djurrikte och klimat man äger käntedom. Helvetet är inte någon enorm stor plats, ett par hundra italienska mil i diameter, men tillräckligt vidstrckt, för inom en kubikmil ryndes hundra biljoner själar under förutsättning att de var tätt packade, som sällan i en tunna.

År 1539 anhölls i reformationens Genève en alldeles vanlig bondhusn, Jeanette Clerc. Hon hade till sin egen olycka givit grannens ko örter av något slag – möjigen var hon anlitad i egenskap av något slags djurläkare – och hon dog. Hon råkade i tvistemål med en annan granne och efter det vägrade grannens oxar att arbeta. Hon bet en häst och hasten blev galen. Hon gav ett äpple till en liten flicka och flickan blev senare sjuk. Hon serverade mat åt en bonde, som efter maten spydde upp idet svart vätska. Hon hade förlorat ett par nya skor. Hon hade med trolddomskonster fört sig skyldig till allt det som hon anklagades för.

Till yttermera visso hade Jeanette Clerc inlänt sig med en stor svart djävul med skrovlig basrost. Djävulen hette Simon. Simon gav henne slantar, som följande dag forvandlades till ekblad. Därefter red Jeanette Clerc på Simons rygg till synagogan – en allmunt begagnad beteckning för häxsbatten, för Blåkulla, Broddesberget – där hon med Satan idkade konsumgång bakträn så som det var brukligt bland djuren, en sed som Thomas ab Aquino på det strängaste hade förbjudit. Satans sperma var iskall, och onaturlig, kall var även Satans vänstra arm, som Jeanette Clerc kyssde till tecken på sin horgaktning. Därefter mätte Satan Jeanette genom att blia henne i högra kinden. Jeanette sade sig med hög röst överge Gud och den Heliga Jungfrun. I synagogan borjade stämningen bli trevlig; man sjöng och dansade till takten av tamburiner, man åt äpplen och drack vitt vin, men det stekta köttet var värmejligt, det var ljusrott.

Då testen var över gav Simon Jeanette Clerc en liuen vit stucka och en ask med salva. För att åter kunna ta sig till synagogan behövde Jeanette inte företa sig annat än att smörja stucken med fetet och röpa: "Vitsicka, svartsicka, för mig dit jag måste i väg; marsch i djävulens namn, seså marsch!"

Detta är en fullständig, med yrkeskunskap handlagd häxaklage. Det som tyligt sett har tett sig som enkel och ensamhanda tröldom visar sig i själva verket vara den mest avskyvärdia diabolism, när den anklagade bli underställd forhor under tortyr fyra gånger under två veckor.

Jeanette Clerc blev halshuggen, hennes egendom konfiskerades till staten och Calvins Genève blev åter en litet bättre plats.

Det forhörsförvarande som tillämpades på häxorna och trollkarlarna var åtgårt att leda till, att där det tidigare hade funnits endast en relativt obetydlig haxa, där fanns det efter tortyren i själva verket två eller tio skrämmande fiender till mänskligheten. I de blodiga Bambergförföljelserna på 1620-talet tog man släve biskopens kansler till fängla eftersom han i sina domar hade ådgalag en mildhet som föreföll suspekt. Det var utan vidare givet att han försökte skydda sina medbrötslingar! Och ser man på, man fick alldetts rätt, under tortyr medgav han slutligen

Eftersom demonerna inte själva kunde producera sad och foda blev de tvungna att ly sig till invecklade metoder. En italiensk guidebook för akusatorer berättar om hur en demon lyckas få ha samlig med en maniska: "Demonen mäste först ta sin boong i en död kvinnas kropp och ge sig ut för att vara en hora. På detta satt lyckas demonen få ha samlig med en man och sätta i sadesvaka från mannen. Den kan också sätta sadesvaka från dem som får natlig sadesvakan gång eller från dem som med vett och vila orerar sig själv. Därefter sätta demonen mangestalt. På detta sätta överlyftat den egenskap av incubus, dvs som djävul i mansrestall, sadesvakan, som han skallta sig som succubus, vis som djävul i kvinnoskopan. Av sådan sad föddes trollarn, bortbytungar. Bortbytungen kände man igen på att den graj mera än vanligt.

att han vid en häxabbat hade sett fem av Bambergborgmästare i rasande framfart. Dessa blev givevelvis branda, men det räckte inte. En av dem erkände under sträng tortyr att han hade övergivit Gud, att han hade förskrivit sig åt djävulen och att han vid samma sabbat hade sett tjugo sex stycken av sina ämbetsbröder. Den slackars maniskan lyckades före sin död skriva ett brev till sin dotter, där han påstod att alla hans bekännelser var falska: "Alt är logen och påhitt... de upphör inte med tortyren förrän man berättar något för dem..."

Lagen i Rom hade tillåtit tortyr vid visa precisrade rättsliga undersökningar. Under de "mörka" århundradena föll den romerska lagen emellertid i glömska och med den tortyren inom den rättsliga processen. På 1100-talet blev de rättslädra i Europa åter intresserade av den romerska rätten och den vevan erinrade man sig åt även tortyren. I början var det endast kyrkans inkvisitionsdomstolar som använde sig av tortyr, men det drojde inte långt förrän den togs i bruk även av de världsliga domstolarna.

Tortymetoden var i princip desamma i alla länder med romersk rätt. Det fanns olika slag av pressar med vilka man krossade fingertoppana och täspetsarna, det fanns pinobänkar som samtidigt tanjde ut kroppen och slet och rev i lederna, och under samma procedur tryckte man med ett bräde mot inlävorna. Viterligare fanns strappadon, som helt plötsligt ryckte upp kroppen i luften och drog axarna ur led. Man hade tillgång till spikstolen, som värmdes upp underifrån, och till tånger med vilka man rev los naglarna, och nälar som man driv i huvudet på folk. Den

med illa beryktade var spanska stöveln. Den var ett slags skruv som pressade samman vadern och krossade skeleternet. Ett allmänt använt tortyrmedel var tormentum insomniacae, den som utsattes för tortyren tvingades att hålla sig vaken i dagatal.

Förboret under tortyr befäste även trolldomsteorin, sådan den definierades i "Häxhamaren". Den som anställdes förbore höll handbolet i den ena handen och manoverade med andra handen blocket till tortyrbanken och framställde så frågan ur boken ända tills han fick det svar han önskade. Ju flera häxmästare som belämplades, desto mer utbreddes sig teorin.

Författarna till "Häxhamaren", Jakob Sprenger och Heinrich Institoris, påstådd att det genom Guds försyn fanns demoner i världen, vilka allierade sig med häxorna och trollkarlarna för att skada människorna.

Det väsentliga i trolldomsutövarnas verksamhet är att det är "onaturligt" i motsats till det "naturliga". Det existerar naturliga hemliga krafter som till exempel det att magen drar järnet till sig. Men onaturliga hemliga krafter är till exempel de med vilka trolldomsutövarna bläser upp stormar som föröder skörden, eller passioner som förstor äktenskapet.

Gud illustrade demonernas illdåd eftersom fullkomligheten i universum blir lidande om det inte finns någon ondska. Demonernas makt var emellertid inte obegränsad: de var inte kapabla att skapa någon ny fullständigarelse, eftersom det är allene Gud förunat att skapa sådana. Däremot var det möjligt för dem att genom att samla frön av elementen skapa ofullständigaarelser av smuts och gyrtja. Till dessa hörde insekter, ormar och grödor, som även anars uppstod av sig själva, ur smutten i jorden – detta var Aristoteles' uppfattning.

Speciellt oroväckande fanns såväl dominikanerna som påven faktunet att männen impotens tilltog i alarmarende utsträckning. Radisan hade mahanda verklighetsgrund: kristendomens extrema sexualaffinitet, sambandet mellan den naturliga sexualiteten och den djupa känslan av skuld och skam och framställningen av maniskokroppen som främstötande bidrog till att fororsaka impotens i de sexuella förhållandena. Kyrkans reaktion var emellertid egendomlig eftersom det uttryckligen var kyrkan som i hundrals år hade strävat till att inskränka den sexuella aktiviteten hos de kristna till det numrataste minimum, varpå samma kyrka blev oroad när det såg ut som om häxorna och trollkarlarna utförde arbetet för den. Denna fruktan kan måhända ses som den undermedvetna fruktan vilken det manliga släktet i sin helhet känner för impoten.

"Häxhamaren" fortäller hur en häxa kunde orsaka impotens genom förtrollning, förhäxning – demonen var inte i stånd att i verkligheten upplåta manens penis men var kapabel att trolla bort den. Så har gick det för ynglingen som ville bryta förbindelsen med sin älskarinna, plötsligt sänkte sig förtrollningen över honom, och därfor såg han inte sin penis och kände den inte heller, utan enbart den

sätta huden. I sin nöd slank manen in på krogen för att dränka sin sorg och kom då att berätta om sina bekymmer för en kvinna. Denna lisiga kvinnan uppmanade ynglingen att – om så måste ske – med våld tvunga häxan att återta sin trolldom.

Mannen följde rådet och träffade sin foma kvinnliga vän på en enslig plats och åtekrävde sitt redskap. Flickan bedyrade sin oskuld varvid mannen tog struptag på henne och fortsatte med det tills hon höll på att kvävas. Först då när hon redan var svartbila i ansiktet, vidförde hon mannen hierarki ingick inte böden. Sålunda överlämnade de kyrkliga valdet med den samtidiga milda rekommendationen att man skulle undvika blodsugsgulte. Det väldsliga väldet lydde uppmötningen bokstavligen: i allmänhet hängde eller brände man trolldomsutövarna.

Trolldom var ett brott av det slaget som idéns jurister benämnde *crimen exceptum*, dvs ett brott som vanliga rättegangsmetoder inte kunde tillämpas på. De medeltida rättegangsmetoderna höll på att förandras. Rättskipningen blev en uppgift för centralmakten, den olitentiga myndigheten. I de ratslädas sinnen rörde sig tankesättningar enligt vilka juryn inte fick få mynta av att den anklagade blev dömd, ett erkännande fick inte lyftas fram var sig genom hot eller väld, det måste finnas ett ögonvittne till garningen, man fick inte muta eller hola sig till vitnen.

Då det gällde trolldomsbrotten var förfarandet det motsatta: den anklagade måste torteras för att fås att med tanke på sin själs salighet avgåva bekännelse. Som vitnen anlitats sådana personer som i vanliga fall inte tillåts att vitna: diomda fötbyföre, personer som hade mynta av att den anklagade blev dömd, barn och kvinnor. Vitnesbördens sanungshall provrades inte. Syftet med häxprocessen var inte att få fram sanningen utan att eliminera en trolldomsutövare.

De två mätpotenterna i Gävle stad i Sverige, kyrkoherden Fontelius och borgmästare Falck, hade dåliga relationer. Kyrkoherden hade försökt media i en tvist mellan borgmästaren och en rådman och det enda försöket rendrade honom var borgmästarens vred, och borgmästaren hade hennes hustru och deras fruar delade meningar om bånkordning i kyrkan – vilket vid den tiden var ett synnerligen vanligt tvistämne. Med tiden blev relationerna så dåliga att borgmästare Falck och hans familj inte infann sig ens till kyrkoherde Fontelius' dotters bryllop.

Lurpassandet kulminerade i att borgmästare Falcks famili borjade sprida ut skvaller om kyrkoherdehusstrun i staden. Fru Katarina Bure – kvinnorna behöll på den tiden sitt egel namn även efter giftermålet – var en häxa.

Ett sådant påstående var årekränkning. Men då familjen Fontelius gjorde affär av saken stod det inte på förrän man satt inför den kommission som undersökte trolldomsnålen, och då var fru Katarina Bure svarande och inte Karolinen, de, och från alla sidor strömnade vittnen till för att utgjuta sig om hur suspekta individer medlemmarna av kyrkoherdinamiljen alltid hade varit.

Kyrkoherden hade, enligt härsägen, såväl från sin predikstol som helt privat påstått att hela uppsändelsen kring häxeriet var onödigt skvalter och foster av en upphetsad fantasi. I all synnerhet hade kyrkoherden varnat för aldrar- na för att lyssna till barnens trolldomshistorier – på basen av vilka man i Sverige fallde en mängd domar – och att grundligt piska upp sina arvingar om de bojudade svana om ordforande i självläste haxkommissionen hade han frikantligen anklagade. Helt uppenbara haxor.

Mot fru Kristina Bure vitnade tjugo barn, av vilka ett var son till borgmästare Falck. Fru Katarina hade enligt varrens berättelser stått i högsetet på hedersplatsen i barnens berättelser statat i högsetet på häxabatten. Blakkulla, den svenska motsvagnheten till häxabatten. Aven fru Katarinas egna barn blev inkallade som vittnen. Åven kyrkoherden och hans hustru hade alltid försökt förhindra att trolldomssädet skulle nå barnens oron.

Prisstrun försökte själv för rätten förklara att barnen, om man för den berättade spänndande historien om Blakkulla och om hur man gjorde flygfäder i luften, blev entusiasmerade och faniserade ihop ytterligare detaljer och sedan berättade för de vuxna vad som räkade falla dem in då de var rädda och för att få uppmärksamhet.

Den höga rätten deklarerade att fru Katarina Bures yttranden var förmutsvinda gräuler. Fru Katarina hade grund av präststruns trolldomsutövning.

Fru Katarina Bure dömdes till döden. Eftersom hon emellertid udugare hade varit en god hustru och maka till en högvärdig man slapp hon suga upp på bålet. I stället blev hon halsringen och liket begravdes i kyrkans jord.

Detta hande år 1675.

Till häxabatten flog haxorna både i drömmen och i väcket till strand både som synliga och osynliga, på en get, på ett stycke trappa en stol eller på något annat förenat som haxan hade penslat med fet som hon hade kokat av benen från ofödda barn. Häxabatterna forslade omväntande folksamtalade omväntande folk samt och likt konsumeringe i samband med överträdelse. Det berättades till och med att häxorna samlades med överträdelse i samband med Djävulen.

MORDET PÅ KVINNORNA

Drygt 80 procent av trolldomsutövarna var kvinnor, och av dem var knappa hälften änglar. Det var endast då häxskräcken, den otyglade hysterin och paniken, grep omkring sig i någon trakt som mänens andel bland trolldomsutövarna ökade till ett betydande antal.

Det var samma proportioner mellan kvinnorna och trolldomen, den extrema mänskliga omdiskan, som mellan mannen och heligheten, den extrema mänskliga godheten. Kvinnornas andel bland trolldomsutövarna var lika stor de av och mer benägna att ta emot en frammande ande, de är losmynta och kan inte döla sina elakta konster för andra kvinnor; och eftersom de är svaga tar de sin tillflykt till hemliga vapen för att nå seger. Vad angår kvinnornas intellekt eller deras färtunghistoriska beträffande andliga och intellektuella ung, förfaller de att vara helt olika männen.

Den anseende franske filosofen och politiske teoretikern Jean Bodin undersökte ämnet i slutet av 1500-talet och kom fram till resultatet att kvinnornas överbetonade benägenhet för trolldom inte berodde på konets större svaghet – det fanns förvisso många kvinnor som var odrägligt ensvål – utan det som storrade dem i denna extrema ondskan var deras vildhurslika läterlighet. Vem som helst kunde se att kvinnan hade större nävor än mannen, vars kätja var mera tyglad än kvinnans. Å andra sidan hade mannen ett större huvud än kvinnan och därfor hade mannen mera förstånd än kvinnorna.

Enligt tiden's vetenskap var kvinnorna inte i stand att tygla sitt raseri och inte heller sin outsläckliga kötsluga vidhet, som lått ledde till att de fick agg till andra. Under menstruationen var de så fulla av vätskor att deras melankoliska blod kokade. Giftiga ångor trängde ut ur både näsan och munnen på dem då de andades och då förhökade de næstan vad som helst.

Dessutom var sedan deras namn på latin, *femina*, ett bevis för deras svaga tro, vilken var den verkliga orsaken till att de gav sig trolldomen i vält: *femina* bestod av det latinska ordet *se "tro"*, och *minus "mindre"*.

Till dessa slutsats kom alltså vetenskapen fram. Folket i gemen var av den åsikten, att kvinnorna helt enkelt var svaga, onda, lögnaktiga och osedliga.

Sexualiteten ingår som en väsentlig del i trolldomsfenomenet. Samlaget med Djävulen utgjorde en viktig krafutål- la för trolldomsutövaren och en stor del av den åstadkomma

skadan var av sexuell karaktär: impotens, onaturliga drif- ter, grål mellan makarna, oförmuliga förälskelser, ofrukt- samhet.

Det är förståeligt att munkarna, som lever i celibat inom den sexualhändlinga kyrkan, skriver en bok, som dryper av sexuella skewheter och fruktan och pornografi och sadism. Men att dylikt huvudöst nonsens när en så obrolig populärhet, att man kong denna bok under tvåhundra år skriver samman ytterligare tusentals sidor med text och med stöd av den här livet av tiotusentals kvinnor visar vilket djupt och obekvämt kvinnonat som råder ande ner i samhällets djupaste rötter.

Den kristna kyrkan hade under tusen år utvecklat kvinnohatet ända till vetenskaplig teori: häxofoliojerna utgjorde den organiserade, systematiska och effektiva mani- festationen för kvinnohatet. De som förföilde trolldomsutövarna var inga sexuellt avvikande skräckande hysteriker som utövade en bekantsvård makt, i lagens beväpnade personer som beförde sig av sin formaga till logiskt tän- kande. Till dem hörde Luther, Calvin och Zwungli samt kung Jakob I av England.

Trolldomen gjorde kvinnorna till ansvariga brottslingar. Tidigare hade man ju knappat seit till några kvinnor i rätten eftersom det var deras fäder och åkta man som stod i laga ansvar för deras ganngång – kvinnorna var ju inte fulnym- diga. Under två hundra år avlivades kvinnor på grund av trolldom i större utsträckning än på grund av alla andra orsaker tillsammantagna. Efter att i århundraden praktiskt taget ha stått utanför rätssystemet ställdes mängder av kvinnor plotsigt till svars för framst två ställde: troll- dom och barnamord.

Trolldomstron visar motsatsen till samhällets ideal- värderingar. Idealkvinnan i det patriarkaliska samhället var sedesam, ödmjuk, bild, tystlän. Den egenskap som framhölls framom alla andra i all oändlighet var lydnaden utan häsem till hurdan fadern och den äkta mannen var. Vajje kvinna tillhörde sin formynndare eller sin äkta man. Det passade sig inte – och var inte heller tillåtet för henne att uppehålla konunterlig kontakt med andra kvinnor; man skulle hon överhuvudtaget inte träffa.

Männen ansåg att kvinnorna skulle stödja dem men inte störa dem. Kvinnornas trygghet stod i relation till hur väl de lyckades leva upp till männen förväntningar.

En enskild kvinna, som avvek alltför mycket från den accepterade och vedertagna definitionen uppattivitàdes som häxa. I ett samhälle där kvinnans uppgift var att sköta hemmet och familjen var en ensamstående kvinna en miss- tänkt företeelse.

En kvinnomas, häxornas, konspiration var ett långslan- de, skräckande stieg in på manlig territorium – det är ju männen som har en benägenhet att grunda på konet base- radié sällskap kring arbete, rekreation, ömsesidig bistånd eller ömsesidig trygghet. En insinstanke av det här slaget födde rådska, som med lätthet övergick i allmän panik. Man föreställde sig att ju obetydligare kvinnornas värlsiga

krafter var desto större var deras overnaturliga krafter.

År 1632 brände man som haxa i Tyvis i Finland en gammal dam som hette Maria Kynders. Hon var ingen amatör på området. I hennes formogna hem fanns ett bibliotek, där man även kunde finna litteratur på franska som behandlade häxor och den katolska tron. Maria Kynders far hade så vit man vissla brants som trollkar och hennes dotter, Valpuri, hade ett annemarkningsvärta anseende som haxa. Valpuri blev i Abo utsatt för vattenprovet och höll sig på yrkan. En uppenbar haxa menade man, men Valpuri förkärad att hon helt enkelt hade hållit munnen slutet och att det var därför som hon inte hade sjunkit. Valpuri måste ha haft makuba beskyddare eftersom hon besparades bålet.

Saväl Maria Kynders som hennes dotter Valpuri Kyndi var med sakerhet åmünstone halvprofessionella "häxor", och trodde även själva på sin trolldomskraft. Deras uppgift var att bota mänskliga och boskap och att radda skördar men de sålde sina fardigheter även till skadligt syfte: koparen lammade in sin beställning på det han önskade och den som utövade trolldom levererade. Damerna Kynders var dessutom formogna och antagligen högt ansetta i sina kreksar tills de ådrog sig någons, exempelvis kyrkoherdens, vrede, och deras fardigheter blev deras död.

Den folkska läkekonsten var sa gott som helst och hållte i kvinnornas besittning. Gemene man hade inte råd att vänta sig till läkare, vilket var tur för dem: läkarna vid hoven och i de rika städerna tog vanligen livet av sina patienter genom överdriven äderlättning, hävernang eller egendomsga mixturer. Bland de minst riskfyllda och mest brukade medicinska botemedlen var boniora. Man kunde skilja dem från häxmasternas besvärelser genom att de nämlunda Jesus, jungfru Maria eller något helgon. Även läkarna använde sig av magiska redskap: till åtskillnad från magiker-nas redskap behandlades läkarnas hjälpmedel i feliken.

Haxförböljelserna lyckades fortfarande kvinnornas helbrag-dagarradun. Det var lika farligt att koka kamomulle som gift eller en känksdryck.

Kvinnorna hade ingen möjlighet att utbilda sig till yrkesläkare eftersom de inte ägde tillträde till universitetet, och endast den som hade avlagt examen vid universitetet var berättigad att utöva helbrädgörarens yrke. År 1322 beskyllde den medicinska fakulteten vid universitetet i Paris en kvinna för olaglig yrkesutövning. Denna Jacoba var läkarkning och hade fått icke närmare definierad lärdom i medicin. Hon borrade sjukdomar och sår och holder, undersökte urin och räktade pulsen, och hennes patienter var beläma med heme: många av dem hade hanat hos Jacoba och blivit hämta av henne först sedan de egentliga läkarna redan hade givit upp. Jacoba blev inte anklagad eller domd för att vara inkompent - vilket hon uppenbarligen inte heller var - utan för att hon som var kvinna överhuvudtaget hade givit sig in på att bota.

Vid häxrätegångarna gjordes helbrädgörande gummor till representanter för ordiska, mökkrets makter och trolldom, under det att läkarna - som undersöktes dem som

Haxhamnaren, basverket för trolldom, kom med en formodan om att den naturliga orsaken till kvinnornas ofatbara ondska låg i att kvinnorna var lidelsegare och lastbärare än männen. Detta kom till synes i kvinnornas lasbarhet vid righet, som fick dem att ge sig i lag med diafan och demoner. Till yttersta visso var redan den forsa kvinnan förrövd, eftersom hon blev skapad från ett boit revben som bojde sig bort från manen. Och eftersom hon på grund av detta sin busi var ett ofullständigt djur var hon **alltid svekfull och full av lasbarhet**, formoxade de i cel, på levande donunkaniboden.

påstöds ha utövat troldom – representerade lagen, vete-

ker, där förekom ren och skär gammalags hedendom och folktro, där förekom illvillighet och beträning för gammal ost, där förekom sexuell hysteri och villfareiser, önskan att väcka uppmärksamhet, direktia sjukdomar som sinesjuk- dom och epilepsi, där förekom i alvarligt uppåt utövad troldom och folklig helbrägdagorelse. Ingen av dessa faktorer, med undantag av den folkliga helbrägdagorelsen, vore i dag tillräcklig orsak för att sätta i gång en rätslig process, för att inte tala om hur omöjlig det vore att på sådana grunder falla en dödsdom.

Manga troldomsutövare erkände utan tortyr de mest fantasiska saker och skyndade sig till och med frivilligt att ange sig själva. Självliga sjukdomar, massuggestion och olika slag av droger försakade hallucinationer. Två folk-gissel, tandvårk och reumatism, hade man för vana att bota genom att på hården bläna blad av bolmört (*Hysocynamus niger*), som framkallade hallucinationer.

Inlyrande utifrån hade en anmärkningsvärt stor betydelse för att häxskräcken skulle ta fart. I varje by fanns det allmänhet en person som lampade sig som haxa eller trollkarl; det var en gammaliga eller en anka, en magiker som man kände anutning som örökare eller illvillig sunad. Barnen retade honom/henne och de vuxna talade nedslä-

tande om honom eller skräckte åt honom, men man hade fördrag med honom. Han hade sin givna uppgift; med hans detektor botade man bostapen, ibland även mänskorna, man skrämde barnen med honom, och med hans hjälp förfurnade man att nya barn kom till världen eller gjorde sig av med redan avlade. Han bestämde gränserna för det accepterade beteendetmonstre i byn genom att röra sig på gränsen till det tillåtna. Förärliga händelser fick sin forklaring genom honom, men i själva verket hotade han inte samhällsenheten. Den lokala troldomsutövaren blev så godt som aldrig torterad av den egna byns invånare och inte heller olagligt dödad, även om man kunde kasta koltar på honom och spotta över axeln efter honom.

Men så anlander en utomstående kraft till byn, en präst

eller en häxsökte, som kan anses besitta mera auktoritet än byborna. Auktoriteten finns där redan på grund av att nykomlingen vet eller har hört talas om någonting som byarna inte känner till.

Under det officiella häxförhöret tycker byarna att det är en närmast komisk tanke att byns "klokta gunnana" skulle vara en livslevande haxa. Men då det under förhörets gång börjar komma i dagen rysansvärda, diaboliska saker, som även andra mänsklor sammankopplas med, slår frukten klorna i nämnornas sinne – och stannar där, från släkt-led till släktled, färdig att hamna upp i knastrande lagor om man bläser på den aldrig så liet.

När ett häxförhör inträddes spred sig en upphetsad stämning, en blandning av fruktan, nyfikenhet och välfeminande. En häxåtgång var ingen vanligare tilldragelse, som till exempel en rättegång med någon som anklagades för

De folkliga helbrägdagorearna (de kloka gunnorna) kunde till en del ha en viss betydelse för att minska släktens mängd örtar mot olika slag av krampor. En del av dessa örter används alltjänt: atropin, belladonna, digitalis, injektions-Gummosa, hembrägdagore, kratt och formata bakerade sig på erfarenhet, som hade gått i arv i många generationer, om vilken ört som gällde som bohemedel mot vilken sjukdom. Tidens medicinska veteckenskap ägnade sig åt studier av Aristoteles, Galenos, Soranus och Asclepius under studieiden, inte ens till någon patient och väste till undan ingenting om hur en patient såg ut inuti. I kvinnornas kunskeper om vägovan, Kyrkans och medicinska läkekonsten ingick tydligen även något slag av vetecken om preventivmedel. Det är möjligt att konnorma som preventivmedel stoppade in en i sätta doppad ullott i vaginan. Kyrkans och medicinska inställning till redningen av naturteten var också negativ och avståndstagande, även från att det senaste århundradet och därför var det omöjlig att godkänna att man spred kunskap om hur man skyddade sig mot grossess.

Detta är en illustration från en historisk teckning.

Då häxskräcken fick samhället i sitt vält sprängde fruktan och raseniet alla barriärer, formungiga och betrodda ledare förlade sansen och någon gång även livet, skräcken grep tag i vem som helst, de pinade ofta skrek i sin smärtar ut första bästa namn som de råkade komna på, och sedan stod det inte länge på förrän den angivne rossläde i samma tortyrkamnarne och gästade fram nya namn, helatiden ytterligare namn... Och föröjejerna kunde påga fem år, tio år, tolv år ...

I Lothringen-dalen såg resenären tusentals och åter tusentals pelare resa sig ur bålen. Utanför vissa städer steg det upp en avskyvärd stank från offren som bränts utanför murarna. Någon oskuldsfull undrade hur det kunde komma sig att torter i hans hemstad hade förvandlats så att det liknade en skog, så fullt var det av bål och pelare. Man brände bondkvinnor, pigor, adelsdamer, jungfrur och tiokärrsmänmor, universitetsrektorer, domare som hade lag i dagen en alltför stor mildhet, skomakare och bokhållare, till och med tyvärriga barn, som påstöds ha bedrivit oukt med Djävulen.

Det typiska offret för häxofoljelena var den fattiga, ensamstående kvinnan. Hon räkades ofta ut efter någon som alltid betecknades som till exempel efter missväxt eller näronfarsor. Hon blev syndbocken, som man hatade i storska almanackan.

mannens lön lägre än den var både tidigare och senare. Det var mycket få bonder som sunde lös, och nästan inga bondkvinnor.

Det typiska offret för häxofoljelena var den fattiga, ensamstående kvinnan. Och hon utsågs ofta till offer efter någon allmänt betecknad lycka, efter en feislagen skörd eller efter en epidemি.

Med "den stora konsen" sammankräkte även omfattande och djupa sociala spänningar, oro på landsbygden, bonduppor - myndigheternas nu i fråga om häxprocesserna berättar om den härskande klassens önskan att vända allmogens intresse från den tinaliga plågen till det övernaturliga onda. Till den härskande klassen hörde vetenskapsmännen, de lärda, som konstruerade svindlande teorier om ondskans väsen som bodde inom häxorna. Dessa vetenskapsmän och lärda överträffade i sin intolerans ofta de egentliga ämbetsmännen. Deras läror spreds genom den mäktiga viktigaste enskilda faktorn som har påverkat häxfoljelena - dvs boktryckarkonsten.

Under alla dessa århundraden då balen i Europa sprakade och brann uppträddes modiga män, som distade sig att hoja rösten mot galenskapen. Bland dem fanns såväl lekmän som män från både den katolska och den protestantiska kyrkan, där fanns läkare och filosofer. Men dessa män som ofta med fara för sitt eget liv trotsade tiden uppfattade inte var grunden till häxofoljelena kunde hitta. Häxofoljelena kunde skiljas åt som en fristående del från de tankegängar

Hur var detta möjligt? Man levde ju inte längre under den mörka medeltiden, som nutida manuskitor fortkunnpade med alla slag av råhet och vidskepsete. Man levde mitt i den nya tiden, med kapitalismens uppvisning, upp-täcktfärder, pennungrafik, barock, med Michelangelo, Kopernikus, Shakespeare och Solkonungen.

Men det var också en tid av rasande trosanasmus och intolerans. Förutom haxor brände katolikerna protestanter, och protestanterna brände katoliker, och värdera riktningen brände judar. Religionskrigen sköljde över den brinnande kontinenten, mänskorna dominerades av fruktan - och truktan måste finna en väg till utlopp; en syndabock. Och som av en handelse och till synes helt självklart gavs det en syndabock: den ensamma kvinnan.

Vid samma tid som de stora häxofoljelena tog sin början undergick det europeiska gitternmåstetetetet förrädning - man ingick äktenskap vid allt senare ålder, när konkubinerna namnade sig de tretio. Många kvinnor gifte sig inte alls, och änkorna ingick inte längre omedelbart eftersom sedan hade vant tidigare.

Detta ledde till att det helt plötsligt fanns en väldigt mångfald annan kvinnor. En ensam kvinna var ett latit offer: det fanns ingen som förvarade henne. Av dem som anklagades för häxen var endast knappa hälften gifta.

Man trodde dessutom att kvinnorna på landsbygden vid den här tiden befann sig i en oestdvanlig svag ställning. Lonen för en kvinnlig lantarbetare var i jämförelse med

som kunde tecknade den tidiga nya tiden. Det var uttryckligen den tidens kosmologi, dvs upplättningen om världens strukturen, som möjliggörde demonologin och troldomsutovarna. Det var kosmologin som måste genombla förändringar, innan demonerna kunde tankas försvuna. Och den genomgick förändringar.

Troldomsärtan försvarade före industrialiseringens början, det bevisades inte vare sig vetenskapligt eller filosofiskt att den var falsk, och den förklarades inte som orattrivsa vid någon rättegång. Den förlorade helt enkelt sin politiska betydelse då religionens betydelse avtag. Satan intog inte längre någon dominerande plats i mänskornas sinnen, vilket inte nödvändigtvis innebar att Gud satt i högsäte.

Hur många anonyma kvinnor kan det sannolikt ha varit som far ropa ut sin smärt i historiens dunkel utan att få del av den sympati, det medlidande och den värnad som martyrenna fortunas – hur många är de egentligen, de anonyma kvinnorna som fallit i så djup glömska att det är möjligt att skriva dryga verk om Europas historia utan att med ett ord nämna häxofoljelserna.

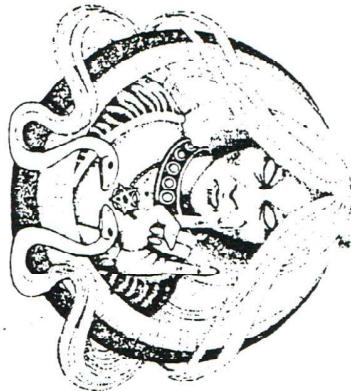
Det är praktskt taget omöjligt att utripta hur många som föll offer för häxofoljelserna. Arkiven, som forst nu uforstås grundligt, är ofullständiga. Vi kommer aldrig att få veta hur många som anklagades, eller hur många som försöktes och gick under medan de var anhållna – tex genom vattenprover eller genom tortyr, medan forhören pågick kunde den anklagade i dagatal lämnas bunden utan mal och dryck i en istall cell. Många av de anklagade var gamla mänskor, som var försugade av hunger och sjukdomar, och som lätt gick under.

Det har framlagts de mest fantasiska uppskattningar av antalet offer, utan någon som helst verkighetsgrund. Man har till och med talat om miljoner. Om man beaktar alla som brändes i Europa på grund av sina tankar när man nog sådana tal. Man får då inte glömma judarna som särskilt spanjorier och polacker anställdes för foljelser på. Polackerna försummade trots judeofoljelserna inte heller häxorna.

De som forskar i kommunahistorien uppskattar antalet till cirka 100 000 och baserar det på bevarade aktstycken. Eftersom endast en del av alla dokument har bevarats är det verkliga antalet hogre. De sakliga uppskattningarna varierar mellan 300 000 och närmare en miljon. Mätt med den nuvarande förstörelseteknikens mått är detta ett lågt antal – några Hiroshima. Det som ersatte tanken om kampanjen mellan Guds rike och Djävulens – friheten, egendomens helgd, det enda rätta samhällssystemet – kräver också sina offer i likhet med formidens kosmologi: närmotio den åi man kapabel att på en och samma gång sticka tiomiljoner: bål i brand.

The Witches of Salem

80

The explosion of superstition and violence that occurred in Salem, Massachusetts, in 1692, is still one of the most puzzling episodes in American history. For most writers on the case — including Arthur Miller, who dramatised it in *The Crucible* — there is no mystery. A few bored and naughty children became obsessed by the voodoo tales of a black servant, and decided to pretend they were bewitched. Egged on by the local minister, a man of paranoid tendencies, they accused various people of witchcraft. The whole thing snowballed until over two hundred people were accused, twenty two of whom were executed or died in prison. Then, as suddenly as it began, the hysteria faded away. And the Salem witchcraft trials virtually ended the 'witchcraft craze' in America as the downfall of Matthew Hopkins ended it in England.

The case may not be as simple as it looks. Even Rossell Hope Robbins admits 'motives are very elusive'. Clearly, these children were not really bewitched. But they behaved in some ways like the 'possessed' nuns of Loudun or Aix-en-Provence, or like some teenagers who are the 'focus' of poltergeist occurrences.

The Revd. Samuel Parris was not a popular man, for he seems to have been an unpleasant character; mean and bad tempered. He had brought with him from Barbados a number of black servants, including a woman called Tituba,

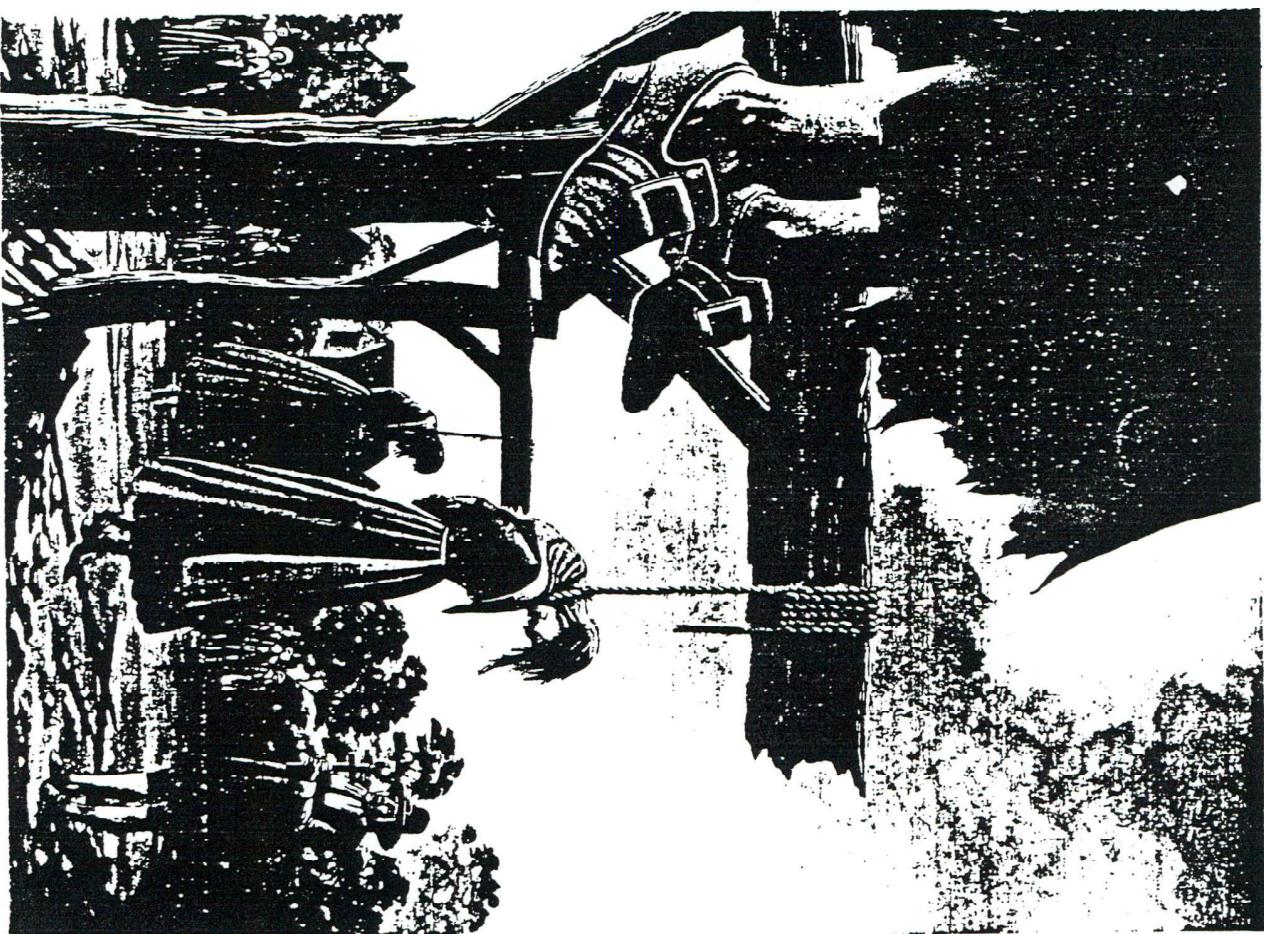

and her husband, 'John Indian'. During the long winter evenings, Tituba talked to the children about witches and spirits. His daughter Elizabeth, aged nine, her cousin Abigail Williams, aged eleven, and a friend called Ann Putnam, twelve, soon began behaving very oddly, having convulsions, screaming and talking disconnected nonsense. A doctor called in to 'cure' Elizabeth said he thought she was bewitched. Other ministers were consulted, and decided that the devil was involved. Questioned — and beaten — by Paris, Tituba agreed that the devil had inspired her to 'work mischief' against the children, and named a pipe-smoking beggar woman named Sarah Good as an accomplice. The children also mentioned Sarah Good as well as a bedridden old woman, Sarah Osborne. When a magistrate named Hathorne asked the girls about their convulsions, they began to moan with pain, and declared that the 'spirit' (or spectre) of Sarah Good was biting and pinching them. Sarah Good and Sarah Osborne both denied in court that they knew anything about witchcraft, but Tituba admitted it all with a certain relish; she went on expanding her confessions for three days. Tituba declared that Sarah Good and Sarah Osborne had been present at a witches' Sabbath, and added that there were two more local women whom she did not know. This caused widespread gossip and speculation. Twelve year old Ann Putnam put an end to this by declaring that one of the witches was a woman called Martha Cory — who had laughed unbelievingly when the girls threw their convulsions — and that the other was a saintly old lady named Rebecca Nurse. A farmer named Proctor — another sceptic — was also accused.

The whole area was now in the grip of a witchcraft scare; people were afraid to go out after dark because witches were supposed to be able to turn themselves into animals or night birds — a remnant of legends of werewolves and vampires. Eight more local children became 'afflicted' and screamed out the names of 'witches' who were tormenting them. A woman named Bridget Bishop — who had a reputation for being 'fast' — was tried and executed in June 1692. Sarah Osborne died in prison, but Sarah Good was tried and executed, together with four others, in July. A minister named George Burroughs was denounced, and he was also tried and executed.

The more hysteria increased, the more the girls — now eleven of them — seemed to be tormented by devils. By September, the death toll had increased to twenty, and one unfortunate man — Giles Corey — was literally pressed to death under enormous weights in an effort to force him to confess. He refused (although it would have saved his life) because his goods would have been forfeit to the state, and he had no intention of dying a pauper. His wife was hanged as a witch.

The various girls were called to neighbouring towns to

identify witches, and it looked as if the trials and executions

would spread to Andover and Boston. The Andover

magistrate declined to sign more than forty warrants and had

to flee with his wife to escape being tried as a witch. Then the

girls began to overreach themselves. They named the wife of

the governor, Sir William Phips, as a witch, and the president

of Harvard College; the magistrates told them sternly that

they were mistaken, and this was the beginning of the 'd

of the persecutions. When Governor Phips returned from

the fighting Indians on the Canadian border, he dismissed the

court and released many of the accused. In further trials,

'spectral evidence' — the notion that the disembodied spirits

of witches could torment their victims — was disallowed,

and only three people out of fifty two were condemned.

Phips reprieved them, released all others from prison, and the

Salem craze ended abruptly about a year after it began. One

of the girls Ann Putnam, later confessed that she had been

'deluded by Satan' when she accused Rebecca Nurse and

others. The Reverend Paris, now attacked and denounced,

left Salem with his family. Abigail Williams, according to

legend, became a prostitute.

Even Montague Summers agrees that the Salem trials

were the result of hysteria and the diseased imaginings of

'neurotic children'. But he was convinced that there is positive

evidence of involvement in witchcraft in a few of the cases. It

seems probable that George Burroughs, Bridget Bishop and

Martha Carrier were members of a coven — although they

had nothing to do with 'bewitching' the children.

In France, as in England and America, the witchcraft craze

blew itself out in a storm of extraordinary violence. In

England it was the hysteria instigated by Matthew Hopkins,

in America, the affair of the Salem witches. In France, it was

the Chambre Ardente scandal.

In 1673, during the reign of Louis the Fourteenth, two

priests informed the police in Paris that a number of penitents

had asked absolution for murdering their spouses. No names

were mentioned, because of the secrecy of the confessional,

but it saluted the Chief of Police, Nicholas de la Reynie. What

was happening, it seemed, was that a ring of fortune tellers

and 'sorcerers' were supplying 'succession powders' — a

euphemism for poisons — to wealthy men and women who

preferred lovers to matrimonial entanglements.

De la Reynie could only keep his ear to the ground. It

took him four years to fit together the clues that led him to

the recognition that there was an international 'poisons

ring' — much as there are now drugs rings — headed by

men of influence. A remark of a fortune teller, Marie Bosse,

about being about to retire when she had arranged three

more poisonings, provided the lead he had been waiting for.

A disguised police-woman consulted Marie Bosse on how she

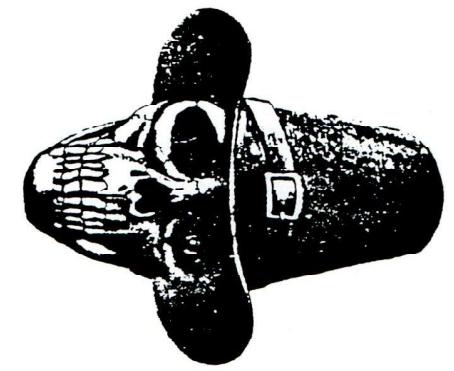
could get rid of her husband, and made an arrest when she

was sold poison. Many poisons were found in Marie Bosse's

house. She and her husband and two sons were arrested; also,

CHAPTER 25

The Chambre Ardente Affair

HÄXMANIN I SALEM

Cotton Mather, som föddes 1663, var en man med många märkliga trossatser. De flesta var förmodligen ganska harmlösa, men en av dem sände många oskyldiga män och kvinnor till galgen. Hans bestämda övertygelse, som härrörde från teologen William Perkins, var att en 'bekännelse efter vederbörlig utfrågning' var bevis nog för att förklara någon skyldig. Mather skrev:

Bland de tillräckliga grunderna för en fällande dom, är den första en frivillig bekännelse av brottet, lämnad av den misstänkta och anklagade parten, efter förhör... grundad på tungt vägande antaganden. Varför nu fler vittnesmål och ytterligare förhör?

Under häxprocesserna i New England 1692 dominerade uppfattningen att frivilliga bekännelser var bevis nog för en fällande dom. 'Frivilliga' bekännelser,

i sammanhanget redogörelser som tyranniska förhörsledare drog ur utmattade fångar som berövats sömn, mat och dryck, sände många i döden.

Egendomliga kroppsställningar och underliga gester

Häxmanin i Salem startade i början av år 1682 när Elizabeth Parris, den 9 år gamla dottern till komministern i byn Salem, och hennes 11-åriga kusin, Abigail Williams, började lägga sig till med vad en åskådare kallade 'egendomliga kroppsställningar och underliga gester'. Med andra ord började de visa symtom på förhäxning. De blev:

...bitna och nypta av osynliga krafter... Ibland blev de stumma, deras munnar förstenades, deras halsar förstenades, deras lemmar förureds och plågades så att det

George Jacobus, en av de som anklagades för häxeri i Salem, hängdes i augusti 1692. Efteråt konfiskerades alla hans ägodelar, till och med hans frus vigselring.

Vittnesmål om spökerier

Cotton Mathers något filosofiska anletsdrag
dölde en avsevärd godtrogenhet - han
hävdade på fullaste allvar att en del av
stadshuset i Salem hade rivits ned av 'en
osynlig demon'.

skulle kunna röra ett hjärta av sten...

Flickornas uppförande visade sig smittsamt och i mitten av mars visade ett tiotal människor, däribland fyra gifta kvinnor och 'en gammal kvinna vid namn Goodall', alla tecken på att de angrips av demoner.

Vid denna tid hade några av de hemsökta kvinnorna riktat specifika anklagelser mot människor de sade var häxor. De sade att Tituba, en indisk kvinna som var slav hos Mr Parris, 'nöp, stack och plågade dem smärtsamt' även då hon inte var synbart närvarande. Som häxor namngavs även Sarah Good, en kvinna som kan ha varit rubbad, och Sarah Osburn, en äldre invalid som tycks ha varit allmänt impopulär bland invånarna i byn för att hon en gång levtt med en man hon inte var gift med.

Tituba och de två kvinnorna vid namn Sarah arresterades och förhördes. Tituba lämnade efter slag och hotelser en fullständig bekännelse av samma typ som ofta förekom vid europeiska häxprocesser. Hon sade att hon och de två andra anklagade hade mött Satan, undertecknat en överenskommelse med honom, förhäxat de två små flickorna och flugit genom luften. Som Mr Roger Thompson påpekade i sin *The Witches of Salem*, förde Titubas bekännelse byn Salem in i *Malleus Maleficarum*s värld, där vem som helst, inte bara lokala syndabockar som de två kvinnorna vid namn Sarah, kunde bli misstänkt för häxkonst.

De förhäxade barnen kom snart att stämpla män och kvinnor som tidigare setts som mycket respekterade medborgare som häxor. Bland dessa fanns Martha Corey och Rebecca Nurse, båda väl ansedda medlemmar i kyrkan, och en församlingspräst, George Burroughs. De första sex hängningarna ägde rum i juli. En av dem som hängdes, Rebecca Nurse, hade förklarat oskyldig av en jury, men blev trots detta hängd.

Det rådde en hysterisk godtrogenhet, medvetet understödd och uppmuntrad av Cotton Mather och andra, och stor betydelse tillmötes 'vittnesmål om spöken' - övernaturliga upplevelser som människor påstod sig ha varit med om. Ett vittne hävdade att anden till en avlidne kvinna, vars man stod anklagad för hennes död, hade uppenbarat sig för henne och bekräftat att hon mördats av sin man.

I oktober 1692 hade sådana vittnesmål resulterat i över 20 avrättningar och omkring 200 arresteringar. De unga flickor som troddes vara förhäxade hade framfört anklagelser mot ytterligare 200 människor, däribland rektorn vid Harvard och hustrun till guvernören i Massachusetts. Helt plötsligt vände den allmänna opinionen. De som satt i arrest benådades och frigavs, och de som hade hängts fick upprättelse postumt. Häxmanin i Salem var över.

I boken vars titelsida reproduceras här
hävdade Mather att den 'vilda haggan
Martha Carrier' valts av Satan att bli
helvetets drottning. Martha avrättades 19
augusti 1692.

The Wonders of the Invisible World:

Being an Account of the
T R Y A L S
O F
S e v e r a l W i t c h e s ,
Lately Executed in
N E W - E N G L A N D :

And of several remarkable Custosities therein Occurring.

Together with,

- I. Observations upon the Nature, the Number, and the Operations of the Devils.
- II. A Short Narrative of a late outrage committed by a knot of Witches in New-England, very much resembling, and so far explaining, that under which New-England has laboured.
- III. Some Councils directing a due Improvement of the Terrible things lately done by the unusual and amazing Range of Evil-Spirits in New-England.
- IV. A brief Discourse upon those Impostures which are the more ordinary Devils of Salem.

By COTTON MATHER.

some vicious capers among the ungodly lower orders. Otherwise the place lacked distinction. Scale of communitum and prestige of sponsorship came to New England only in 1630 with a great second wave of migration into Massachusetts Bay consisting of some 1,000 Puritans (dissidents hoping to purify the Church of England of anomalous practices) taking over recently settled Salem and founding Boston.

Most of its leaders, unlike the Pilgrims' craftsmen-sages, were minor genry, prevalentiy from East Anglia, nobled of Puritanism—John Winthrop, squire of Groton in Suffolk; Thomas Dudley, steward (that is, business manager) of the Earl of Lincoln; Edward Johnson, the earl's son-in-law; and some Cambridge-trained clergy. Men of affairs in a small way, they organized well. They went to John Smith for advice on what not to do, in which he was ruefully expert. Their advance party founding Salem had had trouble with religious quarrels and unrighteous recruits among the labor force; so Winthrop and Company concentrated on enlisting Puritan-minded, straitlaced men with the skills needed in a well-rounded community. For instance, the settlers receiving town lots at the founding of Newbury, Massachusetts, in 1635 included two persons; only eight "gentlemen"; two or three merchants; one malister; one physician; one schoolmaster; one sea captain; one dyer; one glover; three or four tanners; seven or eight shoemakers; two wheelwrights; two blacksmiths; two linen weavers; two woolen weavers; one cooper; one saddler; one sawyer; two or three carpenters. That roster amounts to a community self-supporting within itself, barring agriculture—which the handful of yeomen also listed could handle as supervisors of the thirty-odd unskilled hands also indicated.

It had been clever of Winthrop and Company to secure a royal charter for an ostensibly commercial Massachusetts Bay Company with the usual wide powers and then take the actual piece of signed and sealed parchment with them overseas. That gave the new Colony an unprecedentedly free hand 3,000 miles from the potentially middlesome Crown. The measure presaged the Colonial mistrust of the Mother Country that would steadily reshape American ideas and ways-of-doing. C. M. Andrews, established authority on things Colonial, explains that to the leaders of the Bay Colony, "thus to rid themselves of all outside earthly authority was fundamental to the success of the Lord's mission . . . final control should not be exercised arbitrarily from England either by company or king."²⁵ On that implicit basis—set up with a cunning that honors the Puritans, acute if more than their candor—between 1630 and 1650 some 20,000 Puritans flocked to America, principally New England. That number is not impressive now. Then it greatly exceeded the scale of previous set-

clement and would not be again approached until the great migrations of Palatines and Scotch-Irish generations later.

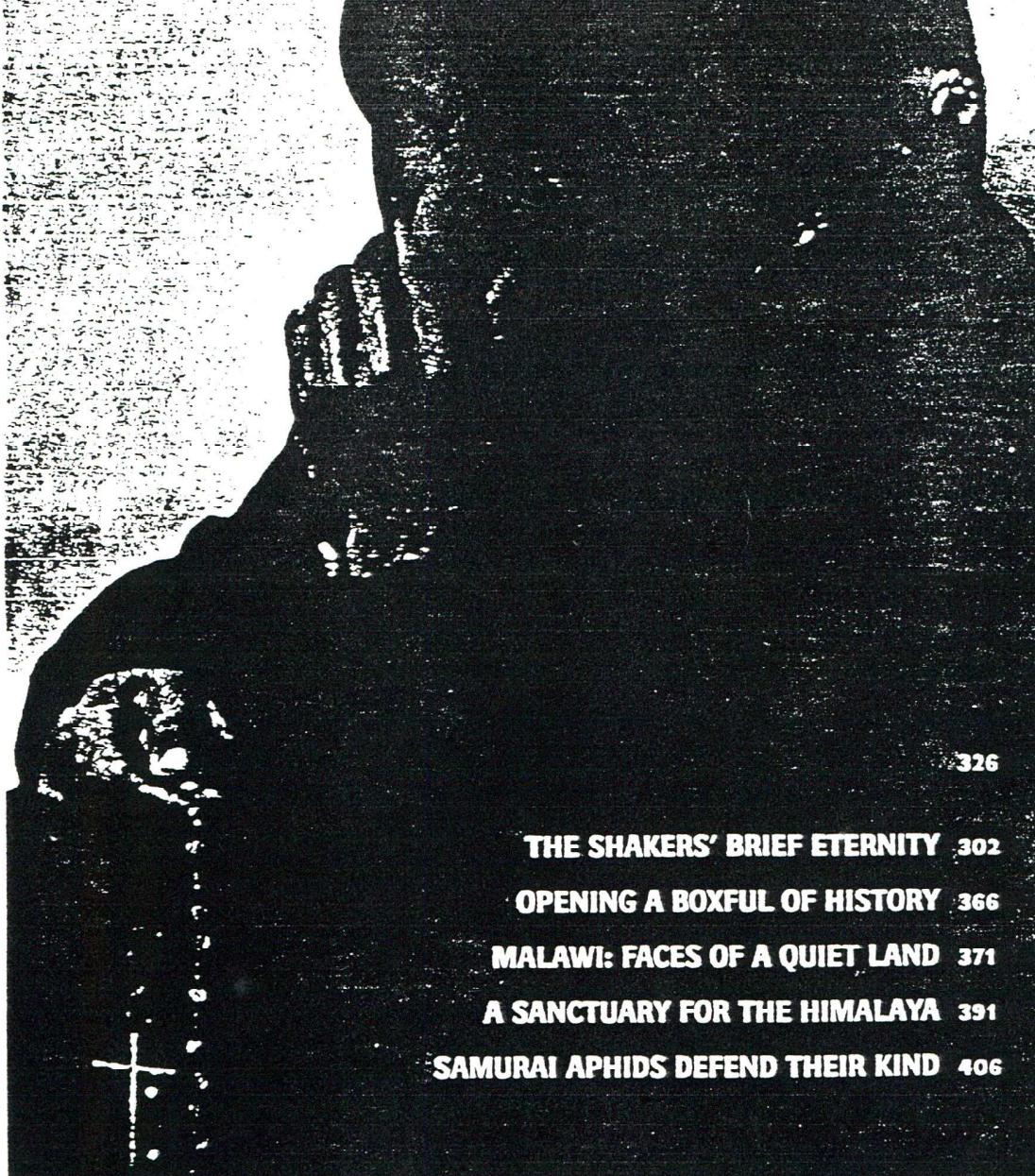
Massachusetts Bay's community planning wisely followed Plymouth's—adaptation of the medieval manor village to Colonial needs with security and solidarity in view. This worked out to a village-green nucleus dominated by the meetinghouse and surrounded by the dwellings of the constituent families each on a small private lot. For cropping, wood supply and so on, each family also had a much larger allotment of land beyond the village; the settler, having no permanent lodging there, trudged back and forth daily to plant, harvest, or cut wood. That wasted time and energy, but the resulting compactness kept all adults in close touch for defense and disciplinary guidance from the leaders and gave the settlement a ready-made social structure. Thus the founders of Lancaster, Massachusetts, explained that in assigning land they had not distinguished between the more and the less affluent "Partly to keep the Towne from scattering too far, and partly out of Charitie [meaning benevolence] and respect to men of meane Estate."²⁶ Very decent: only that "Charitie" did not keep these tight little oligarchies from what now sounds like marked high-handedness. They carried to strange extremes the settled postmedieval English notion that prolonged entertainment of outsiders was a pernicious drain on resources and threat to solidarity. In 1671 Dorchester, Massachusetts, actually fined a man for letting his own daughter stay with him though it was inadvertable for her to try to return to her distant home and husband in heavy winter weather. When the resources of one Francis Bale struck the town fathers as too slim for his large family, they "advised him to dispose of* two of his children. His wife was not willing, and they p'swaded him to p'swade his wife to it."²⁷

The compact village admirably suited subcolonizing ventures and served the Bay Colony well as her people spread westward into Connecticut and south- and westward into Long Island. Indeed her only mistake was choice of Massachusetts Bay to settle on. As Plymouth already knew, the area was colder than "home" in winter; rain was scantier and less well distributed; soil thin over rock; terrain cut up by bleak hills; and neither Boston nor Salem Harbor was better than several other as yet unexploited deepwater havens in milder climates. The wealth of potential waterpower provided by the rugged topography lacked much economic significance until after the first struggles were over. This country was a dismal contrast with the East Anglia whence many of the Puritans came—wide, level,

* Dispose of did not mean do away with. The intent probably was for Bale to bind out the children to a well-to-do householder under whom they would earn their keep and not remain potentially a public burden.

110

NATIONAL GEOGRAPHIC

326

THE SHAKERS' BRIEF ETERNITY 302

OPENING A BOXFUL OF HISTORY 366

MALAWI: FACES OF A QUIET LAND 371

A SANCTUARY FOR THE HIMALAYA 391

SAMURAI APHIDS DEFEND THEIR KIND 406

SISTER MILDRED BARKER, 62, of Sabbathday Lake, Maine, tells the story with an exasperation born of suffering too many fools.

The man, she recalls, whisked through the small museum at the Shaker village, admiring the spare, elegant furniture.

"Too bad no Shakers are left," he clucked.

"I'm left," she snapped.

She is tiny, gray, fierce, with dark, piercing eyes behind wire-rimmed glasses. She endures, with fewer than a dozen others, in Maine and New Hampshire, as steward of a religious society founded some two centuries ago. In 1845 Shaker membership totaled nearly 4,000 in 18 communities from Maine to Kentucky.

The final amen has yet to be murmured; those left remind us that they are not dead yet. But nostalgia intrudes. We see them as if looking through a stereopticon from an attic trunk.

The reality is granite tough. Shakerism is religion, demanding, uncompromising. As a tenet of faith, Shakers are celibate; their life, communal. Who would accept such sacrifice? Those who had heard the trumpets of salvation. "I found perfect heaven," wrote one convert.

In a glorious, if impossible, quest the Shakers committed themselves to perfection. Like other utopians, they wanted to create heaven on earth. But the dream dangled just beyond reach, a reminder that, like all mankind, they were only human.

"In the spring of 1780, I heard of a strange people living above Albany, who said they served God day and night and did not commit sin...." So a contemporary named Thankful Barce wrote of her first encounter with the people known as Shakers, so-called because they trembled from head to foot in religious transports. Their leader was Mother Ann Lee.

"Her countenance appeared bright and shining, like an angel of glory," Thankful Barce wrote. "As I sat by the side of her, one of her hands, while in motion, frequently touched my arm; and at every touch . . . instantly felt the power of God . . ."

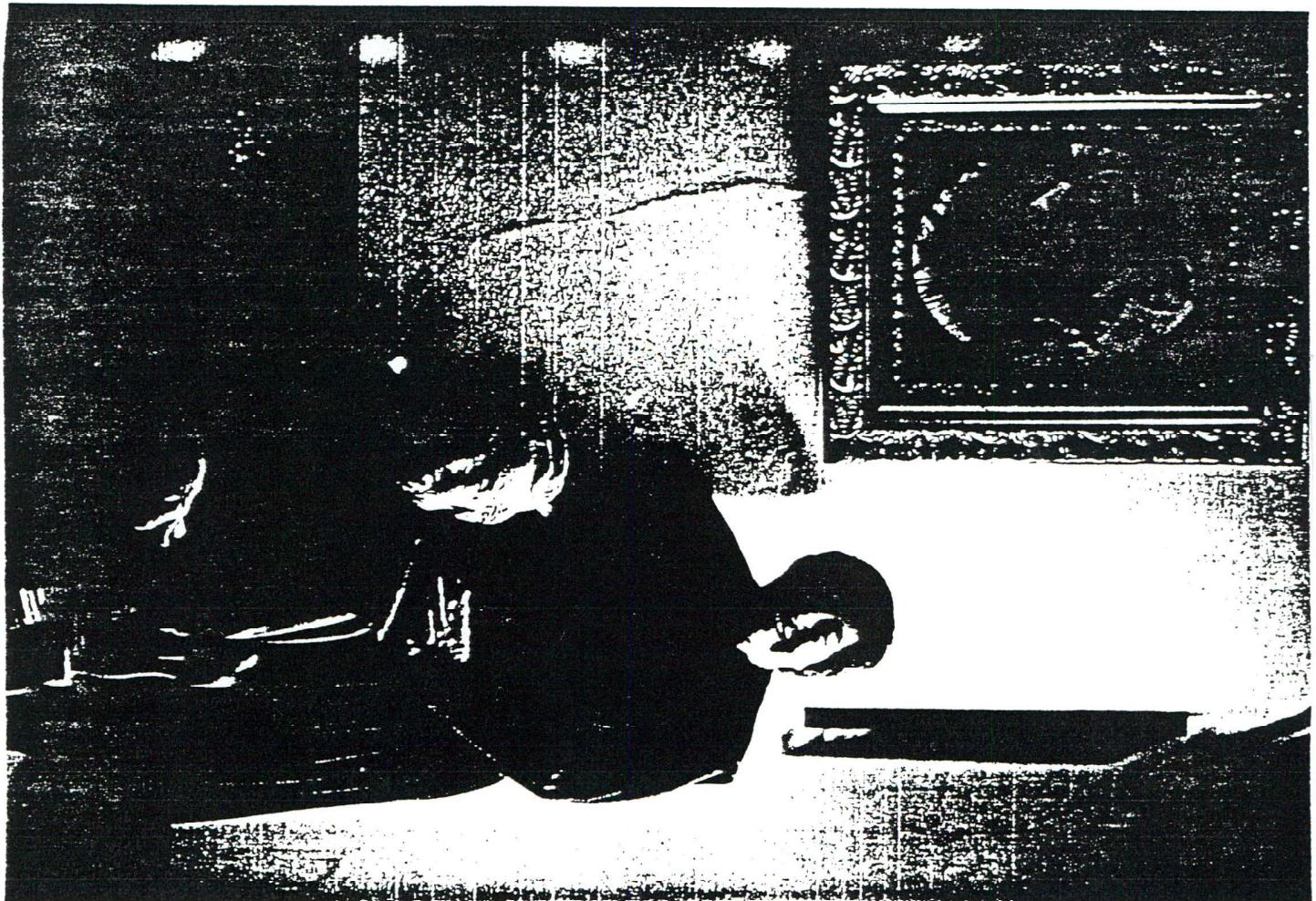
A blacksmith's daughter born in Manchester, England, in 1736, one of eight children, Ann Lee could neither read nor write. She married a blacksmith, bore and lost four children. Tormented, she swung from despair to visions of glory. Joining a sect of religious reformers known as the Shaking Quakers, later to be known as Shakers, she became their leader.

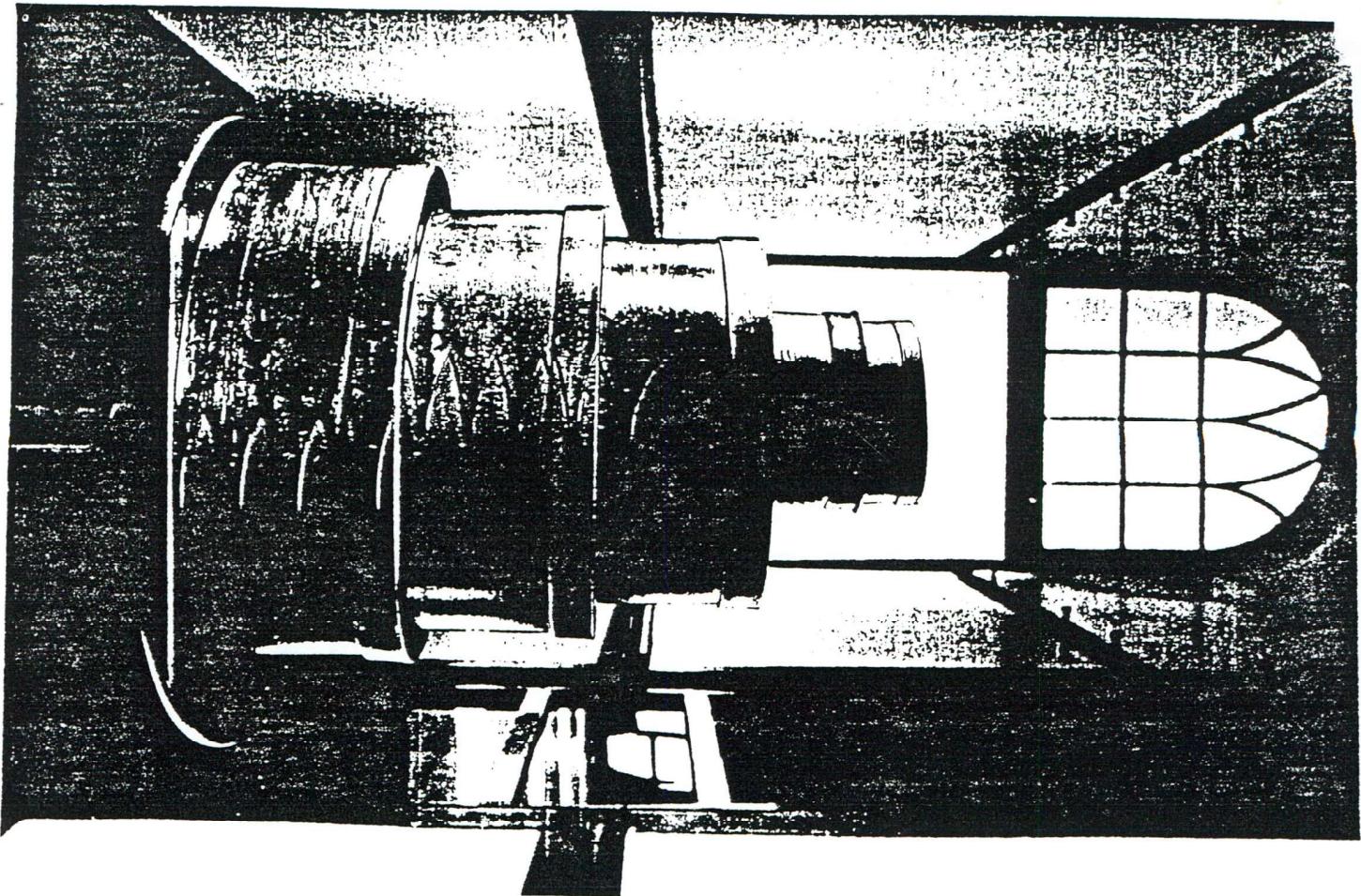
In her 30s she had a vision of Adam and Eve in intercourse. To her this was the original sin. To be saved, humans must be celibate, recapture innocence, and emulate Christ's humble life. Only then could each soul experience its own Second Coming.

Widely persecuted, she and eight believers set sail in 1774 for America and settled at Niskayuna, which they also called Water-vilet, eight miles northwest of Albany, New York.

Mother Ann believed she represented the second appearance of the Christ spirit; the sect's formal title is the United Society of Believers in Christ's Second Appearing, Holy Mother Wisdom was the female nature of God. The idea of a deity with dual aspects, male and female, placed women on equal footing with men. With her flock she combed the spiritual pastures of New articles, including "The World of Tolstoy" and another on wild rivers.

"**SHE IS THE MOST PERFECT Shaker I have known," Sister Frances Carr, standing, says of Sister Mildred Barker, seated. The two belong to the last working Shaker community at Sabbathday Lake, Maine. In 1774 Shakerism's founder, Mother Ann Lee, leader of a splinter group of English Protestants, fled persecution and sailed to America with eight followers. Setting at Niskayuna, New York, she traveled around New England, preaching that salvation was open to all. If the reward was great, so was the cost. Shaker belief demanded a morally perfect life patterned after Christ, including celibacy, obedience to elders, and confession of sins. Says Sister Mildred: "All the Shaker does is done in the eye of eternity."**

THE OVAL BOX with its delicate swallowtail joints has become practically emblematic of Shaker design. These belong to Pleasant Hill. The carefully aligned tacks are made of copper, not iron that might rust and mar the wood. Also the work of Shaker hands and heart, a song in the spirit of faith sold for \$450 at auction. So too a fine Shaker chair, with its slim, spare lines, may be worth tens of thousands of dollars—*lars*—to the dismay of living Shakers, who resent the focus on the material at the expense of the spiritual. "People don't see the chair as a consecration," said Sister Mildred.

Thomas Merton, priest and writer, was one who did. "The peculiar grace of a Shaker chair is due to the fact that it was made by someone capable of believing that an angel might come and sit on it."

see the chair as a consecration, said Sister Mildred.

crossed the road to the South Family property where she grew up. Suddenly she was a child. "That was my room on the third floor," she pointed. "I remember staring out that window when I was sent to bed early."

When the Watervliet Shaker community closed in 1938, the South Family property was sold and the clapboard dwelling house cut up into apartments by the new owner.

The woman who lives in Martha's old room invited us in "Ever see any Shaker ghosts?" I asked.

"They say a white spirit lives here," she replied.
Martha baled. "Oh, my goodness, that must be Pauline."

The grapevine that hugged the side of the trustees' house was uprooted years ago, but she remembers.

"I picked a bunch of grapes for Pauline, the woman who cared for me," she said. "I ran to give them in her lap.

"Don't you know these are not ours?" Pauline frowned.
"They're the family's. To take them is to steal!"

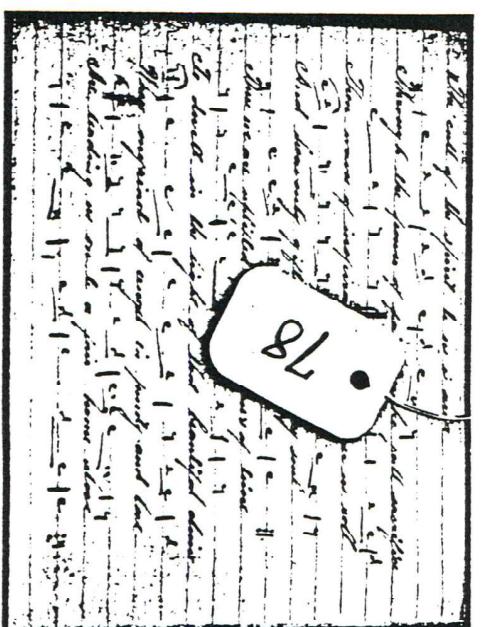
England, harvesting converts. But she died in 1784, without ever seeing a Shaker village established. In the following decades Shakers made the step from scattered converts to settled communities. By 1800, 11 communities had formed. Soon after, the Shakers pushed west, founding two communities in Kentucky, four in Ohio, and one in Indiana. The gospel was spreading.

Viet Shaker Cemetery abuts a baseball stadium, built several years ago over protests from surviving Shakers. Now the crack of ball against bat punctuates summer nights.

"I don't suppose the ball field does anyone any harm," Martha Hulings sighed, looking at the ranks of headstones. Martha, now a teacher in Kingsport, Tennessee, spent her childhood with the

teacher in Kingsport, Tennessee, spent her childhood with the Watervile Shakers. "I felt more secure here than anywhere else," she said. "It's probably the only love I've known."

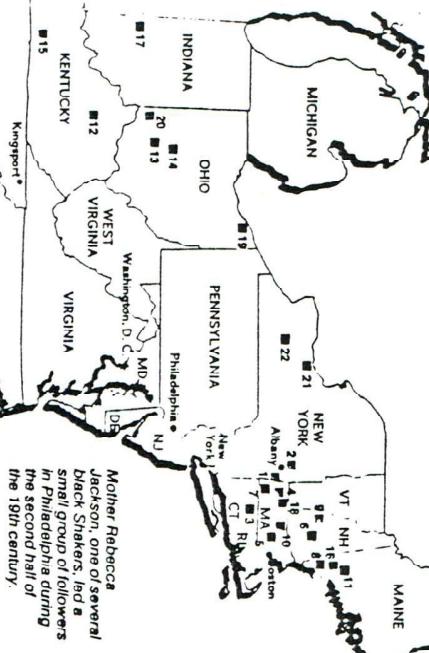
She is 74. Nearly 69 years have passed since the couple who had adopted her, but couldn't cope, left her with the Shakers. We

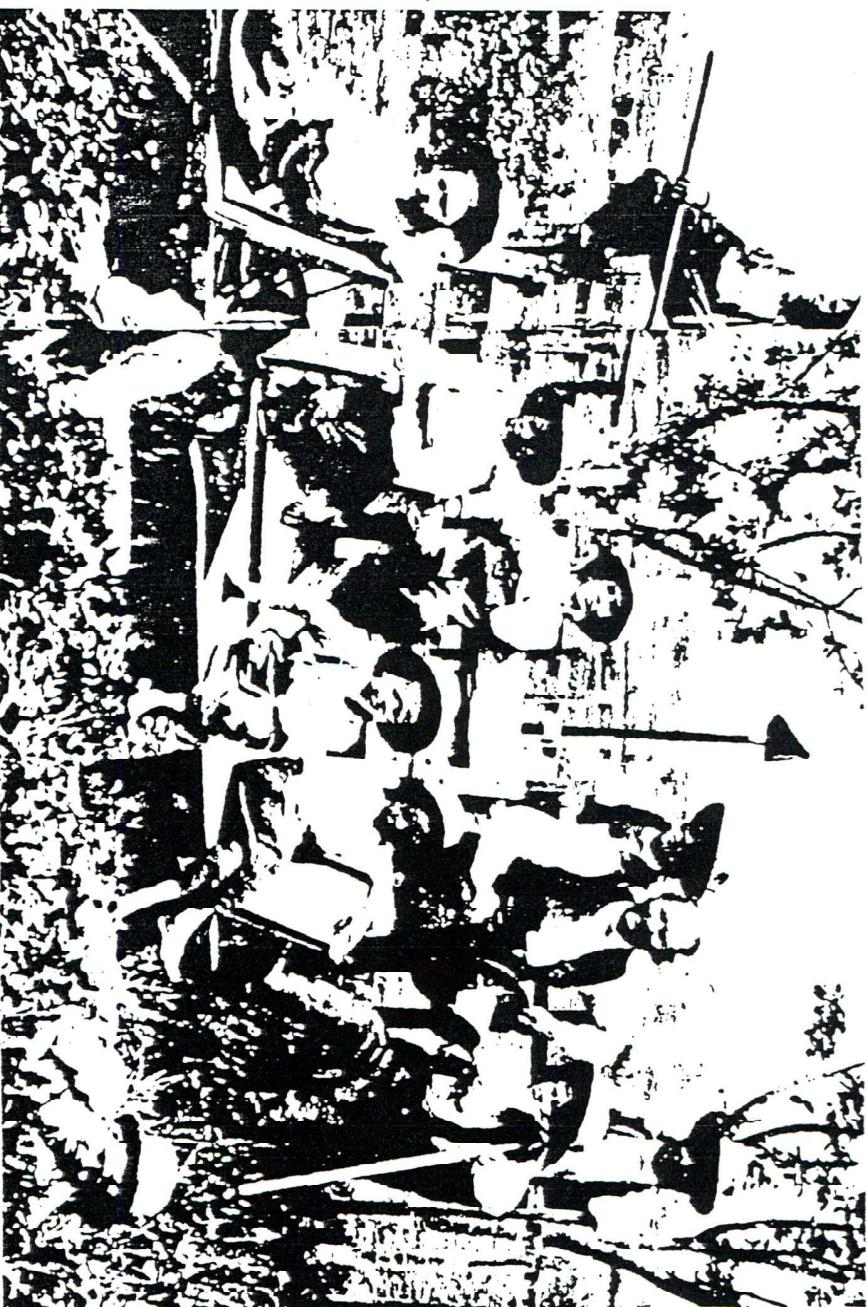
Hands to work, and hearts to God

WITH THE FOUNDING OF New Lebanon, New York, in 1787, Shaker belief took form in communities where members could work and pray. Believers were organized into groups known as families. Membership crested in 1845 at 4,000 or so, then declined as fewer joined. Apostasies also pared down numbers. After nearly a decade of contemplating Shaker life,

Thomas Brown could not accept doctrine: "As I heard one of the brethren say, not long since: 'The gospel is just like a tunnel; the farther in, the narrower it grows.' " Others, unable to conform, were pushed out. From a Pleasant Hill journal: "Lucy Lemon was kindly invited to go to the world. She went!" Today fewer than a dozen Shakers remain in two villages.

Mother Rebecca Jackson, one of several black Shakers, led a small group of followers in Philadelphia during the second half of the 19th century.

SHAKER DANCE had its origins in transports of ecstasy, the trembling that gave the sect its name. Dancing evolved into

shaking, which died out by the 1950s. The 1848 engraving (left) shows the "Whirling Gift"; right, "The Whirling Gift," which dates from a revival of spiritualism, when members received divinely inspired "gifts" of dance, song, or drawings.

Shakers took in children, orphaned or from broken homes, such as boys cared for in the late 19th century by Brother Neiteman. White of Waterville (above) Most left before signing the covenant. Elder Shakers accepted this—saddened, but resigned

"I didn't mean to steal. I just wanted to bring them to you. That may be, but now you must sit on your chair and eat them all. So you won't forget."

"I obeyed," Martha recalled. "Each was harder to swallow than the one before."

"The reproof of a friend, is better than the kiss of an enemy?"

"It was a harsh lesson, given by love. Hadn't Mother Ann said,

CHRIST SAID 'Be ye therefore perfect'; the Shakers accepted the challenge of bringing heaven down to earth. In the otherworldly air of a Shaker village, the responsive soul found safe harbor. "I came up on vacation at 16," said the late Sister Lillian Phelps of Canterbury, New Hampshire. "I felt I was in the company of angels. When it came time to go back to Boston, I said I wasn't going."

But the fence around a Shaker village could not exclude human failing. A sister, now in her 90s, wide-eyed behind glasses, wearing pink-flowered slippers three sizes too large, recalls. "Nothing on each other to theeldress. They would tattle the mirror. The elder called me in, sat me down, and said: 'I don't know why you spend so much time looking in the mirror.'

The challenge lay in excising imperfection. Community welfare dictated the pruning of individual vanity. If the individual couldn't, leaders would.

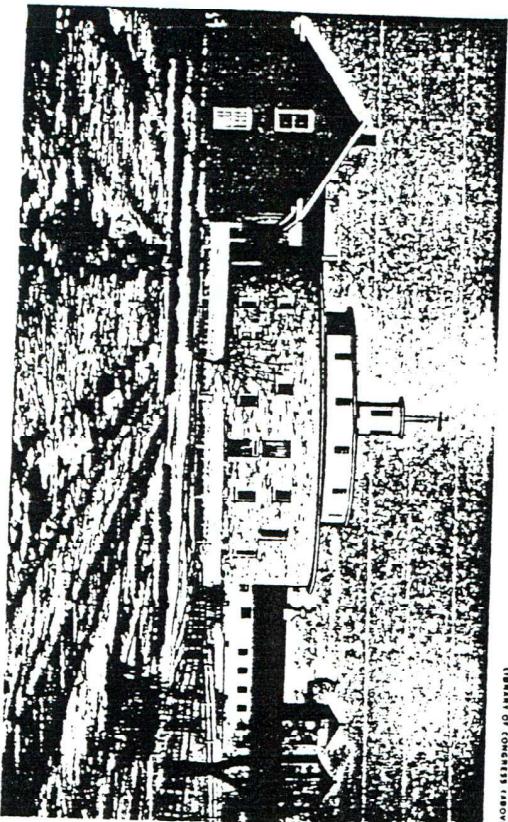
To tend body and soul, the village was divided into several families of as many as 100 members. Each had its own house and shops. Two elders and two elders in each family monitored spiritual and behavioral issues. Trustees handled business dealings with the outside world. Ultimate jurisdiction rested with the parent ministry at New Lebanon (later renamed Mount Lebanon) in New York.

Families were named for their geographic relation to the central Church Family, where the meetinghouse stood. There was typically a North, South, East, and West Family. New members entered a gathering order, progressing to the church order, where they signed the covenant. Because the community was celibate, but included men, women, and children, the dwelling house was divided. Men and women entered separate doorways, used separate stairs, sat on opposite sides of the meeting room.

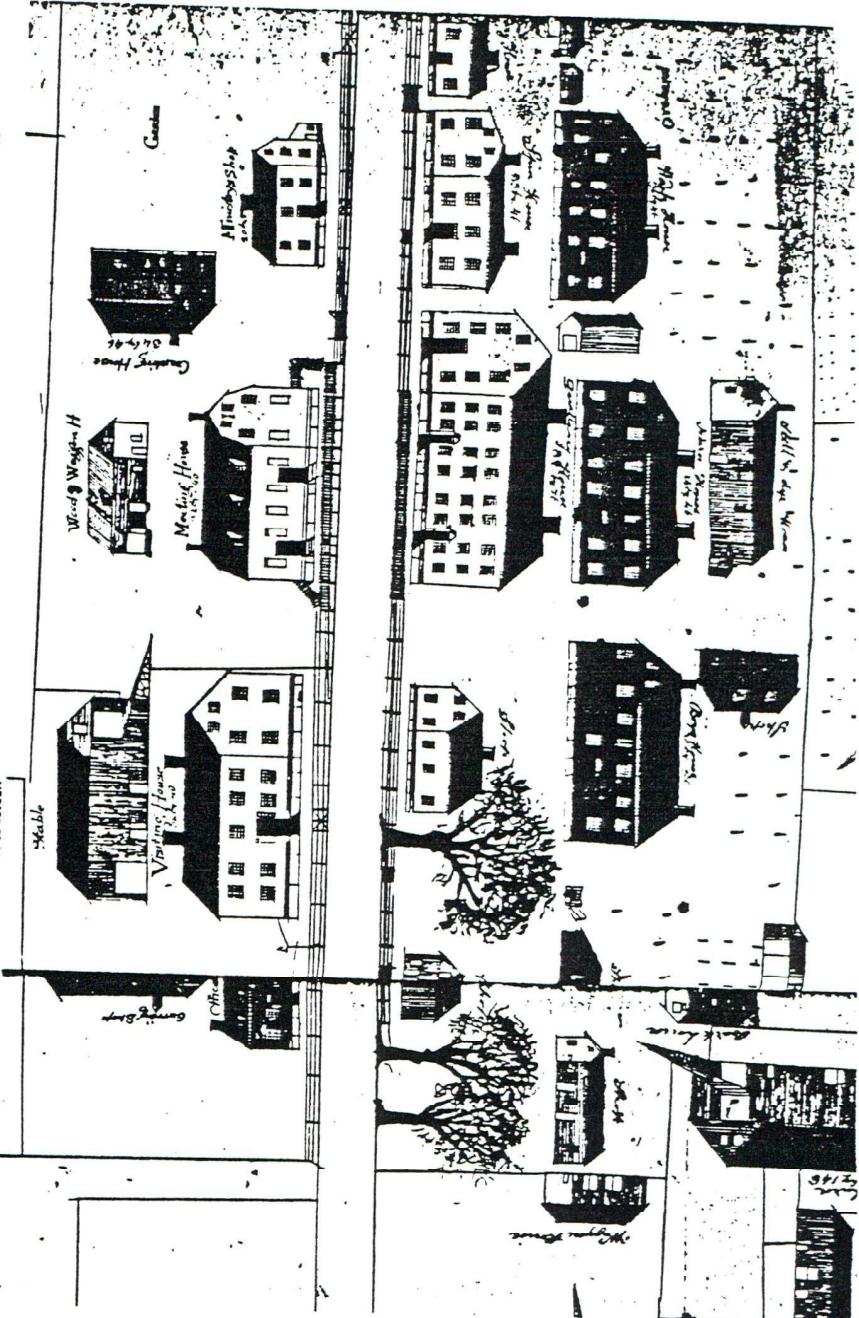
IN SPRING'S TENDER GREEN I journeyed to Canterbury, on a ribbon of road that unfurls past New Hampshire's maple groves and apple orchards. Shaker sisters live here, but it is more a museum now, a still life in white and green; meetinghouse encircled by a picket fence, manicured herb garden, trim white shops and dwellings, clean-swept stone walks. "There is no dirt in heaven," Mother Ann said.

How beguiling this orderly blueprint of how to live. Many found the life congenial. Said Brother Robert Wilcox in 1849, "I am perfectly content. I have enough to eat and drink... good clothes to wear, a warm bed to sleep in, and just as much work as I like and no more." Small wonder the villages attracted "winter Shakers," who joined with the first snow and left with spring thaw. That drop-ins were tolerated is a measure of Shaker charity.

It extended beyond village boundaries. In 1846, during the

VILLAGE MAPS were drawn as a matter of pictorial record keeping, such as this detail showing the Church Family property at Alfred, Maine, done in 1845 by Brother Joshua Bussell. The 1826 round barn at Hancock (left) could house more than 50 head of dairy cattle. More like a fine piece of machinery than a barn, it was efficient and modern for its time. Ten wagons at a time could cart hay up a ramp to the top level, then exit without backing up. The cattle occupied stalls ringing the middle level. Trunks behind stalls allowed easy removal of manure, stored in a pit below ground level and used to fertilize fields.

potato famine in Ireland. Shakers of Ohio's Union Village sent a thousand bushels of corn. Years later, Shakers of Pleasant Hill in Kentucky sent money to victims of the great Chicago fire.

After the 1820s, members came from the ranks of those attracted by Shaker services or from those who landed on Shaker doorsteps: orphans, widows, families fallen on hard times. Thus Shakers attracted believers into the 20th century. A Canterbury sister explained her arrival: "My mother died. My father remarried, and my stepmother didn't like me."

After 1845 membership began to decline. To their dismay the Shakers couldn't ensure that even a small proportion of the children they reared would sign the covenant. "We gather in many children, but when they come to act for themselves, a large portion of them choose the flower path of nature rather than the cross," fretted Brother Isaac Youngs in the 1850s. Of the 107 children raised at Mount Lebanon from 1861 to 1900, only one joined, says Priscilla Brewer, a historian of 19th-century Shaker communities.

"THE DAY I SIGNED the covenant

was the most beautiful one of my life," says Eldress Bertha Lindsay of Canterbury, New Hampshire. In the mid-1960s

the parent ministry at Canterbury closed the covenant, in effect ruling that no new Shakers could join. Canterbury contends

the world has changed; there are no elders left to train potential brothers. "It makes me sad," says the eldress. "But the decision was made by others."

Sabbathday Lake demurred and continues to accept new members. Two of the younger Sabbathday Shakers, Brother

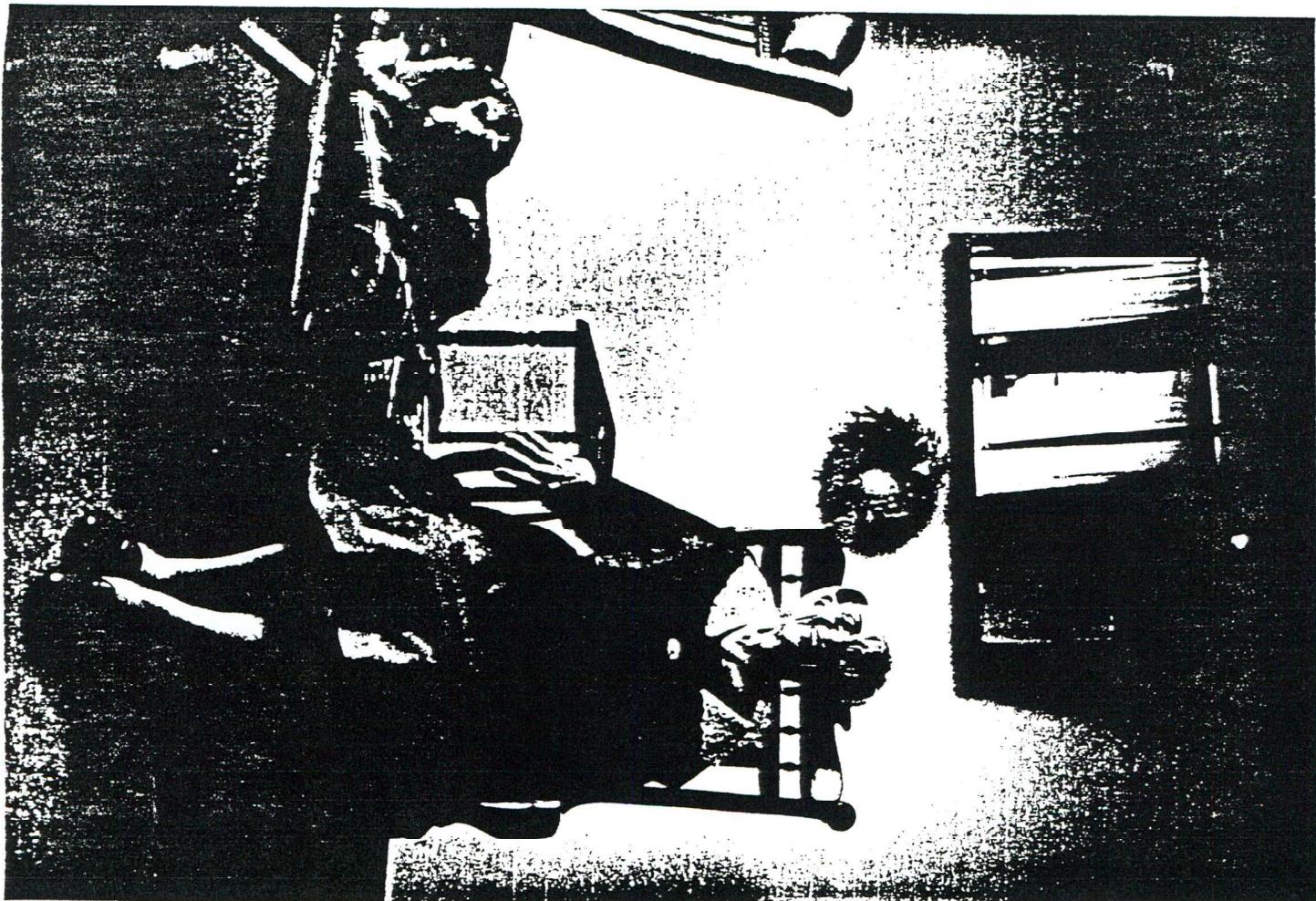
Wayne Smith (left), embody their community's commitment to renewal of the faith.

The complex dispute, a clash between strong personalities on each side—and their lawyers—has left a residue of resentment and pain, despite passing decades. "These problems would never have reached this point if people had minded their own business," a sister bristles. "There's a lot the outside world doesn't understand," says another. In truth, the world has changed. It has become more complex.

To place community over self-interest was the more difficult task for many. "It cost something to submit your will to others," Sister Lillian Phelps said.

The bedrock of community was known as union, the spiritual borderline of brethren and sisters. To preserve it, Shakers did not vote, convinced that politics was divisive. But they did not shun social issues. They spoke out on abolition, child welfare, woman suffrage, compulsory education, labor rights.

Equality was not just a holly; it was part of Shaker life. Membership was open to all. There were blacks like Mother Rebecca

Jackson, who led a small group of Shakers in Philadelphia. Jews and American Indians were also welcomed.

Though pacifists, the Shakers, particularly those in Kentucky, could not escape the effects of the Civil War. South Union, Kentucky, suffered severe losses of crops, stock, and buildings. Trade was disrupted there and at Pleasant Hill. The Shakers cared for and fed soldiers on both sides.

Said an officer to a sister: "Madam, I fear you will kill us with good vittles."

"Better that, than with a bullet!"

The Civil War was a visible sign that the nation was changing. But the stress cracks of economic and geographic expansion had surfaced even earlier. After 1836 no new communities were successfully founded. Those who might have joined the Shakers had other options.

Faced with shrinking membership, communities dwindled, then closed. Tyningham, Massachusetts, in 1875; North Union, Ohio, in 1889; Groveland, New York, in 1892; Pleasant Hill, Kentucky, in 1910. They were blotted up by a world that had bolted past to an industrial, urban age.

Perhaps the ultimate disposition of these shuttered villages says something about the nature of progress. Today two Shaker communities are state prisons, part of another lies under a municipal airport, and yet another is a housing development. Two short-lived communities—White Oak, Georgia, and Narcoossee, Florida—are totally erased.

THE LAST ELDRESS of Canterbury sat in the kitchen of the trustees' house peeling broccoli with skilled hands. She has been blind for more than five years.

"I was the only one of six girls who decided to stay."

I watched as they left one by one for the world," said Bertha Lindsay, then 90.

Catching a slight hesitancy in her voice, I say something about the path not chosen.

"Oh, I loved to keep house and would have loved to marry. But I've never regretted my choice. I've been a happy woman."

She and 92-year-old Eldress Gertrude Soule, formerly of Sabbathday Lake, are the last members of the parent ministry, which moved from New Lebanon to Hancock to Canterbury. A third sister, Ethel Hudson, also in her 90s, lives across the street, sole occupant of a dwelling that once housed a hundred.

"Eldress Bertha," I ask, "it is a Shaker tenet to seek perfection. Is there anything less than perfect about you?"

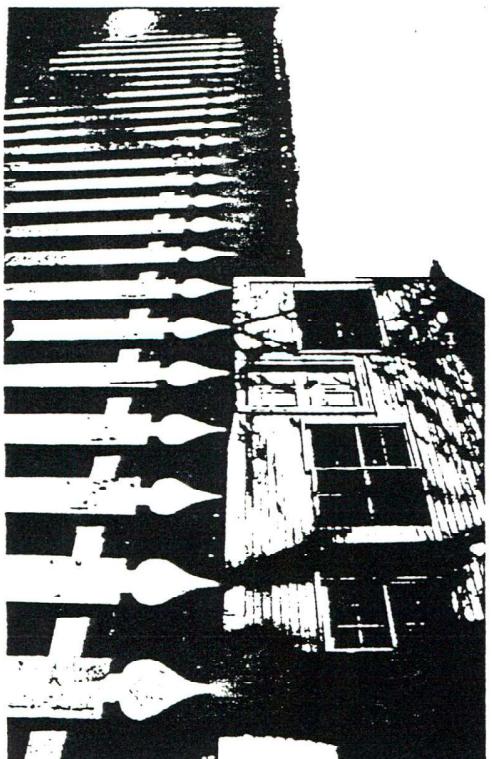
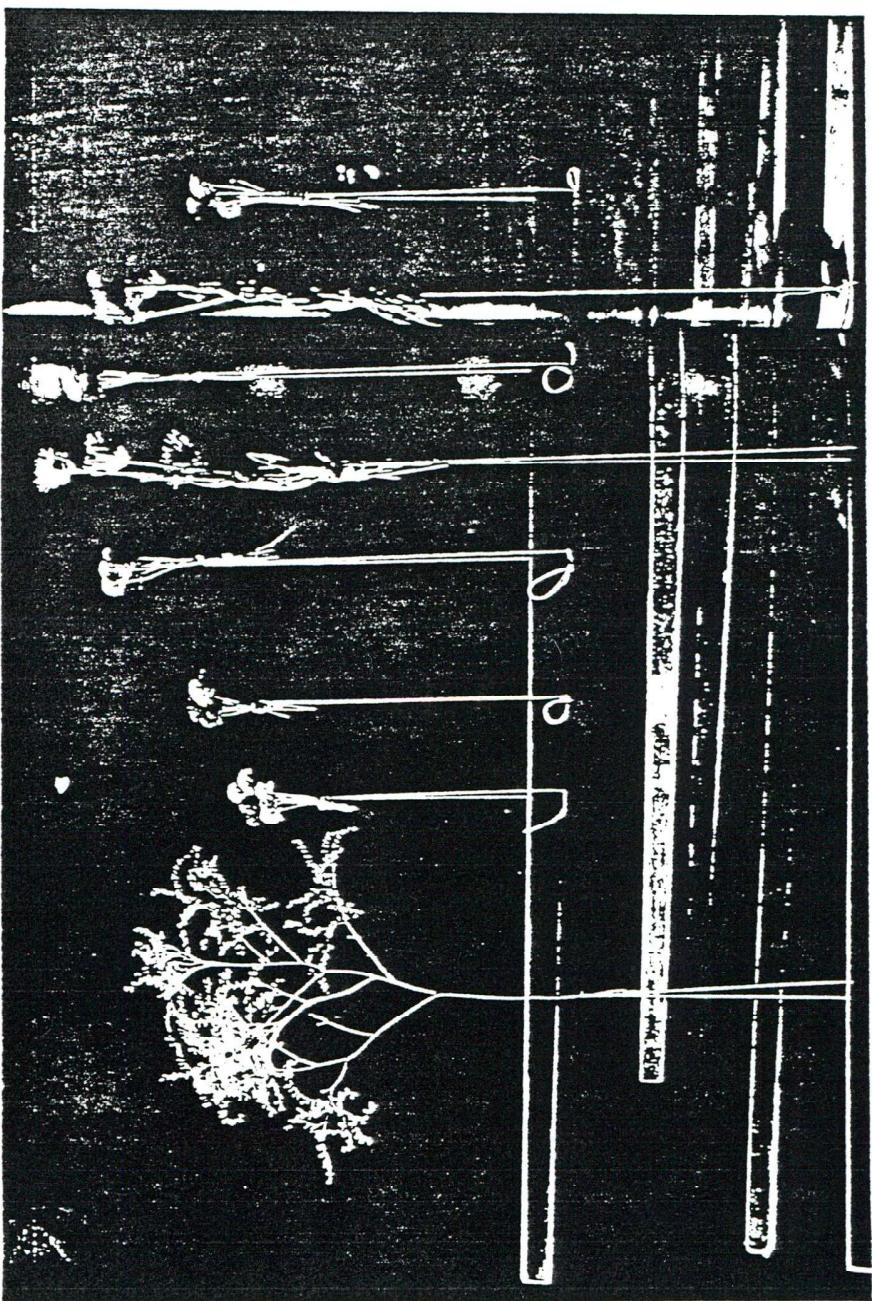
"Some would say I'm too independent."

Eldress Gertrude glances up. A tiny wren in a high-collared lavender dress and Shaker net cap, she pulls herself ramrod straight. "I'll say!"

"We're not surprised how few Shakers are left," Bertha says patiently.

"Prophecy said our numbers would diminish. Still, we keep order. The hands drop off, but the work goes on."

The work fails to other hands as well. The South Family property of Mount Lebanon was purchased by a small congregation of Sufis, a religious community with Islamic roots. I visited and was directed to a building that once housed the Shaker

FLOWERS FLAME, in a drying attic at Sabbathday Lake, which has maintained an herb business since 1799. Shaker communities were primarily agrarian and, thanks to the care lavished on crops and livestock, exemplars of productivity. Dependence on nature nurtured a wary respect for its ways. From an 1841 village diary: "April 1: Whippoorwills—Saw this morning. Spring is here at last. Friday, 8: Snow. Whippoorwill music frozen up." With the arrival of spring, the Sabbathday Lake Shakers move Sunday worship service from winter quarters in the brick dwelling house to the 1791 meetinghouse across the road (right).

"...alr-caning shop; it now serves as a business office.

"We're not unlike the Shakers in many ways," said Yaqin Aubert, a Shaker leader. "We have spiritual dancing and music, and we educate our children. But we do not," he added quickly, "believe in celibacy."

Noting a computer on a desk, I asked about its role in religious life.

"Shakers left that behind," Yaqin said.

He joked, but the Sabbathday Lake Shakers actually have three. Unlike the Amish, another religious sect with which they often are confused, Shakers have always embraced technology. They were often first to have electricity or phones.

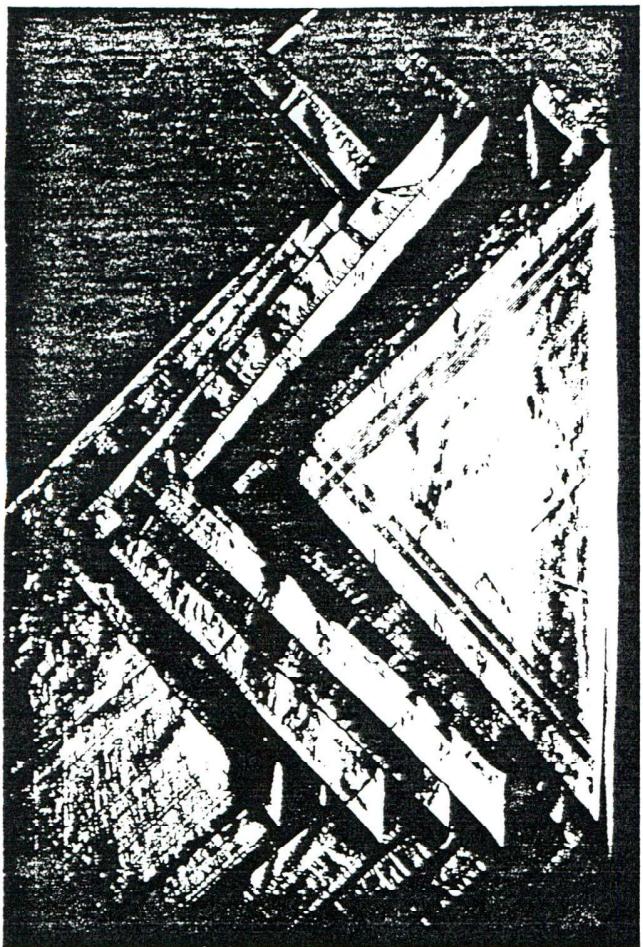
Amy Bess Miller of Pittsfield, Massachusetts, who knew the Hancock Shakers as a young woman and who, in 1960, helped preserve that village as a museum when it closed, remembers the day Eldress Emma King of Canterbury visited in a new car.

"Get in," the elder said. "I want to show you something."

"I thought she was going to take me for a ride," Mrs. Miller said. "Not at all. She wanted to show me the automatic windows going up and down."

A list of innovations and improvements made by the Shakers reflects ingenuity out of proportion to their numbers. They developed the flat broom, a washing machine, water-resistant fabric, a revolving oven, an efficient wood-burning stove, metal pens, an apple corer-quartermeter. They were probably the first to pack seeds in paper packets.

Most Shaker inventions were not patented; a patent smacked of selfishness. To ease the way for others was reward enough.

BROTHERS AND SISTERS known as trustees dealt with the world and handled the sole of woolen cloaks and fancy goods, such as pins, buttons, and emblems (right). Shaker communities also sold seeds, produce, buckets, baskets, textiles—and much else. In the late 19th century, as the number of brothers declined in relation to sisters, village income became increasingly dependent on women's industries. Finely turned hardwood spools (bottom right) show the care accorded even the mundane. Some of the silk kerchiefs (below) are from South Union and Pleasant Hill in Kentucky; communities that produced a limited amount of silk in the 19th century.

IN THE BRICK dwelling-house attic at the Hancock Shaker village in Pittsfield, curator June Spragg reached up and twisted a slim peg out of the board circumscribing the room. A Shaker emblem of order might well be such a pegboard; neatly every room had one. From it chairs and clocks hung out of the way. The peg's hand-turned threads, extra work for the craftsman, ensured it would bear the weight of a small cupboard without pulling out.

Such hidden detail marks Shaker craftsmanship. Its elegant, unstudied simplicity becomes a statement of belief. Shaker scholar Edward Denning Andrews called it *Religion in Wood*. What the eye worships is this: The chair that uses no more wood than needed, slats that could have been made straight across but gently curve, rungs that ever so slightly taper, posts that soar.

Examine the windowsills of the Centre Family dwelling in Pleasant Hill, Kentucky. Carved of stone, they would never rot. Life. Perfection crossed from the spiritual to the temporal. "Do all your work as though you had a thousand years to live, and as you would if you knew you must die to-morrow," Mother Ann said.

Impressed by the excellence of the Shakers' goods, the world became their customer. They sold, among other things, chairs, baskets, blankets, hats, hides, seeds, apples, pickles, candies, preserves, herbs, and brooms.

The passion for perfection extended to anything their hands touched. "Even their soil was perfect," Amy Bess Miller remembers. "Not a rock or a pebble in it."

Work was a consecration. "Put your hands to work, and your hearts to God," Mother Ann said. But the result was not meant to be an icon. A bench was to sit on. A table to eat on. Does heaven have chairs?

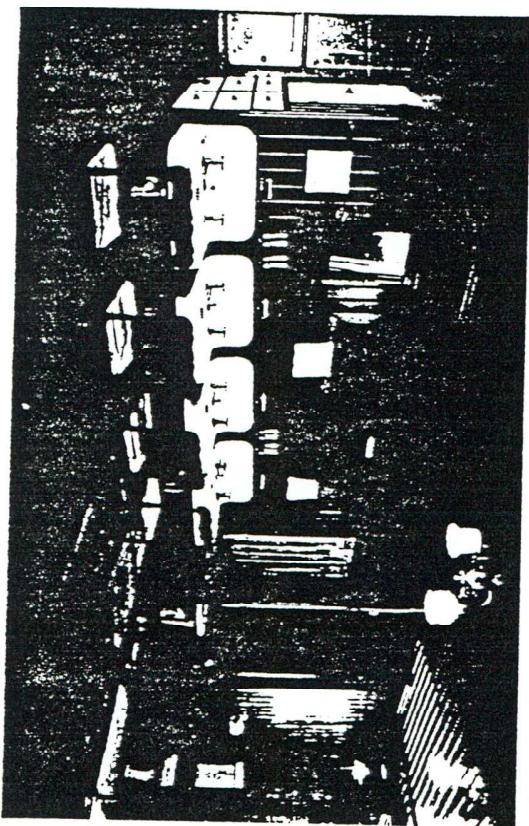
BY THE TIME 1977 reaches the block, it is raining; the patter on the yellow-and-white tent muffles the auctioneer's staccato. "Let's start at \$10,000," says Will Henry. It is his sixth Shaker auction, held at the Mount Lebanon site, which is now a school.

Henry is tall, thin, late 30s. His speech accelerates with each lot, showering adjectives like "classic," the best, "incredible." Lot 177—"Tall Revolver Chair, maple, applewood, oak, original varnish finish, South Family," New Lebanon, N.Y., c. 1860—is handsome: a high revolving chair with slender legs and spindle back, made a half mile from where it will be sold.

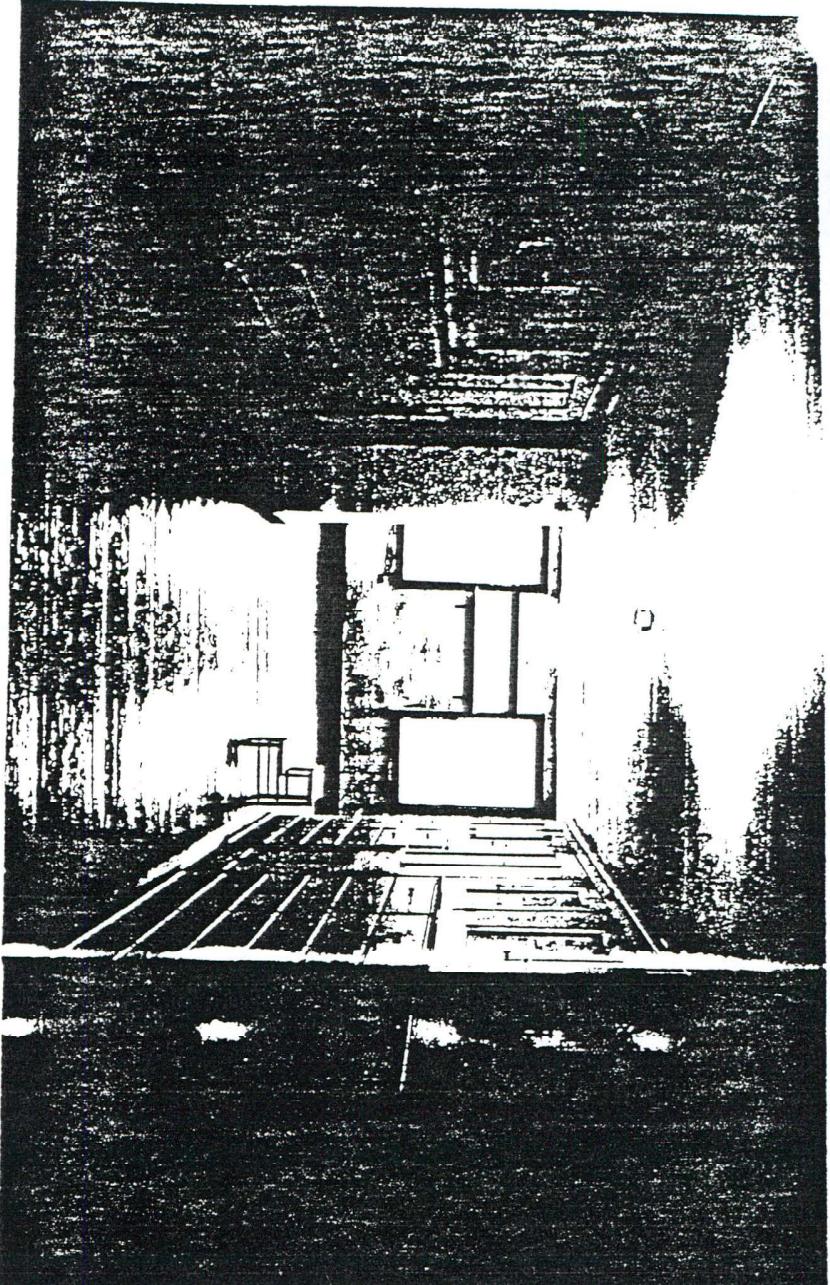
Henry asks for an opening bid of \$10,000. "\$30,000!" This comes from the front row: a young man with short hair.

The audience is stunned. There's no place to go but—\$32,500," Henry suggests to set a pace. The high opening bid is a ploy to scare off competition. It nearly works. Henry starts to hammer down the chair when—

Bid card number 180 shoots up from the back. It belongs to Richard Klank, a University of Maryland art professor reportedly bidding for television actor Bill Cosby, an avid collector.

EVEN AFTER 150 YEARS, the drawers in the dwelling house attic at Canterbury (above) still glide out effortlessly. The pine used is "clear," or unflavored. The Shakers did not have to take such pains in a room few would see. That they did highlight its passion for excellence inherent in their belief that work was worship; whatever the task. "A man can show his religion as much in measuring onions as ... in singing gloriously," wrote a Shaker. The dwelling-house bathroom at Canterbury bespeaks communion life. The rocking chairs were painted in front of sinks perhaps on a whim by the sister who lives there.

"\$35,000?" asks Henry. He looks at the first bidder, David Schorsch, who nods. At \$50,000 Henry steps up to \$5,000 increments. \$55,000. \$60,000. Bids lob back and forth. At \$75,000 Klank wavers. But his card stays up.

The lull worries Henry. A break in the rhythm can kill the action. He pushes. "\$80,000?"

The crowd is silent. In this part of the country that kind of money buys a small house. Henry looks at Schorsch, who quietly lifts an eyebrow in assent.

Klank? He shakes his head.

"Other bids?" Henry asks. A pause, then "Sold!"

The \$80,000 chair sets a record for Shaker furniture sold at auction. The buyer, 23-year-old David Schorsch, a New York City dealer, bought it, he said, because he'd always wanted one. (The record has fallen more than once since then: Last March a candlestand sold for \$140,000.)

"I think of all the people that money would feed," says Sister Frances Carr of Sabbathday Lake when I ask her opinion. My welcome to Sabbathday Lake is grudging. I call for an interview and am told too many stories have been written already. "Frankly," says Sister Mildred, "I don't recognize us in any of it."

She'll see me anyway. Set in the lake country of southwestern Maine, Sabbathday Lake is haven to nine believers, five women ranging in age from 60 to 92 and four younger, newer members. A highway bisects the village. The rumble of trucks rudely shakes the windows of the brick dwelling house where Sister Mildred greets me.

How do you want to be remembered? I ask.

"As a Shaker . . . who tried to live by the precepts," she says. Sister Mildred came to the Shakers 86 years ago. Her father had died. Her mother, unable to support her children, placed young

Mildred in the care of the Alfred, Maine, Shakers.

"There was an older sister, Paulina Springer," Sister Mildred recalled. "I loved her. She was taken ill very suddenly. When she was dying, she asked if the children could come in." Mildred was last in line. When her turn came, the failing sister said, "Mildred, promise me something. Promise me you'll be a Shaker."

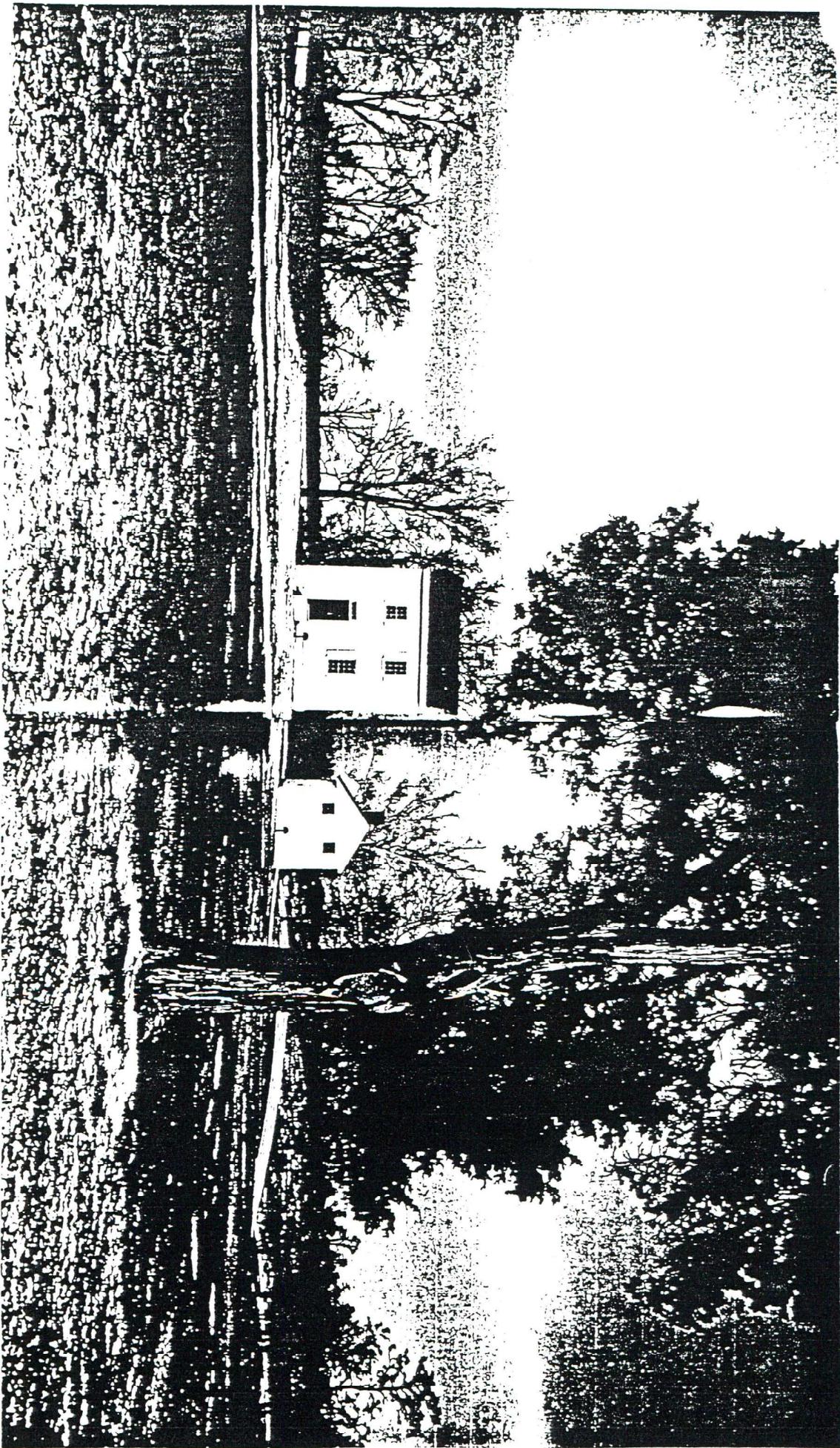
"I promised her," Sister Mildred said, "but it took me a great many years to fulfill the promise and to come to the point where I knew what that meant."

Sister Mildred does not volunteer this. It comes from an oral history recording made two decades ago.

At morning's end, Sister Mildred gives me a light peck on the cheek. "You're in," she says. The next day she rebuffs practically all questions to show I am not really "in" after all.

Something gentle is embedded in the tongueness, a quiet glow like the glimmer of a lantern at dusk. To those who know her, Sister Mildred epitomizes Shaker values: compassion, love, total dedication. No compromises here. She is rigorous, a drill sergeant of the soul.

There is bitterness too. It is the subtext in talk at Sabbathday Lake. It is directed at the world's obsession with Shaker

furniture and at the "other" living Shaker village: Canterbury. The territory separating the two villages is a minefield of hard feelings. I had been cautioned not to mention my Canterbury visit to Sabbathday Lake and vice versa. I honored the advice with predictable results. At Canterbury there had been a silence when I mentioned Sabbathday Lake. It was an unpleasantness to be swept under the table. At Sabbathday the reaction is blunt: "It hurt palpable," they say. Sabbathday was always the least of Mother Ann's children in the East," Sister Mihored observes.

The astringency in Maine is nothing new. Departing from

THE PALE YELLOW of two out-buildings at Pleasant Hill conformed to the Millennial Laws of 1845 that decreed only meeting houses could be painted white.

Later the strictures were relaxed. On the left stands the water house, which holds a 4,000-gallon reservoir for

springwater; to the right, the brethren's bathhouse. The unwieldy bulkiness of Shaker buildings inside and out provoked Nathaniel Hawthorne to comment, "everything so neat that it was a pain and constraint to look at it."

The going down with the ship, or secession, came in the mid-1900s. The parent ministry closed the ex-convict, barring new members.

"It was thought best. It seems people were more interested in

tradition. Mount Lebanon decided to vote in the 1928 presidential election. Sabbathday retorted that it would not vote. "We have something else to do on election day," a sister declared.

The pre-en-day rift, a more serious matter, addresses the future. Shaker scholar Rob Emden explained it thus: "If a ship is sinking, do you go down with it or start bailing and sail on?"

The going down with the ship, or secession, came in the mid-1900s. The parent ministry closed the ex-convict, barring new members.

"It was thought best. It seems people were more interested in

leaves and fishes than in religious ideals," Eldress Bertha said, alluding to Shaker financial assets. As a result of Shaker societies closing and liquidating over the years, the treasury is sizable. Someone calculates it may be as high as five million dollars.

"True," I asked a Canterbury Shaker Village board member.

"Let's just say money is no problem." The money, invested in a trust fund, helps pay for the Shakers' expenses and maintenance of the Sabbathday and Canterbury properties—heating bills, repairs, and cemeteries upkeep.

Canterbury Shakers accept the quiet ending. They believe Shaker values will endure but in different form. Canterbury slowed down decades ago.

Sabbathday Lake chooses a more energetic path. There are sheep to be tended, herbs to be dried, a fence to be mended, meals to prepare. Those seriously interested in the life are sometimes invited to try it. Some stay; some don't.

Because Canterbury considers the covenant closed, the matter of new Shakers has caused much handwringing. Canterbury's attorney, Richard Morse, opines that legally to be called Shaker,

At 10 A.M. on Nov. 11, Sister Gertrude Hudson was brought to Canterbury, where she has lived since. The solitary occupant of four-story dwelling house, she

comes from room to room as the season and her inclination dictate. The lace on the door night visit done by a sister Shaker. "We didn't know it was all coming to an end," she sighs. Indeed, the world will be colder, perhaps. Says another woman who spent seven hundred years in Shaker village: "Sometime when the world becomes too difficult, I retreat there in my mind. I was safe. I was loved."

one must have signed the now closed covenant. Noncovenanted members can live a Shaker life, he says, but the parent ministry does not particularly approve of them doing so within existing Shaker families. It is not Shaker-like to engage in authoritarian confrontation, he adds, so the ministry simply counseled Sabbathday Lake against admitting new members. Nonetheless, it continues to do so. It will not go gentle into that good night.

The dispute turned so bitter that for a time in the early 1970s Canterbury cut off Sabbathday Lake's income from the trust fund.

"They hoped to bring us to our knees," a Sabbathday Lake sister said. After discussion between lawyers for both sides, the funds were reinstated. These days, the rancor may have eased, but little is forgiven. Communication remains limited.

It is a canker that will not heal, a distraction to the business of being Shaker. The peaceful kingdom is anything but.

"They're scared and fading," says an observer, "and the world acts like it's a big yard sale."

"They want everything but the cross," Sister Mildred says of a world that presumes to understand, but doesn't.

"We in the world miss a lot about what it means to be Shaker,"

says Hancock Village curator June Sprigg. "Perhaps it's like being

color-blind. There are hues the rest of us can't see."

At Canterbury in June of last year, Eldress Gertrude quietly slips away in her sleep. "I am very tired," she sighs before climbing the stairs to retire. Will the coming year witness more such exits? A close friend of the Shakers thinks so: "It's as if everyone is holding their breath and waiting. They can relax and let go."

Several hundred attend the elder's funeral. Brother Arnold Hadd and Sister Frances come from Sabbathday Lake... more out of duty than remorse. More out of thoughtlessness than spite perhaps, a mourner discomfits them with graceless words. Citing a prior commitment, Frances and Arnold leave early. There is no neutral terrain. Not even the grave.

In truth we want to believe the elders had an open line to heaven. To hear of the broken hearts between communities reminds us of our own imperfection. The varnish on the chair cracks, the perfect ending proves elusive. Yet, what must be remembered is this: Here was a joy so great the body shook in ecstasy.

ON A SPRING-BLESSED SUNDAY at Sabbathday Lake the morning hush is broken by the stuttering bleat of lambs. Soon the Shakers will walk from the dwelling house across the road to their 1794 white meetinghouse. The interior Shaker biltmore trim is original, untouched since it was applied 200 years ago.

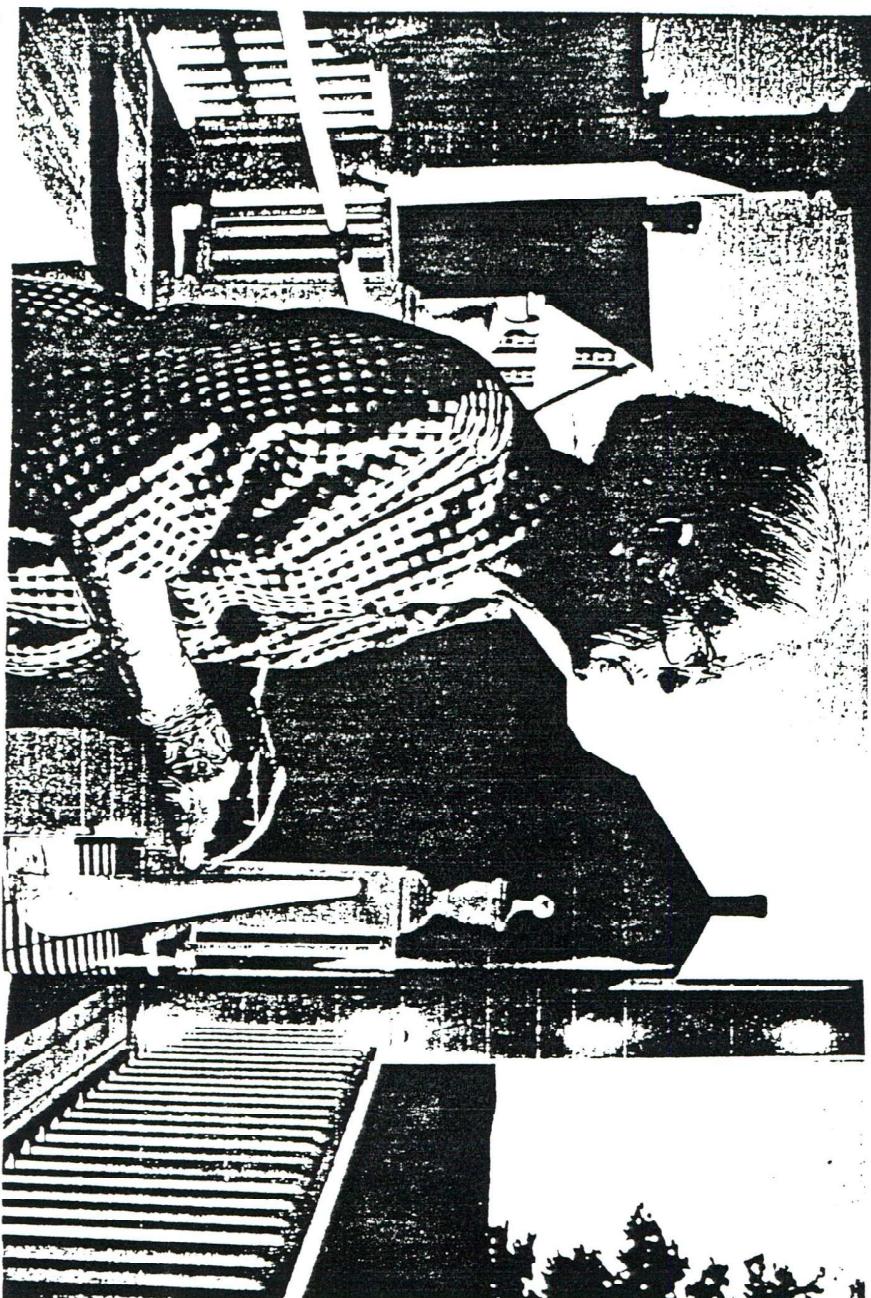
They file in, two brothers and five sisters, sitting on opposite sides of the room, joined by eight guests from the world.

Rising out of the silence, their voices—somehow transformed, all but angelic—chorus a familiar heart song. To hear "Simple Gifts" sung in this room is to touch the hem of heaven:

"Tis the gift to be simple,

"Tis the gift to come down where we ought to be,
And when we find ourselves in the place just right,
Twill be in the valley of love and delight.

Amen.

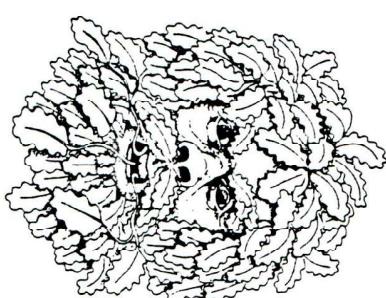
In many a country church, from a point high up in the head of a carved stone pillar or iron ugly grinning face of the Green Man leers down with creepers and lush foliage issuing from his grimacing mouth. Who is he? Why is he in the Christian church? What does he symbolise?

Many people ask these questions but the answers reach back to a time long before the church itself was built; long before Christianity became the official religion of the British Isles. Over the centuries he has been seen as a Pagan god, as a devil, as a fertility figure, as a symbol of nature — and he is indeed all of these and more.

The earliest carvings date back to Celtic times and can be found throughout the length and breadth of the country — typically a leering stone or wooden face, often with the skin merged with the leafy plant material which issues grotesquely from the mouth, as it were.

The priestly caste of the Celts, the Druids, were deeply involved in tree-worship, revering such trees as the oak and the rowan and using them in their religious and magical ceremonies. Sacred groves were set aside for the worship of nature spirits and ceremonies to commemorate the emergence of Spring after the darkness of Winter were a focal point of the early religion. There are countless examples of the late survival of Pagan rites of Spring, from the gatelands and maypoles so popular in the Middle Ages to the 'bringing in of the May', so well-known in country districts until recent times.

It would seem that the early Saxon stone-masons, who built the churches, remembered the Pagan gods and, perhaps for fear of retribution, with only a sketchy knowledge of the 'new' God or gods, in-

Return of the Green Man

by MARY BROWN

The age-old symbol of the Green Man is perhaps more appropriate than we realise in these times of potential ecological crisis.

cluded the old ones to be on the safe side. In view of the continued Druidic influence on the craft of stonemasonry, this is hardly surprising. The presence of other 'evil' and grotesque faces in church decoration would certainly bear out this theory.

In common with these, the Green Man carvings certainly have an air of menace about them: the face is never benign but often bears a hideous expression, perhaps to warn the must not be forgotten. Later interpretations in both art and literature have portrayed him as a shadowy figure, lurking in the woods, fetching the Summer home. Young girls decked out of the greenwoods and sometimes bearing retribution when Man desecrates the Earth. He is always linked extrinsically with the myth of nature, with Earth magic and with the Old religion. The threat embodied in his appearance is

combined with the much-loved folk hero, Robin Hood who is also dressed all in green, lived in the forest and was undoubtedly ambivalent towards questions of good and evil. Robin Hood came closest to epitomising the qualities of the Green Man when he slew Guy of Gisborne; an obvious parallel to the powers of darkness (Winter) being overcome by the powers of light/good (Spring).

Robin was a romantic figure who helped poor people and championed the underdog: a perfect folk-hero. He also began to appear in Mummers'

plays, dressed in green, or perhaps covered in leaves like the Green Man, with Maid Marian as his consort.

In the Middle Ages he featured strongly in May Day celebrations and processions, frequently clothed in a leaf-covered framework which covered him from head to toe as he rode or walked through the streets. He was Lord of the May and May Day was his wedding-day. Robin appears also in the *Hakon-Tow* play, performed in May at Helston in Cornwall.

He is seen too in the ancient Abbots Bromley Horn Dance and there is a connection with Arthurian legend in the story of Gawain and the Green Knight, clearly symbolising the death of the old life and its re-emergence in Spring. The burl covered 'Bury-Man' of Queenberry in Scotland is yet another aspect of the Green Man.

For many centuries, right up to about 150 years ago, the focus of May Day festivities was the decking of houses with green boughs brought from the woods, fetching the Summer home. Young girls decked out with flower garlands went to the woods on May Eve with their lovers. The earthy nature of these openly libidinous rites appalled the Puritans. Many attempts were made to stamp out with maypoles actually being banned at one stage.

Perhaps this is his crucial role in relation to our situation today. Even the powerful early Christian church could not eliminate the cult of the old nature gods, though many efforts were made to stamp out Pagan practices. There were too many memories of fairies dressed in green, oak-men wreathed in leaves and the apple tree spirits who must be propitiated to the crops to succeed. These undying figures lived on in the minds of people long after they had been taught about the one Christian God.

The play the Church used to portray old gods such as the Green Man, as personifications of the Devil, as evil spirits — or even as the leader of the temtifying 'Wild Hunt' — but even that did not dim his power.

For, in the Middle Ages, the Green Man became even more of a presence, becoming

identified with the much-loved folk hero, Robin Hood who is also dressed all in green, lived in the forest and was undoubtedly ambivalent towards questions of good and evil. Robin Hood came closest to epitomising the qualities of the Green Man when he slew Guy of Gisborne; an obvious parallel to the powers of darkness (Winter) being overcome by the powers of light/good (Spring). Robin was a romantic figure who helped poor people and championed the underdog: a perfect folk-hero. He also began to appear in Mummers' plays, dressed in green, or perhaps covered in leaves like the Green Man, with Maid Marian as his consort.

In the Middle Ages he featured strongly in May Day celebrations and processions, frequently clothed in a leaf-covered framework which covered him from head to toe as he rode or walked through the streets. He was Lord of the May and May Day was his wedding-day. Robin appears also in the *Hakon-Tow* play, performed in May at Helston in Cornwall.

He is seen too in the ancient Abbots Bromley Horn Dance and there is a connection with Arthurian legend in the story of Gawain and the Green Knight, clearly symbolising the death of the old life and its re-emergence in Spring. The burl covered 'Bury-Man' of Queenberry in Scotland is yet another aspect of the Green Man.

For many centuries, right up to about 150 years ago, the focus of May Day festivities was the decking of houses with green boughs brought from the woods, fetching the Summer home. Young girls decked out with flower garlands went to the woods on May Eve with their lovers. The earthy nature of these openly libidinous rites appalled the Puritans. Many attempts were made to stamp out with maypoles actually being banned at one stage.

But times changed and the people were not repressed for long. The earliest maypoles were tall leafy trees brought out on the village green for a day of feasting and fun. In later years the customs of Oak Apple Day, ostensibly to celebrate the return of Charles II, found hiding in an oak at Boscombe became linked with the May Day celebrations. In many places combined festivals with elements of both survive.

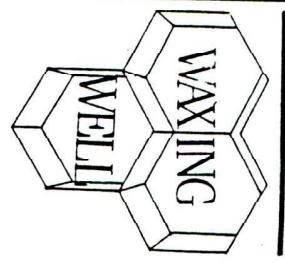
A typical example is the custom at Wishford, Wiltshire, when Oak branches are blessed and when Oak branches are blessed and the local church is decorated with leafy branches of oak. This custom is linked with the preservation of woodcutting in Grovely Wood but, although it has been linked to Oak Apple Day since the Restoration, the custom goes back much further. It is clearly the remnant of an ancient green-wood festival, perhaps associated with May Day.

All the various May Day customs, many of which still survive, though in much altered form, are a reaffirmation of the renewal of life and the regeneration of nature in Spring. It is this principle of which the Green Man is the most potent symbol. That the whole world is now concerned about the future shows that we need such a symbol. He does not belong to us alone for, in Indian mythology, his counterpart is the Green Thing. Similar greenwood gods appear also in Babylonian and Islamic myth.

The Green Man is needed now as never before, for we are all concerned about the death of Nature and must ensure that Spring returns every year. It is unthinkable that there should be no regeneration — and it would be our own fault if the Earth dies. We need to re-establish our links with the soul of the forest, the land as the blossoms on which they lived. The honey gatherer, the principal sweetener in those days, before sugar became readily available, found infinite uses: wax, which survived even honey in value, was used extensively in candle-making.

The great churches used enormous quantities of wax and some of the Paschal candles weighed up to 30lbs.

To meet such needs, around 1,300lbs of wax were purchased

by JOYCE RUSHEN

Beeswax was once a highly prized and costly commodity, one moreover credited with magical healing properties.

The craft of bee-keeping has long been surrounded by myths and superstition. For instance, the ancient Egyptians looked upon the bee as a sacred symbol, while the Greeks consecrated it to the Moon. Honey was thought to be the nectar of the gods and the food of immortality, while wax was used in sacred rites associated with the embalming of the dead. Both substances, honey and wax, were therefore venerated in ages past.

Bee-keeping has a long history in this country and had become a major industry by the Middle Ages when, it was said, bees were as common in the land as the blossoms on which they lived. The honey gatherer, the principal sweetener in those days, before sugar became readily available, found infinite uses: wax, which survived even honey in value, was used extensively in candle-making.

The great churches used enormous quantities of wax and some of the Paschal candles weighed up to 30lbs.

To meet such needs, around 1,300lbs of wax were purchased

Minneslista:

- * Att PC's har Huntingdons Chorea
- * Om någon förlorar förmyncket SAN och blir galen, så är det lämpligt att PC'n får paranoia pga Huntingdons Chorea.
- * Att på något sätt få med skogshändelserna.
(I nödfall är skogen = en park)
Annars är det skog på väg till Bishops hus.
- * Att PC'S är släckt MÄSTE rollspelas fram.
- * Den andra cirkusen i stan (kul att rollspela runt).
- * Det är svårt för alla om de talar om vad de heter ("tom för Pedro) att få hjälp på biblioteket.
Incent blir utslängd.
- * Även i USA krävs ID för att få lånekort, eller att man är känd av bibliotekarien.
- * Nid handouten på biblioteket.
- * Om de lämnar staden: Använd vilken metod du vill
för att stoppa dom.
- * Ibland kan deras cirkus, eller delar av den typ elefanten, bryta igenom verkligheten så att de syns på avstånd en kort stund, eller så att de hörs.
- * Drömmarna skall tas isär och delas ut.
- * Med att se Cotton Mather, menas även se honom i handoutsen.
- * Rollspela stadsbefolkningen och andra NPC mycket.
- * Avslöja inte för mycket med Sir Faust.
Han SKALL vara för mycket för dem att bråka med.
Ge PC's 'the...' - handouten (1) tidigt i spelet.

Lotus Gifts
Importers of Oriental
Gillware & Souvenirs
SALEM TEE SHIRTS
745-8281
MUSEUM PLACE

**Finimally
Fine Hall**
Festivals & Spirits
745-5755
208 Derby St., Salem, MA

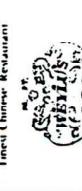
Gr Field
Seafood Restaurant
7 Summer St. (508) 744-6697
Salem, MA

Arbella Yarns
IMPORTED YARNS
ORIGINAL DESIGNS
PICKERING WHARF
745-1978

Villa
Italian Restaurant
Museum Place
Salem, MA
(508) 741-9633

WEYL'S TOO
Continental Dining
Fine Thai Cuisine
7 Summer St. Salem, MA
(508) 741-4200

THAI PLACE
Fine Thai Cuisine
7 Summer St. Salem, MA
(508) 741-8008

**LYCEUM
BAR & GRILL**
The Grill of My Dreams!
Breakfast Weekly
Lunch Brunch Dinner
43 Church St., Salem • 508 745-7665

GRAND OLD DAYS
Lunch Brunch & Dinner
A New Tradition
Across from the House of Seven Gables
118 Derby St., Salem, MA 745-7727

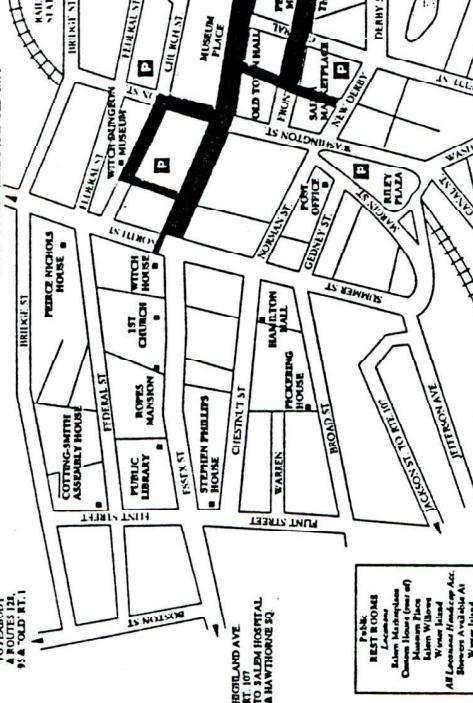

**Rod's
Sandwich
Shop**
A New Tradition
Breakfast
Word Best Breakfast
in the North Shore
15 Central Street
Next to Polar Station
Washington St., Salem, MA

SALEM HERITAGE TRAIL

RED PATH ON MAP FOLLOWS RED PATH ON SIDEWALK

ROUTE 128 AND 1A OLD RT. 1

TO PEABODY
ROUTE 128
1/4 OLD RT. 1

Welcome To
Historic Salem
For Mir-Jill Vash
National Park Service
Visitor Info. Cr.
Open Daily 9 am - 5 pm
Except 1/1 Thanksgiving
& Christmas

ROUTE 128 AND 1A OLD RT. 1

**Red's
Sandwich
Shop**
A New Tradition
Breakfast
Word Best Breakfast
in the North Shore
15 Central Street
Next to Polar Station
Washington St., Salem, MA

Mike Purcell's Restaurant
Restaurant & Lounge
"Our response is reasonable
price." (508) 745-1130
80 Washington St., Salem, MA

KEY WEST ALOE
The best thing
near to you in town
744-9580
A TOUCH OF IRISH
A Little Bit Of
Everything Irish...
Essex Marine Inn

Papa Gino's
227 Highland Ave.
747-7470
660 Loring Ave.
Vinton Sq., 741-1661

**朝着
ASA HI
RESTAURANT**
21 Congress St.
PICKERING WHARF
(508) 744-5376
When historic Salem meets the sea.

**The Lion
and Lamb**
Fine Crafts & Gifts
Featuring Local Artists

AUSTROLOGER
Linda
McCARTNEY
744-4349
SALEM
MASS
APPOINTMENT
ONLY

DAVE & JACK'S
TEXAS SERVICE
ROAD SERVICE 744-4554
Diagnostic Electrical Service
Accesories
Onsite Auto Inspection 2019

**THREE
THIRTY
745-6122**
100% INVENTORY SOLD ON IT IS
Needwork
Instruction
Supplies

BROTHERS
Deli & Restaurant
• Deli Sandwiches
• Fried Seafood
• Cold Plates
• Steak Lips
• And Much More!
283 Derby St. 741-4568

**REVENGE SALEM
BRIDGE**
REVENGE SALEM
BRIDGE

BESKRIVNING AV JESUSSTATYETEN.

Platsen finns i skogen i närheten av Bichop's hus (dock inte för närra. Låt gärna ett elefantbröl eller liknande lockaspelarna till platsen.

Platsen börjar men att de börjar ta sig inn i ett stort snår av vanliga törnebuskar, låt dem sticka sig på taggarna, de naturliga törnena övergår sedan i dito metall allt mer och mer.

Till slut blir metalltörnena så tätta att det inte längre går att ta sig fram, utan en vinkelslip eller liknande (finns hoss Bichop), de kan även klättra över med hjälp av ett rep och lite tur samt ett träd.

När de väl kommit igenom/över möts de av följande syn:

En cirkel som omgjärdas av järntörnbuskar (ca 4 meter i diameter), i mitten av cirklen står det en staty föreställande Jesus oxå den är i järn (2 meter hög). Jesus sitter fast på ett järnkors. Från pannan på Jesus droppar det blod ned på marken, blodet samlas upp i en ränna som leder till ett 1*1 meter stort diorama avb Salem, rännan slutar på Gallow Hill. Dioramat är en exakt kopia av Salem och av lera.

Jesusstatyn är helt oförstörbar, allt våld som brukas mot den kommer bara innebära att det kommer en extra droppe blod.

Dioramat går att förstöra.

Blodet går inte att stoppa på något sätt, det kommer att rinna igenom eventuella hinder som spelarna lägger ut osv.

Under fötterna på Jesus finns det ett litet plakat som det står följande på "Förlåten dem deras synder ty de veten icke".

Vad är det här för ställe?

Man kan säga att det är en tidsmätare, själva platsen har brutit igenom från en annan verklighet.

Jesusstatyn symbolisrar förlåtandet och blodet symbolisrar energin som sackta men säckert är på väg att bryta igenom,

Om spelarna hittar den här platsen sent kommer blodet att vara närra sin destinationsplats men om de hittar platsen tidigt i scenariot kommer inte blodet att hunnit så långt.-

När blodet nått ända fram kommer spelarna att stå på galgbacken.

Ju längre scenariot går, ju mer kommer ogo ha rostat av statyn, alltså ju mer blod som har runnit ut ju mer rost finns det.

Om spelarna skulle befina sig på olika platser, och det ena gänget befinner sig inne i Salem kommer de attb sunas på Dioramaxt, detta är dock det enda liv som kan finnas på Dioramat.

Errata

Sir John Faust. Denna individ har förmågan att kasta en version av det onda ögat. Om han tvingas in i en situation där han är tvungen att försvara sig, så gör han en cirkel av tumme och pekfinger och suger en själ/round. Obs bara om ställd mot väggen. Spellen bryts om han tar skada under rundan.

Kväkare, Skakare Kväkare är inte skakare. Kväkare (Quakers) kallades under 1600-talet The Friends, inte kväkare. Det handout som behandlar Kväkare är intressant främst som allmän info om den typ av mindre religiösa sekter som koloniserade Amerika. Mest ett villospår.

Cactomite Cactomite Vävarhunden hatar katter. Kallas han fram i närheten av lloigoren, och Vincent inte är i närheten, så finns det en 50% chans att de ryker ihop och slåss. Ingen av dem har förmågan att döda den andre, men fajten borde bli intressant i ålla fall. För att kalla fram honom behövs en hund. Lloigoren har jagat bort alla hundar i trakten. Utanför staden kan man dock hitta en jycke om man letar lite.

Lämna staden stopp Det finns två sätt ~~WÄGGÅKÖRS~~ beskrivna, genom vilka man kan stoppa folk att lämna staden. Så här samkörs de. Börja med katterna. Funkar detta inte, eller är ofraktiskt, så kör san-slagen.

Minneslista:

=====

- * Att PC's har Huntingdons Chorea
- * Om någon förlorar förmycket SAN och blir galen, så är det lämpligt att PC'n får paranoia pga Huntingdons Chorea.
- * Att på något sätt få med skogshändelserna.
(I nödfall är skogen = en park)
Annars är det skog på väg till Bishops hus.
- * Att PC's är släckt MÅSTE rollspelas fram.
- * Den andra cirkusen i stan (kul att rollspela runt).
- * Det är svårt för alla om de talar om vad de heter ("tom för Pedro) att få hjälp på biblioteket.
Vincent blir utslängd.
- * Även i USA krävs ID för att få lånekort, eller att man är känd av bibliotekarien.
- * Nid handouten på biblioteket.
- * Om de lämnar staden: Använd vilken metod du vill
för att stoppa dom.
- * Ibland kan deras cirkus, eller delar av den typ elefanten, bryta igenom verkligheten så att de syns på avstånd en kort stund, eller så att de hörs.
- * Drömmarna skall tas isär och delas ut.
- * Med att se Cotton Mather, menas även se honom i handoutsen.
- * Rollspela stadsbefolkningen och andra NPC mycket.
- * Avslöja inte för mycket med Sir Faust.
Han SKALL vara för mycket för dem att bråka med.
- * Ge PC's 'the...' - handouten (1) tidigt i spelet.

